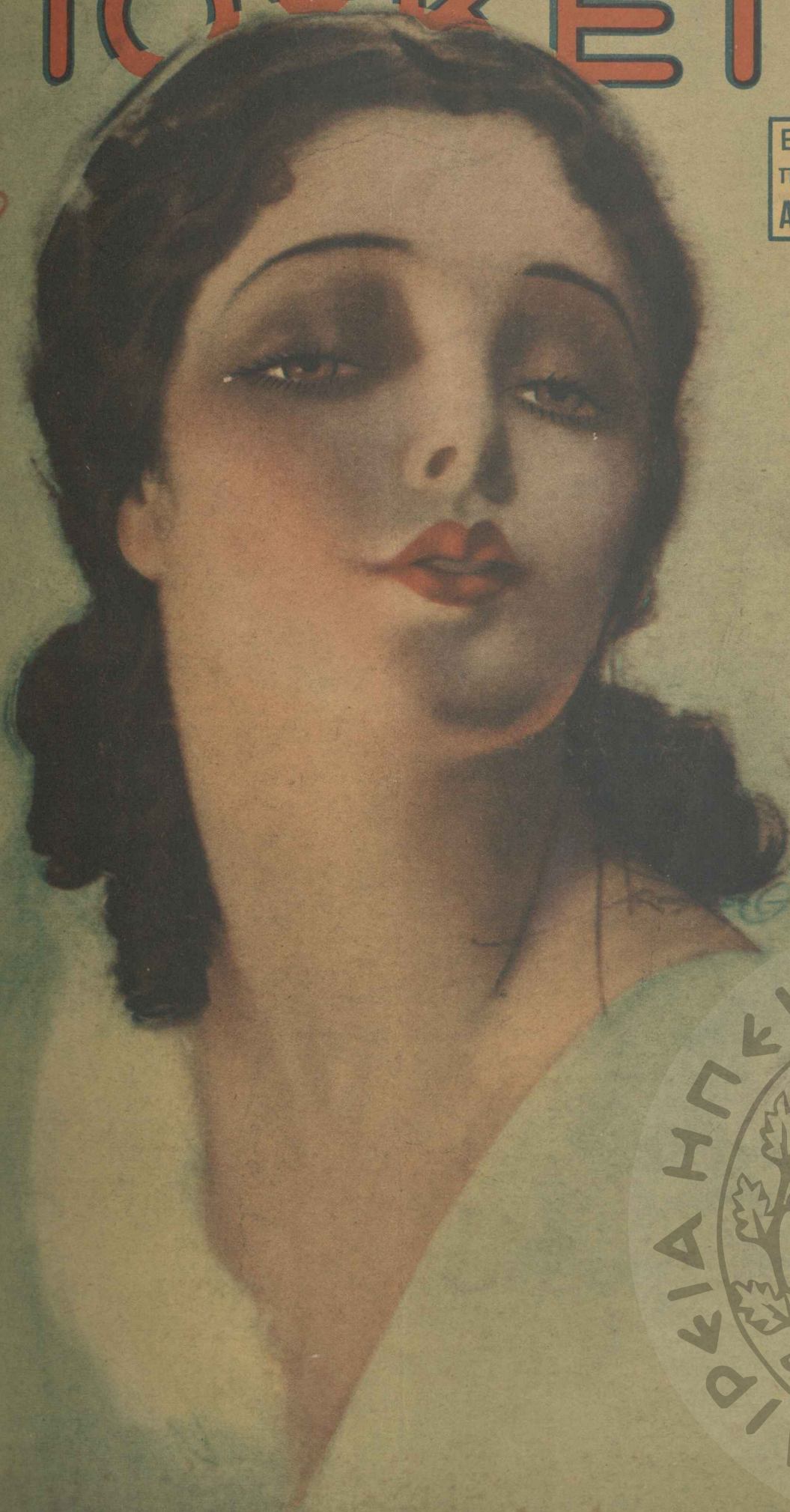

ΜΠΟΝΚΕΤΟ

936

ΕΤΟΣ 13^{ON}
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'.
ΑΡ25-(642)

ΞΕΝΟΙ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΤΟΥ ΤΖΟΥΛΙΟ ΚΑΡΜΙΝΑΤΙ

Δυο καρδιές δυστυχισμένες

Στη θύλα του 'Αντόνιο Μπαρότι εκείνο το βράδυ οι καλεσμένοι του έπλητταν φοβερά. Καθισμένοι στον δλάνθιστο κήπο, κύτταζαν μ' αδιαφορία τη γοητευτική ανοιξιάτικη νύχτα και χαμουριόντουσαν! Κι' αυτές ακόμη η κυρίες δεν έρριχναν τίποτε να πουν και να σχολιάσουν. Κάτιζαν όλοι τους ανόρεχτα κι' ο καθείς περιμένε να κάνει κάποιος την αρχή για να φύγουν. Πέρα από το έσωτερικό της θύλλας έρχόντουσαν οι ήχοι ενός εϋθυμου θάλς που έπαιζε στο πιάνο ή ανεψιά του Μπαρότι. Κι' ωστόσο κανείς τους δεν είχε διάθεσι να χορέψει. Κάτι θαρρ, κάτι απειλητικό κρεμόταν πάνω από τα κεφάλια τους και μιά ανεξήγητη ανησυχία θάραινε τις καρδιές τους. "Όλοι κύτταζαν κρύφα τον οικοδεσπότη που περισσότερο ανόρεχτος ακόμη άναθε το ένα τσιγάρο πάνω σ' άλλο και θυθίζονταν στίς σκέψεις του. Τό άλλοτε τόσο εϋθυμο πρόσωπό του είχε σκοτεινιάσει κ' ίσως από μιά τυπική ευγένεια εξακολουθούσε να υποφέρει το μαρτύριο αυτής της πληκτικής συντροφιάς των καλεσμένων του.

Εν τούτοις, αυτή ή θραυιά είχε αρχίσει μ' εξαίρετική εϋθυμία. Κι' ωστόσο ήταν αρκετή ή εμφάνισι ενός προσώπου για να τους κάνει όλους να κλείσουν το στόμα τους και να μελαγχολήσουν. Αυτό το γεγονός έγινε κατά τις έντεκα ή ώρα. Τότε ακριβώς είχαν αναγγελθί από τους υπηρέτες ο κ. Μάριο 'Αρντάνι, ένας μυστηριώδης και παράδοξος άνθρωπος, με μικρά και πονηρά μάτια, που κύτταζε πάντα πάνω από τα γυαλιά του, δεν γελοούσε ποτέ κι' έχωνε τη μύτη του σ' όλες τις υποθέσεις. Ο 'Αρντάνι ήταν ή «κακία γλώσσα» της Ρώμης. Σ' όποιο σπίτι κι' αν πατούσε το πόδι του τ' αναστάτωνε με τις φλυαρίες του κι' έφερνε σέ πολύ δύσκολη θέσι τους καλεσμένους. Η γυναίκες τον φοβόντουσαν, γιατί ήξερε τὰ μυστικά τους κ' οι άνδρες τον μισούσαν και τον συχαινόντουσαν. Κι' ωστόσο κανείς δεν τολμούσε να του κλείσι την πόρτα κατόμουτρα. Αυτό θά ήταν ή θανατική του καταδίκη. Ο 'Αρντάνι θ' αναστάτωνε τον κόσμο, θά μάθαινε τις αδυναμίες του και τὰ ελαττώματά του κ' ύστερα θά τὰ διεκήρυσε παντού και θά τον ρεζίλευε. Γι' αυτό όλοι υπέφεραν την παρουσία του και φρόντιζαν να μη του δίνουν αφορμή για το κοτσομπολιό του. Κ' ή «κακία γλώσσα» διεσκέδαζε ακριβώς μ' αυτό το φόβο τους κι' όπου υπήρχε δεξίωσι έσπευδε να τρυπώσει. Έτσι κι' εκείνο το βράδυ έκανε την εμφάνισι του στο σπίτι του Μπαρότι.

— Καθώς περνούσα από το δρόμο, δήλωσε, είδα φως, άκουσα μουσική, και θέλησα να λάβω μέρος κι' εγώ στη χαρά σας.

— Έκανες πολύ καλά, τ' άπανησε ο Μπαρότι, χωρίς διάθεσι, και του προσέφερε ένα εκλεκτό ποτό.

Ο 'Αρντάνι γύρισε δεξιά κι' άριστερά το βλέμμα του στην αίθουσα, κύτταξε τὰ ζευγάρια που χορεύαν και είπε με μιά ύδαί ειρωνείας στο Μπαρότι:

— Έχεις, βλέπω, πολύ κι' εκλεκτό κόσμο άπόψε. "Α, να δ κ. και ή κ. Βερώνι, ή 'Ισαβέλλα Φραντσίνι, ο Λουίτζι Μπάντολο, ή όμορφη Έλεωνόρα Ρίτσι. Μπα, μπα, τί βλέπω; Κάλεσε κι' αυτόν τον χαρτοκλέφτη τον Φερότσι και τον δυστυχισμένο Γκιούρτε, που κάνει το μεράζοντα στη γυναίκα του;...

Ο Μπαρότι όμως έσπευσε να τον πιάσι από το χέρι και με φωνή που δεν δεχόταν καμμία αντίρρησι του δήλωσε:

— 'Αρντάνι, όταν έρχεσαι στο σπίτι μου πρέπει να ξεχνάς τη γλώσσα σου στο διαμέρισμά σου. Διαφορετικά θά πάθης καμμία πολύ άσχημη ιστορία. Με μένα δεν πρέπει να άστειεύεσαι.

Ο 'Αρντάνι τον κύτταξε εξαφνιασμένος και δεν διαμαρτυρήθηκε. Μά από εκείνη τη στιγμή ώρκίσθηκε να του το πληρώσει. Ναι, έπρεπε να τον γελοιοποιήσι στα μάτια των καλεσμένων του. Κι' αυτό ήταν το πιο εύκολο πράγμα για τον Μάριο. Το σχέδιό του ήταν απλό. Έπρεπε πρώτα να κάνει τον κόσμο να πλῆξη. Και για να το πετύχη, κυκλοφορούσε δεξιά κι' άριστερά, έρριχνε δώ κι' εκεί υπαινιγμούς, χώριζε τὰ τρυφερά ζευγάρια που είχαν καταφύγει στα φυλλώματα των δένδρων και τέλος, έπειτα από τὰ μεσάνυχτα, μ' ένα θριαμβευτικό ύφος τους άνάγκασε όλους να καθήσουν στον κήπο άμίλητοι και να μετρούνε με μιά άνυπόφορη άνία τ' άστρα. Κάθε συζήτησι πριν ν' αρχίσι ακόμη, τελείωνε με μισόλογα κι' ο Μπαρότι νευριασμένος σκεφτόταν ότι έπρεπε να τελειώνη μιά και καλή μ' αυτό τον άνθρωπο.

— Στινιόρ 'Αρντάνι, του είπε σέ μιά στιγμή κυττάζοντας το ρολόι του, μήπως σάς καθυστερούμε από καμμία συνεντευξί σας;

Μά ο 'Αρντάνι κούνησε άρνητικά το κεφάλι του κι' έσπευσε να διαμαρτυρηθί:

— Τι λέτε, κ. Μπαρότι; Και χίλιες συνεντεύξεις 'αν είχα, πάλι δεν θ' άφηνα αυτή την τόσο ευχάριστη συντροφιά σας. Άλλωστε ποιός μπορεί ν' αφήσι αυτή τη γοητευτική γωνιά του κήπου σας, για να πάη να κοιμηθί και να ιδί ένα κοινό όνειρο. Σας ζηλεύω, στινιόρ Μπαρότι. Σας ζηλεύω γιατί έχετε διαβολεμένη τύχη.

— Είχα κι' έχω διαβολεμένη τύχη, είπεν ο οικοδεσπότης, βέβαιος ότι θά σταματούσε τη συζήτησι.

Μά ο 'Αρντάνι συνέχισε:

— "Ε, μην είσατε δά και τόσο εγωίστης. Ενώ θυμάμαι μάλιστα μιά πολύ ενδιαφέρουσα ιστορία σας που αν μου επιτρέπατε να την διηγηθώ στους φίλους σας, θά σας διασκέδαζε πάρα πολύ. Άλλωστε είχε τόσο όμορφη αυτή ή ανοιξιάτικη νύχτα που άξίζει να παραμείνη κανείς ακόμη λίγο στον κήπο σας.

Οι καλεσμένοι του Μπαρότι τον κύτταζαν κατάπληκτοι κι' επειδή τον βλέπαν ταραγμένο έσπευσαν να δηλώσουν με μιά άνατριχίλα, φοβόμενοι μήπως ο 'Αρντάνι τον έκδοσει:

— Δεν επιμένουμε να μάθουμε το μυστικό του 'Αντόνιο. Κι' πούμε καλύτερα κάτι άλλο.

Ο Μπαρότι όμως χαρίς να προσέχη στις διαμαρτυρίες τους κι' επειδή δεν ήθελε να υποθέσουν ότι φοβόταν κι' αυτός την «κακία γλώσσα», φώναξε:

— Όχι, όχι, άφήστε τον στινιόρ 'Αρντάνι να σας διηγηθί την άτυχία του. Ξέρει να διηγίται τόσο όμορφα! Τον πασακαλώ μόνο να την πῇ με κάθε λεπτομέρεια, για να την θυμηθώ κι' εγώ.

Ο Μάριο 'Αρντάνι πήρε τότε ένα θριαμβευτικό ύφος, εξαπλώθηκε πιο άναπαυτικά στην πολυθρόνα του και ρώτησε τον Μπαρότι:

— Στινιόρ 'Αντόνιο, θυμάστε πότε έαναγίνατε παιδί; Θυμάστε μιά φορά δώ και δεκα χρόνια που είσατε έρωτευμένος σάν μαθητής του Γυμνασίου;

— Πρέπει να χωρίσουμε, μου δήλωσε με θυμό.

Οι καλεσμένοι του Μπαρότι γέλασαν μ' αυτή την παρομοίωση, ενώ ο οικοδεσπότης γίνονταν κατάχλωμος.
— Δεν σας καταλαβαίνω, φιθύρισε. Τι θέλετε να πείτε;
— Ε, μη θιάζεσθε και θα σας κάνω να θυμηθείτε αυτή την ιστορία.

Και γυρίζοντας στους καλεσμένους συνέχισε:
— Έναν καιρό, πού λέτε, είχε θαλή ο φίλος μας ο Μπαρότι να ξαναειδώσει την καρδιά του. Μά δεν τ'α κατάφερε. Γελοιοποιήθηκε, έχασε το θάρρος του και για να φανή ότι κάτι έκανε κι' αυτός κι' ότι ήταν δυνατός, παντρεύτηκε. Όσο για την αγαπημένη του, όπως μου είπαν, αυτή και τώρα ακόμη όταν τον ιδεί, γελάει με το πάθημά του.
— Άρντάνι, ωμολόγησε ο Μπαρότι, δεν ξέρεις να διηγήθης αυτή την ιστορία. Άφησε καλύτερα. Θα την πω εγώ στους φίλους μας.

Και με μία πνιγμένη φωνή από τη συγκίνησι συνέχισε:
— Υπάρχουν άνθρωποι που δυστυχώς πέφτουν θύματα των καλώς πληροφορημένων. Όμολογώ ότι το ίδιο έπαθα κι' εγώ. Ένα καιρό ήμουν τόσο κουρασμένος από τη ζωή, ώστε είχα χάσει κάθε διάθεσι. Όλα μου φαινόταν σαν μάταια, κι' έρχόντουσαν στιγμές που κυριεύουν από μία τρομαχτική απαισιοδοξία. Γότε λοιπόν αποφάσισα ν' αποσυρθώ από τον κόσμο και να ζήσω μόνος μου. Είχα θαρρή τις γυναίκες, τις διασκεδάσεις, τα πάντα. Ακριβώς σ' αυτή την κρίσιμη στιγμή της ζωής μου, παρουσιάστηκε μία νέα. Ήταν ωμορφή; Ίσως να ήταν. Μά εγώ εκείνο που είχα προσέξει ήταν η αβρότης της. Ήταν ένα κορίτσι που μιλούσε πάντα με ειλικρίνεια, διατηρούσε όλη την αφέλεια και την ευθυμία της νεαρής ηλικίας του και ποτέ δεν μου είπε ούτε ένα ψέμα. Κι' εγώ τ'αγάπησα. Τ'αγάπησα σαν μία ωμορφή ζωγραφία κ' ήμουν ευχαριστημένος όταν το συναντούσα. Είχα γίνει η σκιά του. Κι' αυτό είχε αρχίσει να διασκεδάζω μ' αυτό το παιγνίδι μου. Ή συνεντεύξεις μας δεν διαρκούσαν πάνω από τρία λεπτά, κι' ωστόσο ήμουν ευτυχισμένος. Είχα γυρίσει στην παλιά κι' αθώα ρομαντική εποχή. Άτρενα την ακία της κ' ήμουν τρελλός από τον ένθουσιασμό μου κάθε φορά που μου έλεγε:
— Είνε αδύνατον να σ'α συναντώ. Φοβάμαι τους γνωστούς μου. Ας διατηρήσουμε στις καρδιές μας μόνο την αγάπη μας.

Τι να σας πω, αυτή η νέα μ' είχε εξαγνίσει. Είχε δώσει στην καρδιά μου την αγαθότητά της και τη γαλήνη της και με είχε αποσπάσει από όλες τις έφημερες περιπέτειες που καταστρέφον τη ζωή μου. Έτσι πέρασε λίγος καιρός. Και να ξαφνικά μία μέρα τη βλέπω να έρχεται αγνώριστη.

— Πρέπει να χωρίσουμε, μου δήλωσε με θυμό. Με έκθέσατε! Όλοι στο σπίτι μου έχουν καταλάβει τις σχέσεις μας. Δεν σας αγαπώ πια! Είσατε ένας ξένος για μένα!...

— Κι' όμως νόμιζα ότι ήμουν φίλος σας, φιθύρισε.
— Δεν είσατε πια ούτε γνωστός μου. Ένας κόριος που σ'α ξέρει καλά, μου άπεκαλυψε ποιος είσατε: Κυνηγάτε τα όμορφα κορίτσια, παίζετε μαζί τους κ' ύστερα τ'α εγκαταλείπετε. Δεν είσατε ο άνδρας που ανιρευόμουν. Εγώ ήθελα μαζί σας μία ρομαντική περιπέτεια. Πιστεύετε με ότι πρώτη φορά τόλμησα να συνδεθώ μ' έναν άνδρα κι' αυτός ο άνδρας κατάλαβα ότι έρχεται μαζί μου για να διασκεδάσει. Ας χωρίσουμε τώρα που είνε ακόμη καιρός. Μην επιμένετε. Δεν θα με ξαναδείτε...

«Α! είναι αδύνατο να φαντασθήτε το μαρτύριό μου...»

— Και τώρα, κ. Άρντάνι, μπορείτε να πηγαίνετε. Δέξτε δουλειά εδώ. Θέλησε να ματώσει την παλιά πληγή της καρδιάς μου, την οποία σ'α μου άνοιξε. Φύγε λοιπόν. Φύγε, άχρηστε, πριν διατάξω τους υπηρέτες μου να σ'α πετύχουν...
Κι' ο Άρντάνι έφυγε σκυφτός, ντροπισμένος, τρέας θύου και καταστροφής, νικημένο, τσαλαπατημένο.

ΤΖΟΥΛΙΟ ΚΑΡΜΙΝΑΤΙ

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Ο μέγας δούξ της Τυσκάνης παρεπονείτο κάποτε πρεσβευτή της Βενετίας ότι η Δημοκρατία του τον στείλει να διαπραγματευθί κάποια συνθήκη έναν Έντο, ο οποίος του έφερνε πολύ άσχημα κατά το διάστημα που μείνε κοντά του.

— Δεν πρέπει, του είπε ο πρεσβευτής, η Ύψηλότης σας να εκπέσει, γιατί πολλοί τρελλοί, όπως ο Έντο, στείλουν να διαπραγματευθόν πολιτικές θήκες...

— Και μεις έχουμε τρελλούς στο τόπο μας, του άπάντησε τότε ο μέγας δούξ, αλλά δεν τους στέλνουμε να διαπραγματευθόν πολιτικές θήκες...

ΜΟΝΟΝ ΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

άγοράζει, εις απόλυτως ικανοποιητικές τιμές, παλαιά βιβλία, εφημερίδας και περιοδικά, από το 1900, διάφορα φυλλάδια, παλιές φωτογραφίες, εικόνες, έγγραφα κτλ. κτλ. Πληροφορίες: Γραφεία «Μπουκέτο», Γκιαννού Παλαιών Πατρών 5, Κήπος Κλαυθμόνος, 3-9 μ. μ. καθ' εκάστην και τας Κυριακάς.

Η ΞΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Υπό τη Ζωή των Αρετιών

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

— Η ευρτή της «Παιδικής Στέγης» την οποίαν έτίμησε δια τη παρουσίας του ο Βασιλεύς, έστέφη από πλήρη επιτυχία.

— Ο Βασιλεύς περιήλθεν όλα τα περίπτερα και συνεχάρη την πρόεδρον κ. Μαρίαν Ύψηλάντη δια την έν γενέσι λαμπράν διοργανώσιν της έορτής, συγχρόνως δέ προσέφερε πέντε χιλιάδας δια την «Παιδικήν Στέγην».

— Το κυλικείον έκαμε χρυσές δουλειές υπό την έποπτείαν της πρόεδρου κ. Μαρίας Ύψηλάντη.

— Η ταβέρνα γραφική, στολισμένη με βαρέλια, πρασιναδες, κιθάρες και τραγούδια, είχε μεγάλην κίνησιν. — Σερβιτόρισσες άμυλλώμενες σε ώμορφιά και χάρη, με φορέματα καντριγιέ μπλέ, άσπρα και κόκκινες ποδιές αι δεσποινίδες Λία Καμπά, Φάμπρ, Μεξεθύρη, Γεωργιάδη, Αί κ.κ. Αιθεράτου, Έλενη Ήλιάσκου, Σπ. Τρικούπη, Γ. Μελά.

— Στο ταμείον η κ. Α. Μιχαλακοπούλου και η δεσποινίς Π. Καμάρα.

— Κάτω από πελώριες όμπρέλλες κίτρινες, κόκκινες, πράσινες είχαν εγκατασταθή κομψότερες κυρίες και δεσποινίδες και πουλούσαν τσιγάρα, λουλούδια. Άλλοιό πάλη τα τυχερά παιγνίδια με τας κ.κ. Βλάχακη, Δρούλια, Π. Μπέμμη.

— Στα τσιγάρα αι κ.κ. Ροδοπούλου, Μπέμμη, Κύρου, Πάπου.

— Στην σκοποβολή η κ. Νέλλη Μικρουλάκη και αι δεσποινίδες Έλένη Γρυπάρη, Καλ. Άραθαντινού, Άργυροπούλου.

— Τουαλέτες πολύχρωμες, καπέλλα πελώρια, κομψότατα μαντώ άσπρα και μαύρα και μερικές κάπ από ρενάρ άρτανέ συμπληρώνουν τα έαρινά φορέματα.

— Η κ. Ι. Θεοτόκη με κοστούμι ιδιόρρυθμο άνθοπώλιδας, με καπέλλο πελώριο ψάθινο, πουλούσε άνθη.

— Μεταξύ των παρευρεθεισών: Η κ. Σοφούλη, η κ. Γ. Μαντζαρίνου, η κ. Α. Μιχαλακοπούλου, η κ. Α. Μελά, η κ. Άλ. Γρίβα, ο κ. και η κ. Θ. Μανέττα, η κ. Δελμούζου.

— Με κομψόν έμπριμέ και πλατύγυρον πλιν, η κ. Καποδιστρια, ο κ. και η κ. Άργυροπούλου, ο κ. και η κ. Λυκαρδοπούλου, η κ. και η κ. Σκαναβή, η κ. και η κ. Μιχαλοπούλου, η κ. Παπαθανασοπούλου πολύ όμορφη με σαρτρές, ο κ. και η κ. Κυριακή, η κ. Γυαλιότρα με έμπριμέ μπλέ σιελ, η κ. Α. Μορέλλι, η κ. Π. Σκέν-δερ κομψοτάτη με έμπριμέ, ο κ. και η κ. Βούλαρη, η κ. Μ. Συνιδόγγλου πολύ όμορφη με ταγιέρ έμπριμέ, η κ. Κασάνδρα κομψοτάτη με ταγιέρ μπλέ πουαντιγιέ, η κ. Α. Κανελλοπούλου πολύ όμορφη με έμπριμέ κομψότατον άσπρο, ο κ. και η κ. Μεταξά, η δεσποινίς Θεοδώρα, έξ Άλεξανδρείας, όμορφα εμφάνισις με πολύχρωμο έμπριμέ και κόκκινο μαντώ, η κ. Μαρία Χέλμη όμορφα εμφάνισις με κομψότατο έμπριμέ μπλέ, ο κ. και η κ. Ταμπακοπούλου, ο κ. και η κ. Μελά, αι δεσποινίδες Κυριακού, αι δεσποινίδες Φράγκου και Καίτη Κουμαντάρου, η κ. Μπέμμη με φόρεμα μαύρο μπροσέ, λουλούδια μαύρ και ρόζ και καπέλλιν μαύρη, η κ. Α. Πάντου με φόρεμα μαριν, τουνικ κινεζική συνδυασμένη με μπλέ ρουά φοδστα και ζω-η μπλέ και ρόζ-μωβ, καπέλλο χαρακτηριστικό, η κ. Άρτεμις Κουλουμδάκη με άσπρη σικ τουαλέττα, η κ. Άλ. Νευρεπόντη με έμπριμέ και μαύρο μαντώ, η κ. Λιάμπεη με έμπριμέ, η κ. Γ. Μελά με έμπριμέ, η κ. Άλ. Πεζά με έμπριμέ, η κ. Ι. Πεσμαζόγγλου με άσπρο ταγιέρ και βέστα έμπριμέ, η κ. Δεκαβάλλα, η κ. Πηλείδη, η κ. Μπλάνε Πεσμαζόγγλου, ο κ. και η κ. Μεταξά, ο κ. και η κ. Κουκίδη, η κ. Μ. Καρέλα κ.λ.π.

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΣΑΣ

Πολύ διατηρείται η εμορφία

Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΜΟΥ

Γ ι α σ ε μ ι. Θεσσαλονίκη. — Δυστυχώς στην ηλικία σας είνε πειά αδύνατον να ψηλώσετε. Το δέρμα σας είνε ζηρό και γι' αυτό άρχισαν να σας παρουσιάζονται ρυτίδες. Κάνετε το κάθε θραύ μασάζ με την έξής κρέμα:

Lanoline anhydre	25 gr.
Pommade de concombres	50 gr.
Axonge benjoinée	25 gr.
Eau de roses	10 gr.

Πλενετε το πρόσωπό σας με χλιαρό πιτυρόνερο και μετά θάψετε τον άμέσως κρέμα, την οποία άφαιρείτε μ' ένα βαμπακάκι, μετά μία ώρα. Το πρωί μετά το πλύσιμο, αν πρόκειται να θγήτε έξω, θάψετε την έξής λοσιόν:

Eau de laurier cerise	10 gr.
Lait d' amandes	150 gr.

Το φάρμακο που μου άναφέρετε είνε μόνο για να μαυριση τα τσίνουρα, όχι όμως και για να τα δυναμνη.

Ξέ ν η ν. Κ. Μ. Κ. — Για τις πανάδες χρησιμοποιείστε την έξής αλοιφή, την οποία κατασκευάζετε μόνη σας, άνακατευοντας ένα μέρος ξύδι, ένα μέρος μέλι και δυό μέρη κριθάλευρο. Άλείφετε το πρόσωπό σας και αφήνετε άσπου να στεγνώσει. Κρέμα κατάλληλη για το πρόσωπό σας είνε αυτή που συνιστώ παραπάνω στην Γ ι α σ ε μ ι. Μη θρέχετε τα μαλλιά σας με νερό, θα τα καταστρέψετε. Δότε να σας κατασκευάσουν την παρακάτω λοσιόν και θρέχετε τα με αυτήν:

Eau de laurier cerise	100 gr.
Alcool de Fioravanti	25 gr.
Gomme de Senegale	10 gr.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΚΥΡΙΕΣ... ΠΟΥ ΠΑΙΖΟΥΝ

Σκεύη καταλληλα για την...πρασινην τράπεζαν και τις χαρτοπαικτικές γενικώς έσπερίδες

Πούδρα σας συνιστώ να πάρετε του George που είνε καλή και όχι ακριβή. Για τα χέρια σας, σας παραπέμπω σε προηγούμενα φύλλα.

Ρ ο ζ ί τ α ν. — Όσο όρμό και αν είσθε άναγκασμένη να κάνετε κάθε μέρα, δεν είνε βέβαια άπαραίτητο να θάψετε φακίδες, εκτός αν θγαίνετε έξω χωρίς καπέλλο, όποτε είνε άπαραίτητο να φορέσετε. Πλένετε το πρόσωπό σας με γάλα, στο όποιον προσθέτετε λίγο ούζο και τώρα το καλοκαίρι χρησιμοποιήτε άγνυρόνερο. Άλείφετε επίσης τις φακίδες καθημερινώς με την έξής λοσιόν:

Borax	10 gr.
Eau des fleurs d' oranger	100 gr.

Η άλλη λοσιόν που μου άναφέρετε είνε πρώτης τάξεως για το δέρμα, αλλά δεν γνωρίζω αν είνε άποτελεσματική για τις φακίδες. Πούδρα για τώρα το καλοκαίρι χρησιμοποιήτε την όρε-rose του George.

Ί ω ά ν ν α ν. Τρίτολιν. — Έχω άπανειλημμένα γράψει για τα μπινίκια και δυστυχώς ο χρόνος δεν μου επιτρέπει να δώω λεπτομερείς οδηγίες σε κάθε φύλλο. Κάνετε άπόλυτο στο πρόσωπό σας, άποφεύγετε τα λιπαρά και χρησιμοποιήτε την έξής λοσιόν:

Alcool camphré	35 gr.
Eau de roses	65 gr.

Διαβάσετε όμως επί πλέον τι γράφω και σε προηγούμενα φύλλα.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

πώ κάτι που δεν είχε αληθινό;

“Η Φράγκα, η οποία αγαπούσε μέχρι λατρείας την θαρώνη, ακούγοντας το γλυκό, τον έντελως μητρικό τόνο με τον οποίο εκείνη πρόσφερε τα λόγια αυτά, λύγισε.

Την αγκάλιασε και, σφιγγοντάς την με όλη της τη δύναμη, είπε:

“Ω! νουνά μου! Για σάς, είμαι πρόθυμη να κάνω ό,τι κι αν μου ζητήσετε... Θα προσπαθήσω να σας υπακούσω... Σας παρακαλώ όμως πέστε τη ρ να μ' αφήσει ήσυχη για ένα διάστημα... Νά μ' αφήσει μόνη με την Τερέζα και την μίς Σίμπυλ... να μη απαιτητή να τη φιλήσω... να μη μ' αγκαλιάζει...”

“Ισως έτσι, με τον καιρό, μου περάσει αυτό το πράγμα, που το θεωρείτε ως τρέλλα μου...”

— Λοιπόν, είπε η θαρώνη, θαβεία συγκινημένη από την λ-
σχυρογνωμοσύνη εκείνη που ωστόσο η Φράγκα την εξέφραζε με τόση καλωσύνη και υποχωρητικότητα, λοιπόν αναλαμ-
βάνω εγώ να πείσω τη Ναδίνα να δεχθώ ό,τι ζητάς.

Και απέθυνομένη προς τη μίς Σίμπυλ, επρόσθεσε:

— Για να ενθαρρύνουμε την Φράγκα στην καλή της από-
φας, θα μου τη φέρουμε στο μέγαρό μου να τρώμε μαζί
κάθε φορά που θα έκδηλώνει αυτή την επιθυμία.

III

Ο ΕΡΩΣ ΤΗΣ ΤΕΡΕΖΑΣ

“Η Φράγκα προσπάθησε να κρατήσει την υπόσχεσή της. Συγχρόνως κ' η Ναδίνα φαινόταν ν' ακολουθούσε τις συμβουλές που της είχε δώσει η θαρώνη. Γιάκομπσεν κι' έτσι απέφυγε τις θερμές διαχύσεις και τα υπερβολικά χάδια.

“Ετσι, σιγά - σιγά, η ζωή έγινε ήρεμη στο μέγαρο των ντε Ροσθέλ κι' έπειτ' από λί-
γο καιρό, αποφάσισαν να πάνε στην παραθαλασσία θάλα τους στην Νορμανδία για να δυναμώσουν τα κορί-
τσια από τον καθαρό αέρα.”

“Όταν εγκαταστάθηκαν έ-
κει, η Τερέζα ξανάρχισε την τρελή και ζωηρή ζωή, που τόσο την αγαπούσε. Της άρεσε να τριγυρίζει, είτε πεζή, είτε έφιππη, πάντα ό-
μως μόνη, στις πεδιάδες και στα δάση των περιχώρων, απ' όπου επέστρεφε άργα το βράδυ.

“Απεναντίας, η Φράγκα, που της άρεσε να κάθεται στους βράχους της παραλίας μαζί με την μίς Σίμπυλ, περνούσε μέρες ολόκληρες χωρίς να μιλήσει, με το βλέμμα της χαμένο στην απέραντη θάλασσα.

Κατά τον επόμενο χειμώνα, η Ναδίνα άλλαξε τρόπο ζωής ως προς δυο πράγματα: “Εν πρώτοις, αυτή, η οποία, προ-
τού φύγει για την Αθήνα, είχε εγκαταλείψει την κοσμική ζωή, δεν άφηνε καμιά έσπεριδα, καμιά συναναστροφή, που να μην πάει. “Ελαμπε δε παντού με την ωμορφιά της.”

“Επειτα, άρχισε να παροτρύνει το σύζυγό της ν' αναμι-
χθεί στην πολιτική.

— “Ιδού, τί συμβαίνει, καλή μου νουνά, έλεγε στη θαρώ-
νη Γιάκομπσεν, την οποία συμβουλευόταν συχνά. Φοβάμαι μίπως η έλλειψις απασχολήσεως, η άργια, του αποθούν επι-
βλαβερός... Θ' άρχισω, όπως άλλοτε, να τρέχω στις λέσχες, έδω κι' έκει... Καταλαβαίνετε σε πόσους κινδύνους θα είναι εκτεθειμένος έτσι, καθώς είναι αδυνάτου χαρακτήρος.

— Και τί ένασχόλησι σκέφτεσαι να του έρής;

— Να τον κάνω βουλευτή!

— Για να μεγαλώσει ο αριθμός των τεμπέληδων που κοι-
μούνται στις έδρες τους;

— “Ω! όχι, καλή μου νουνά... Θέλω να τον δώ να δείχνει ένδιαφέρον για διάφορα ζητήματα, ν' αγοράεύει, να γίνεται λόγος γι' αυτόν...”

— Τότε θα χρειαστή να φροντίσης να τον ύπνωτίσουν και πάλι...”

— “Όχι. Θα φροντίσω άπλως να έχω έναν καλό γραμμα-
τέα.

Και πράγματι, έπειτ' από όχτώ μέρες, ένας νέος ξανθός

και λεπτός, έξυπνος και διασκεδαστικός, εγκαταστάθηκε κοντά στον κόμητα ντε Ροσθέλ. “Όλο το χειμώνα ήταν ένας απ' τους χορευτάς που προτιμούσε η Ναδίνα. Αυτός είχε αναλάβει κάθε φροντίδα για να έκλεγη ο κόμης βουλευτής στη Νορμανδία, όπου η οικογένεια των ντε Ροσθέλ παρα-
θέριζε κάθε καλοκαίρι.

Και πράγματι, όταν τον Ιούνιο πήγαν στην έξοχική θάλα-
τους, ο γραμματέας τους άκολουθήσε κι' άρχισε να τριγυ-
ρίζει σ' όλη την περιοχή, ενεργώντας για την επιτυχία του προισταμένου του. “Η Ναδίνα τον συνόδευε παντού, εύθυμη και χαρούμενη.

— Κάνουμε φαειδρές έκλογικές περιουδεις, έλεγε η νέα νου-
ναίκα.

Συχνά τους συνόδευε και η Τερέζα, η οποία εύρισκε πολύ διασκεδαστικές αυτές τις έκδρομες. “Αντιθέτως, η θαρώνη δεν θέλησε να τους συνοδεύσει, καθώς και η μίς Σίμπυλ, η οποία δυσανασχετούσε κάπως για όσα έδλεπε.

“Εξ άλλου, κάποια ψυχρότης, μία ψυχρότης, που δεν είχε την παραμικρή άφορμη, είχε άρχισει να χωρίζει τις δυο πε-
ληές φίλες, τη Ναδίνα και τη μίς Σίμπυλ.

Σε τί ώφειλετο όμως η ψυχρότης αυτή;

“Ισως στο ότι η Ναδίνα, που ήτο ευτυχισμένη τώρα, δεν είχε ανάγκη από φίλη, στην οποία ν' ανακινούνη τα μυσ-
κά της και ν' άνακουφίζεται...”

— Αυτός βέβαια είν' ο λόγος! Έλεγε μέσα της η Σίμπυλ. Αλλά, Θεέ μου, τί τρομερή μεταβολή! Πόσο άλλαξε τον τε-
λευταίο καιρό η Ναδίνα.

Και πειραγμένη κάπως απ' αυτό, βλέποντας ότι η αδέλ-
φική της φίλη δεν έπεδιδωκε πια την συναναστροφή της, η μίς Σίμπυλ άφωσιώθηκε στη Φράγκα.

“Ο Χριστιανός ντε Ροσθέλ έπέτυχε στις βουλευτικές έ-
λογές και η Ναδίνα, κατα-
θουσιασμένη απ' αυτό, θρσ-
θευε.

“Αλλά, έπειτ' από λίγο καιρό, αντικατέστησε το γραμματέα του σύζυγού της με την πρόφας ότι δεν ή-
ταν ικανός.

“Ο παμμένος, μένεια πάλι γι' αυτό, άρχισε να έ-
χει πολλά παράξενα πράγματα για την Ναδίνα, τα οποία έ-
πεκύρωναν και οι όπνρες.

Μόλις το έμαθε αυτό η Ναδίνα, τους έδιωξε όλους μαζί.

— “Άρχισαν να φιλοσοφώ-
νουν στην όμορφη Γιάκομπσεν, στην οποία θέλησε να δικτα-
τολογήσει το άσπλαγχο αυτό μέτρο της.

“Η Παυλίνα δεν της έκαμε καμιά παρατήρηση. “Από έ-
κτος όμως την ήμέρα, δεν έπάτησε πια το πόδι της στο μέ-
γαρο των ντε Ροσθέλ. Μά κ' η Ναδίνα με την Τερέζα έ-
πηγαίναν στο μέγαρο της θαρώνης παρά μία-δυο το πολύ φορές το χρόνο.

Μόνο η Φράγκα δεν έπαψε να έπισκέπτεται συχνά την Παυλίνα. Μονάχα, κοντά της μιλούσε. Μονάχα κοντά της άνοιγε η καρδιά της. Φερόταν όμως πάντοτε με περισκε-
καί δεν άνεφερε ποτέ το όνομα της Ναδίνας, μία κ' η Παυ-
λίνα απέφυγε κάθε όμιλία γι' αυτήν.

Πέρασαν έτσι πέντε χρόνια.

“Εντωμεταξύ, πολλοί νέοι διαδέχθηκαν ο ένας τον άλλο στην θέσι του γραμματέως του κόμητος ντε Ροσθέλ.

“Η Ναδίνα, που η ιδέας της ήσαν πολύ άσταθείς και έν-
μετάβλητες, δεν ένδιαφερόταν τώρα για την πολιτική στο-
διοδρομία του συζύγού της. Συγχρόνως το χάσμα που τη χω-
ρίζε από τη Φράγκα, γινόταν όλοένα και πιο βαθύ.

Μά κ' η ίδια η Τερέζα ένιωθε τώρα να την κυριεύει σιγά-
σιγά μία μεγάλη άδιαφορία για τη μητέρα της, την οποία έν-
τούτοις τόσο είχε αγαπήσει και ύστερα άκομη από την έ-
πιστροφή της απ' την Κούβα.

Τα λίγα αυτά χρόνια είχαν αναπτύξει τη φυσική όμορφη-
της νέας κόρης, η οποία είχε γίνει τώρα μία υπέροχη κα-
λονή.

Ψηλή, κρυφή, ύγιεινότητα, η Τερέζα ήταν πια δεκαεννι-
έτων και ξετρελλανει με την όμορφή της όλους, όσα τη έβλεπαν.

(Ακολουθεί)

ΓΙΑ ΟΣΟΥΣ ΑΓΑΠΟΥΝ

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΘΕΛΩ ΕΝΑΝ ΕΡΩΤΑ ΓΛΥΚΟ

(Του Γαβριήλ ντ' Αννούτζιο)

Θέλω έναν έρωτα γλυκό, μεγάλο, δυνατό, άτέλειωτο...
Θέλω έναν έρωτα πιο δυνατό απ' το θάνατο.

Πιο δυνατό από μένα...
Πιο δυνατό από σένα...

Θέλω η ψυχές μας έτσι μόνες να πονούν, έτσι μαζί και η δυο να βυθιστούνε σ' ένα μαρτύριο μυστικό...

Θέλω μαζί σε κάποια άλλη χώρα την ψυχή μας να παύουμε και να την φέρουμε εκεί...

Σε άλλη πιο γλυκειά ζωή...
Σε κάποια άλλη γη...

Θέλω, γλυκειά μου, την αγάπη σου να κρύψω, σ' ένα ψηλό, πανύψηλο ένα πύργο...

Τόσο ψηλό που ν' άγγιζει τ' άστρα τούρανο...
Και το φεγγάρι από εκεί να μας φωιάζει, πιο ήσυχα, πιο ήρεμα, πιο μυστικά...

Γιατί μονάχα εσένα έχω στον κόσμο...
Γιατί φοβάμαι τους ανθρώπους μη σε πάρουν...

Θέλω έναν έρωτα γλυκό, μεγάλο, δυνατό...
Θέλω μι' άτέλειωτη αγάπη...

Κ' ύστερα ένα τάφο, όλο μάρμαρο λευκό.
Βαθύ ένα τάφο κι' έρημο ένα μνήμα.

Έκει την ώρα του θανάτου μας κ' οι δυο... να κρύψου-
με τον έρωτα.

ΔΕΝ Μ' ΑΓΑΠΑΣ...

(Του Έρρίκου Χάινε)

...Δε μ' αγαπάς, δε μ' αγαπάς, δεν είν' αυτό, όμως, που με θλίβει τόσο. “Άφησε με να κυττάξω βαθειά μέσα στα μάτια σου και θα έλμ' ευτυχισμένος σαν τον βασιλιά...”

Θέλεις να με μισήσης, με μισείς. Το ρόδινο στοματάκι σου μου τό μαρτυρά. Δόσε μου το ρόδινο στοματάκι σου να το φιλήσω και θάβρω έτσι την παρηγορία...

“Ω, μην όρκίζεσαι, φίλησέ με μόνο. Δεν πιστεύω τους όρκους που κάνουν η γυναίκες. Τα λόγια σου είνε γλυκά, πιο γλυκό όμως είνε το φιλή που σου κλεψα. Είσαι δική μου τώρα και τα λόγια μου φαίνονται σαν μάταιη πνοή.

“Όρκισου μου, πολυαγαπημένη μου, κάνε μου όσους όρ-
κους θέλεις. Σε πιστεύω... μιά λέξη μόνο αν μου πής. Πέφτω στο στήθος σου επάνω και μου φαίνεται πως άλλος σαν κι' έμέ ευτυχισμένος δε βρίσκεται στον κόσμο.

ΑΧ, ΑΣ ΗΜΟΥΝ...

(Του ίδιου)

“Αχ, ως ήμουν το σκαμνάκι π' άκουμπά τα ποδαράκια της κι' λατρευτή μου! Κι' αν τα χτυπούσε ακόμα με θυμό, δεν θα άζηνη ούτε μία κραυγή πόνου να μου ξεφύγει.

“Αχ, ως ήμουν το μαξιλαράκι που καρφώνει τις καρφι-
τσες της. Κι' αν άκόμη με τρυπού-
σε τόσο που να ξεπετιώνταν αίμα,
χαρά θα μου φερναν η πληγές μου.

“Αχ, ως ήμουνα το κουρελόχαρ-
το που βάζει σαν κατασφώνει τα
μαλλιά της! Θά της έψιθούρια στ'
αυτή όλα όσα ζούν και αναπνέουν
μέσα μου!

...Απ' τους μενάλους μου πό-
νους κάνω γλυκά τραγούδια. Τα
τραγούδια μου σαλεύουν τα ποικι-
λόχρωμα φτερά τους και πετούν
προς την πολυαγαπημένη μου. Βρ!

...Απ' τους μενάλους μου πό-
νους κάνω γλυκά τραγούδια. Τα
τραγούδια μου σαλεύουν τα ποικι-
λόχρωμα φτερά τους και πετούν
προς την πολυαγαπημένη μου. Βρ!

...Απ' τους μενάλους μου πό-
νους κάνω γλυκά τραγούδια. Τα
τραγούδια μου σαλεύουν τα ποικι-
λόχρωμα φτερά τους και πετούν
προς την πολυαγαπημένη μου. Βρ!

...Απ' τους μενάλους μου πό-
νους κάνω γλυκά τραγούδια. Τα
τραγούδια μου σαλεύουν τα ποικι-
λόχρωμα φτερά τους και πετούν
προς την πολυαγαπημένη μου. Βρ!

σκουν το δρόμο, γυρίζουν όμως παραπονεμένα. “Έχουν παράπονο κρυφό, μα δεν θέλουν να πουν —αλλοίμονο, δεν θέλουν... τί είδαν μέσα στην καρδιά της!

ΠΑΡΕ ΤΗΝ ΑΡΠΑ ΣΟΥ

(Του Τέννυσον)

“Ελα, πάρε στά χέρια σου πάλι την άρπα και κάνε με να λησμονήσω κάθε πόνο με τις γλυκές της νότες...”

Είνε θράδυ! Κύττα που η σκιές απλώθηκαν γλυκά τρι-
γύρω.

Τραγούδησε, αγάπη μου! Τραγούδησέ μου απόψε. Σή-
μερα, κι' ο θάνατος όν έρθη, θά κάνει την ψυχή μου η φωνή σου δυνατή και δεν θα τον αισθανθώ, δεν θα τον νοιώσω...

“Ας ιδώ μονάχα ακόμα μία φορά εκείνο το χιονάτο μπράτσο σου καθώς απλώνεται στην άρπα σου επάνω...”

“Απόψε έτσι, αγάπη μου, καθώς θ' άκούω την άρπα σου να παίζει, θά εірωνευθώ την Μοίρα μου και θά ξεχάσω κάθε πόνο, κάθε καύμο και κάθε στεναγμό...”

“Ελα, πάρε στά χέρια σου πάλι την άρπα!”
Τραγούδησέ μου. —Είνε βράδυ...

ΕΡΩΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

(Του Λογκφελλούς)

“Εμπρός!

“Η έρωτική Ιστορία άρχίζει...
Χθές ήταν, χθες, που η αγάπη μου τά μάτια της μου έδω-
σε να φιλήσω...”

Κι' εγώ προσκύνησα μπροστά της...
Κι' εγώ τά μάτια εκείνα κύτταξα...

Κι' εγώ τά μάτια εκείνα φίλησα...
“Εμπρός!

— “Ω! Ιστορία έρωτική...
Τό πελώριο καράδι του έρωτά μου παλαίει με κύματα...

Πώς δέρνεται στα κύματα τό καράδι του έρωτά μου!...
“Αλλοίμονο!

“Ο αγέρας δυναμώνει και η νύχτα είνε ώργισμένη, σκο-
τεινή...”

Κι' εγώ απόψε θάμαι ο νικημένος...
“Εμπρός! ακόμα εμπρός...

Ποιός είδε την αγάπη μου απόψε; Ποιός έντυσε τον Ού-
ρανό στα μαύρα σύννεφα; Ποιός ένιξε με δάκρυα τη φα-
νή μου;...

“Η θάλασσα στα βάθη της έπνιξε τό καράδι του έρωτά μου...
Και δεν έφάνηκε η αγάπη μου απόψε...

“Απόψε, αυτή τη νύχτα που νικούε στην ψυχή μου οι Σα-
τανάδες...

— “Εμπρός! ακόμα λίγο εμπρός...
...Ω, περασμένη Ιστορία της αγάπης!...

Χθές ήταν, χθες, ακόμα που η αγάπη μου, τά μά-
τια της μου έδωσαν να φιλήσω...

Κι' εγώ προσκύνησα μπροστά της...
Κι' εγώ τά μάτια εκείνα φίλησα...

Κι' εγώ... απόψε... πούρι...
Κι' εγώ — “Αλλοίμονο!

Πώς κλαίω τώρα εγώ που τά θυμάμαι!...

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΡΟΜΑΝΤΣΑ

ΤΟΥ ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΩ, της Γαλλικής Ακαδημίας

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΤΖΟΥΛΙΑΝΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Εντωμεταξύ, ο γιατρός που εξακολουθούσε να επισκέπτεται ταχτικά τον Μωρίς, δεν έπαυσε να εκδηλώνει την ικανοποίησή του.

— Πάμε πολύ όραια, μεθ' έλεγε. "Αν ή θελήσεις αυτή εξακολουθήσει, σε λίγο καιρό θα είμαι εις θέσιν να σάς πω: «Δεν υπάρχει πια κανένας κίνδυνος, κυρία μου...»

* * *

Πλησίαζε πια ή μέρα που είχαμε όρισει για την έσπεριδα την οποία θα δίναμε στη θύλα και ή Πεπίτα κι' εγώ είμαστε πολύ απασχολημένες με τις προετοιμασίες της. Μα κι' ο Μωρίς μας βοηθούσε όσο μπορούσε σ' αυτές, λές κ' ήθελε να κινήσει διαρκώς και να απασχολή τη σκέψη του.

Είχε γίνει ο αχώριστος βοηθός της Πεπίτας, ή οποία πρωτοστατούσε στις ετοιμασίες, γιατί ήταν πολύ πιο έμπειρη από μένα σ' αυτά τα ζητήματα.

Η Πεπίτα με τη ζωηρότητα της και την πνευματώδη χάρη της, του ξανάδινε το κέρι του και συχνά τον έβλεπα να γελάει με τ' αστεία της.

Μά, μόλις έβλεπε μένεα, το χαμόγελο έσθυνε από τα χείλη του και γινόταν πάλι μελαγχολικός.

Σιγά-σιγά όμως άρχισε να επιδιώκει τη συντροφιά της Πεπίτας περισσότερο από τη δική μου. Το καταλάβαινα πολύ καλά αυτό... "Εγώ, ήμουν γι' αυτόν το χαμένο δνειρό του, ή πληγή της καρδιάς του που μάτωνε άκόμα, ενώ ή Πεπίτα ήταν κάτι σαν μια καινούργια χαρά... σαν μια καινούργια έλπιδα...

Μια καινούργια έλπιδα;...

Είπε, τάχα σωστό αυτό;... "Ω! και να ήταν αλήθεια;... Νά μπορούσε ο Μωρίς να ξεχάσει μένεα και ν' αγαπήσει την Πεπίτα...

Μά τι με κάνει να το λέω αυτό... "Εχω καμμία ένδεξι που να μου παρέχη έστω και την ελαχίστην έλπιδα;...

Δεν ξέρω... Τίποτε... Μά...

"Ας είναι... "Ο Θεός να δώσει να είν' αυτό αλήθεια...

Κ' ή Πεπίτα;... Θα ήταν τάχα διαθεσιμένη ν' ανταποκριθί στο αίσημά του, αυτή που έχει παίξει ως τώρα με τόσους και τόσους άνδρες για να τους εγκαταλείψει κατόπιν;... Αυτή ή θεοτέλλη, μά καλή και πολυαγαπημένη μου Πεπίτα;

"Ο Ζάν, στόν όποιο ανακοίνωσα όλες αυτές τις σκέψεις μου, γιατί δεν έχω κανένα μυστικό από το σύζυγό μου, μου είπε:

— Ποιος ξέρει τι γίνεται καμμία φορά;... Τά θεωρώ όλα δυνατά σ' αυτόν τόν κόσμο... αφού εγώ μπόρεσα να κερδίσω την αγάπη σου.

— Τι είν' αυτά που λές, Ζάν; "Αν δεν έκερδίσεις έσθ την αγάπη μου, τότε ποιός έπρεπε να την κερδίσει; "Εγώ τουλάχιστον δεν ξέρω κανέναν στόν κόσμο που να μπορέ να συγκριθί με σένα... Την ευτυχία που μου χάρισε εσύ, κανένας άλλος δεν θα ήταν εις θέσιν να μου τη δώσει... Κοντά σου δεν νοιώθω καμμία ανησυχία για το μέλλον... Είμαι θέσθι πώς όλη μου ή ζωή θα κυλήσει χαρούμενη και γαλήνια, όπως τώρα...

— Αυτή τη βεβαιότητα, μου απάντησε ο Ζάν, την έχουν όλοι όσοι κάνουν το καθήκον τους... Τό καθήκον είναι ή θέσις της ανθρώπινης ευτυχίας. "Υπάρχουν βέβαια ευνοήσιμες και χτυπήματα της μοίρας, που δεν μπορεί κανείς να τ' αποφύγει... Μά και τότε ακόμα, όταν ο άνθρωπος ξέρη ότι τις δυστυχίες αυτές δεν τις δημιουργήσε μοίρας του στόν έαυτό του, τις νοιώθει λιγώτερο βαρείες. "Αλλ' ας έρθουμε πάλι στόν Μωρίς... Μου φαίνεται ότι πράγματι δεν είναι τόσο τρομερά όσο άλλοτε... "Η υγεία του έχει θετιωθή σημαντικά, κι' αυτό είναι μια

απόδειξις ότι υποφέρει πολύ λιγώτερο, αφού ή άφορη ή άρρώστειας του ήταν ήθικη... "Αν γίνη έντελως καλά, ή δυστυχισμένος αυτός νέος, θα μπόρουμε τότε να πούμε ότι ή ευτυχία ή δική μας δεν έκανε κακό σε κανέναν και να τη χαρούμε στο μέλλον χωρίς καμμία τύψη...

— Ναι, έχεις δίκιο, Ζάν... απάντησα συγκινημένη από την ευγένεια τών αισθημάτων του συζύγου μου. "Αν ο Μωρίς πέθαινε από τόν καύμό του, την ευτυχία μας θα την κέρδιζε πάντα ένα σύννεφο... Μά έχω πια την πεποίθησι ότι ο Θεός δεν θ' αφήσει να γίνη ένα τέτοιο πράγμα...

Κ' ή μέρες περνούσαν...

"Ο Μωρίς είχε γίνει πια άγνωριστος.

Του άρεσε τώρα ή κίνησις, ή ζωή... Μιλούσε, γελοούσε, κασπάνια πια, σ' ελάχιστες στιγμές, τόν έβλεπα μελαγχολικό.

Σε μένα φερόταν με τό μεγαλύτερο σεβασμό, σαν να μη είχε υπάρξει τίποτε στο παρελθόν μεταξύ μας. Με έλεγε «κυρία», μου μιλούσε στόν πληθυντικό και ποτέ δεν μου άφφερε τίποτε για τόν έρωτά του.

Απεναντίας με την Πεπίτα είχε μεγάλο θάρρος φωνάζει ο ένας τόν άλλο με τό μικρό του όνομα, κι' όλη την ημέρα θρισκόντουσαν μαζί, πρὸς μεγάλη χαρά τόσο δική μου, όσο και του Ζάν.

"Ηθελα να θολιδωκοπήσω την Πεπίτα ως πρὸς τις διαθέσεις της απέναντί του, μά κάθε φορά που αποφάσιζα να της μιλήσω σχετικώς, δισταζα την τελευταία στιγμή και τό θ' νέβαλλα για άλλη φορά...

"Η Πεπίτα όμως, ελκικρινής και αυθόρμητη όπως είναι όλη της, με πρόλαβε.

— Ξέρεις, μου είπε μια μέρα γελώντας, χωρίς καμία άλλο πρόλογο, μου φαίνεται πώς σου έκλεψα την αγάπη του Μωρίς...

— "Αλήθεια; Έκανα γελώντας κι' εγώ, μά κατά θέσθι ζωηρά συγκινημένη. Μιλᾶς σοβαρά, Πεπίτα;

— Ναι, Τζουλιάννα μου. Είμαι σχεδόν βέσθι πώς είναι σωτευμένος μαζί μου.

Και πώς τό κατάλαβες αυτό;

— Μά δεν χρειάζεται μια γυναίκα πολλά πράγματα για να καταλάβη έναν άνδρα που είναι έρωτευμένος μαζί της. Λίγα φίματα, μερικές κουβέντες φτάνουν...

Δεν μπόρεσα να κρατηθώ και την έωθησα με κάποια αγωνία.

— Και σύ, Πεπίτα, τί αίσθησας για τον Μωρίς;

"Εκείνη γέλασε πάλι και μου απάντησε:

— Μου φαίνεται πώς αν είναι πράγματι έρωτευμένος μαζί μου, αυτή τη φορά θα παντρευτώ...

"Η όψι της πήρε κάποια σοβαρή έκφρασις και κατόπιν έπρόσθεσε:

— Τι περίεργα πράγματα που συμβαίνουν σ' έμάς τις γυναίκες... Ποτέ δεν είχα περάσει από τό μυαλό ή σκέψις, ότι ήμουν τόσο ν' αγαπήσω τόν Μωρίς, αλλά ούτε καν ότι μπορούσε να μου άρει...

Ξέρω γιατί δεν τόν είχα προσέξει ποτέ... "Αλλοι άνδρες μου άρεσαν από την πρώτη στιγμή που τούς είδα, μά έπειτ' από λίγο καιρό μου έγιναν αντιπαθητικοί... Με τόν Μωρίς όμως συμβαίνει τό αντίθετο. "Όσο περισσότερο τόν γνωρίζω, τόσο πιο πολύ τόν αγαπώ...

Και ξεσπώντας σε δυνατά γέλια έπροσέθεσε:

— Δεν πιστεύω να ζηλεύς γιατί σου έκλεψα την αγάπη του... "Εσθ άλλωστε έχεις την αγάπη του συζύγου σου, που είναι ο πιο ανεκτίμητος άνθρωπος τού κόσμου...

(Ακολουθεί)

Είχε γίνει ο αχώριστος βοηθός της Πεπίτας.

Η ΕΡΕΥΝΕΣ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Η ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

Στο μέγαρον της οδού Σίνα. Πώς γιατρεύεται και πώς... προκαλείται ένας πονόδοντας. Τί λένε ή δεσποινίδες που σπουδάζουν οδοντιατρικήν. Καθηγηταί και μαθήματα. Τό καταφύγιο της οδονταλγούσης φτωχολογιάς. Φτήνεια και ασφάλεια.

ΕΑΝ ή 'ιατρική άποτελή την προσφιλεστέρα έπιστήμη τών γυναικών που σπουδάζουν, ή 'Οδοντιατρική είναι ή... Λατρεία τους. "Οποιος τυχόν αμφιβάλλει, δεν έχει παρά να κάνει μια έπίσκεψι στο έπί της οδού Σίνα 3α μέγαρο της 'Οδοντιατρικής Σχολής, όπου στο ειδικό και προσιτό στο λαό Ιατρείο της, έξασκούνται οι αιδιανοί οδοντίατροί μας. Μπαίνοντας μέσα, θα εύρεθί πρὸ της ομαδικής επιθέσεως θελκτικωτάτων δεσποινίδων, ξανθών, μελαχροινών και καστανομελαχροινών, προθυσοτάτων να τού θεραπεύσουν τόν πονόδοντο πού, και... αν τού λείπη, θα αισθανθί να τόν καταλαμβάνη άπρόσπας πρὸ της θέας τών τσώνων άδρών και έπιχαρίτων θηλέων, μη, έντούτες, προσωρισμένων διά τούς οδόντας του!...

"Αρκεί άλλωστε να πη κανείς πώς 200 κορίτσια εκ πάσης γωνίας της έλληνικής γής είναι έγγεγραμμένα στη σχολή αυτή και καταρτίζονται ένδελεχώς για την περιποίησι τού περιουμένου τών σιαγόνων τών συμπολιτών των ή για την προσθήκη τούτου στάς αποφιλωμένας τοιαύτας.

— Μά... δεσποινίς, ρωτώ μια άραιοτάτη ζαυθή — αμφιβάλου όμως νησιότητας — δεν βρίσκετε πώς τό επάγγελμα αυτό δεν είναι τό πιο άρμόζον στήν... αιδερία υπαρκί σας; Γιατί διαλέξατε αυτό τόν κλάδο της έπιστήμης;

— Διότι πρώτον τελειώνει κανείς σε τέσσερα χρόνια και δεύτερον διότι δεν τό έπιασε ακόμα ή κρίσις, αφού ο πονόδοντας είναι κοινό και χωρίς διακρίσεις νόσημα όλων τών όμοιων μας.

— Δηλαδή ή σκουπιτότης...

— "Ακριβώς, παρεμβαίνει τώρα ή δεσποινίς Μαρία Σεβαστιάδου. Και προσθέτει: Ποιός λίγο ποιος πολύ, κάθε άνθρωπος θέλει την εξαγωγή, την σφράγισι, την κορώνα, την αντικατάστασι ενός ή όλων τών δοντιών, ώστε να ασφαλίζουμε πάντα τό ψαμί μας.

— Και δεν τρέμετε, δεσποινίς, προκειμένου να βγάλετε ένα δόντι, ή να σφραγίσετε ένα άλλο, ή στιγμή που οι έχοντες ανάγκη της επεμβάσεώς σας, λιποθυμοούν στην ιδέα τού πόνου, πριν καν τούς θίξετε;

— Δεν βαρύνεστε. Ζήτημα λίγου θάρρους, πείρας και έξοικειώσεως.

— Και για ναχουμε καλό ρώτημα, τί μαθαίνετε ως ότου πάρετε τό δίπλωμά σας;

— Πρώτα άπ' όλα, ανατομία κεφαλής και σιαγόνων, παθολογία και κυρίως Θεραπευτική και Χειρουργική τού στόματος από τόν καθηγητή κ. Νικόλαο Παπαντωνόπουλο. "Ορθοδοντική από τόν κ. Στελ. Σπεράντζα, τόν άριστο παθολόγο Ιατρό, οδοντίατρο και... ποιητή! Προσθετική από τόν κ. Εύθ. Παπαντωνίου και 'Εξακτική από τόν κ. Γεώργ. Κεφάλα.

— Και μετά παίρνετε δίπλωμα; ρωτούμε.

— "Όσο κι' αν τά ξέρουμε καλά αυτά, έπεμβαίνει τώρα ή δεσποινίς Βασιλική Γαληνού, δεν έχει δίπλωμα, αν παρουσία τών έπιμελητών δεν έχουμε κάνει 90 εξαγωγές δόντων πάσης κατηγορίας, 25 θεραπεΐσεις ουλίτιδος, μαστίτιδος κ.τ.λ., 40 άπλεις σφραγίσεις, δέκα εξαγωγές στελεχιαίες, δώδεκα τοποθετήσεις κορωνών εκ χρυσού, δύο τοποθετήσεις οδοντοστοιχιών ολοκληρών, δύο χειρουργικές επεμβάσεις και μίαν ορθοδοντικήν...

— Και πού βρίσκετε όλους αυτούς τούς πτωχούς διαδόλους, έπί της... κασίδας τών όποιων μαθαίνετε... Ξύρισμα;

— Με συγχωρείτε, έπεμβαίνει τώρα ο τελειόφοιτος κ. Παναγ. Κουσουμής, που βρίσκει ότι θιγουμε την έπιστημονικήν ικανότητα τών νεαρών σπουδαστών. "Εδω γίνεται

έργασία άρτία, για την καλή εκτέλεσι της οποίας επιθλέπουν οι έπιμεληταί κ.κ. Γζώρτζης διά τας χειρουργικές έπεμβάσεις, Τάσος 'Αναστασιάδης διά τας προσθετικές, Τάχος και Θρουβάλας διά τας ορθοδοντικές, Χριστοφής και Γιαννούλης διά τας εξακτικές και Χάραρης και Ζωιτόπουλος διά τας θεραπευτικές. "Ετσι δεν υπάρχει φόβος να καταπονηθί ο άσθενής, διότι και αν πρὸς στιγμήν ο τελειόφοιτος δείξη άτολμίαν ή άπειρίαν, θα επέμβη ο καταλληλός έπιμελητής, που είναι άσος στόν κλάδο του.

— Για τό λόγο αυτό — έπεμβαίνουν τώρα μαζί ο κ. 'Ιω. Σίδερης και ή δις Μαρία Τσαχιλοπούλου — και όχι μόνον διά λόγους οικονομίας έρχεται έδω για θεραπεία τών δοντιών του ένα πλήθος κόσμου πάσης τάξεως.

Αυτό άλλωστε είναι έξόφθαλμο, ώστε να μη χρειάζεται να μάς τό πουν οι συνομιληταί μας. "Ανθρωποι τού λαού, αλλά και της μέσης αστικής τάξεως, κομποί κύριοι, περιδάκια 7—10 χρονών και σγηνευτικές δεσποινίδες, περιμένουν σειρά για άκτινογράφησι της σιαγόνος των, άπόξεσι συνεπεία αποστήματος, σφράγισι ή προσθήκη. Και όλοι είναι εύχαριστήμενοι άπ' την άριότητα με την οποία γίνεται ή θεραπεία εκάστου.

— Και ή τιμές της θεραπείας; ρωτούμε.

— "Εξαγωγή με ένεσις αναισθητική δρ. 12. Σφράγισις άπλη δρ. 30, όσο δηλαδή κοστίζει τό ύλικό, μάς άπαντά ή δις Μερόπη 'Αδαμαντίδου.

— Σφράγισις άπαιτούσα και άκτινογραφία δρ. 80, λέγει ή δις 'Αργυρώ Μπένου.

— Κορώνα χτυπητή από χρυσάφι 18—20 καρατιών δρ. 350, προσθέτει ο κ. Κικριλής.

— Και χυτή 450 δρ., τόν συμπληρώνει ο κ. Γεώργιος Ζαφειρόπουλος.

— Και ή σιαγόνες δλόκληρες... ρωτώ κυττάζοντας πώς έχω πλευρισθί από ένα πλήθος φοιτητών και φοιτητριών που με κυττάζουν σαν... περίεργο φαινόμενο.

— Μηπως θέλετε ν' αλλάξετε τις δικές σας; Κοστίζουν χίλιες τρεις φορές τας σφράγισις, αλλά είμαι διατεθειμένη να σάς τις κάνω δωρεάν...

— Για τά μαύρα μου μάτια, ή ρωτώ.

— Για την πλήρη συμπλήρωσι της πρακτικής μου εξασκίσεως, συμπληρώνει και τό σκάζει πριν προλάβω να την εύχαριστήσω για τας αγαθάς προθέσεις της... που καλύτερα να μου λείπουν...

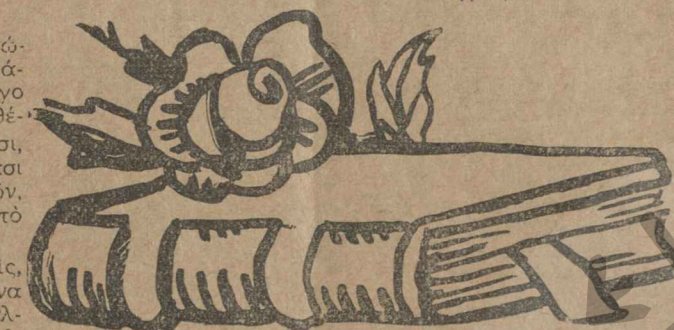
"Εντωμεταξύ, εμφανίζεται ο εκ τών καθηγητών κ. Σπεράντζας και ο φοιτητόκοσμος εκάρπα, για να μάς άφήσει να μιλήσουμε μαζί του. Δεν έχει όμως παρά να μάς πη ότι ή διά τό κοινό έργασιά της σχολής είναι άρτία και ότι χάρις εις τας μικράς τιμές, πολλός κόσμος θεραπεύει τας στοματικές παθήσεις του, πράγμα που συμβάλλει στη διατήρησι γερών στομάχων, που είναι ή βάση της καλής υγείας.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

"Η πολήψις τών ανθρώπων μοιάζουν με τά σάπια δόντια, που κολλοούνται, αλλά δύσκολα βγαίνουν.

— "Ο πιο σίγουρος προστάτης μας είναι ή προσωπική μας αξία.

— "Υπάρχουν άνθρωποι που θα έπρεπε να μη πεθάνουν ποτέ, όπως υπάρχουν και όλλοι που ποτέ δεν θα έπρεπε να είχαν γεννηθί.

ΤΑ ΩΡΙΑΙΟΤΕΡΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΜΑΤΙ ΤΟΥ ΔΡΑΚΟΝΤΑ

Και το θουνό δεν ήταν ψηλό και το χωριουδάκι ήταν μικρούτσικο. Χτισμένο πολύ πάνω από τα ριζοθούνια το Γαμπριά — το χωριό στέκεται τα βίγλα άπανου στο Λυκόδωμο — το θουνό — κι αντικρίζει δεξιά τον κόρφο της Κορώνης ζερβά τη μεγάλη τη θάλασσα που τραβάει ίσα στη Μπαρμπάρια. Τι όμορφα που είναι κει πάνω! Και τόνειρέθουμαι να με χτυπάει στο θουνό του Μπάτη το γλυκόδροσο το φύσημα κ' εγώ με γδυμνά τα στήθια κι όλάνοιχτό μου το στόμα να ρουφάω, να ρουφάω Μπάτη στο θουνό και να ζω.

Κει πάνω γίνηκε και τούτο. Πάνε χρόνια τώρα' όχι και πολλά.

Ένα θράδι σκοτάδι από Φεγκάρι με της ξυποφρεγιάς το φέγκος οι δυο συνυφάδες οι Σαρελέθες, πούταν ένομινα τα σπίτια τους θγήκαν πριν κοιμηθούν άκομα στα χαγιάτια τους να πουν αν ξέχασαν τίποτες από την άδην. Και κουβέντιαζαν οι συνυφάδες και στάλαζε το δροσιό την ανεπάντεχό του τη γλύκα στο θουνό και θούηζαν με τη σιγαλιά τους το πλήθος των άστεριων και δεν ακούγονταν τίποτα... τίποτ' άλλο στην απέραντη εκείνη έχταση άπάνου στο θουνό στον κάβο το σημμένο μέσα στη μικρή και στή μεγάλη τη θάλασσα...

Σιγά ανάκουσα ή Θανάσενα κουτούλση που ή Γιώργενα της μιλούσε' και της μιλούσε ή Γιώργενα για της Λυκίτας το θάσταμα που τώφερε όπως ή κουβέντα το φέρνει.

— Στούν Παντελέωνε την άδην ή άλωπού πίνηξε τρεις κότες κ' έναν κόκορα. Άκουστα Χριστιανή... και κλώσισε τάδνα... Δεν τα είδα με τα μάτια μου με τον άγιο Λιά. Νά θγει πουλί άπ' άλωπού; Άκουστα Χριστιανή... Μά σ' κοιμάσαι Θανάσενα...

— Ποιός τότε; ψιθύρισε ή άλλη χαμουριώντας.

— Νάσκε Χριστιανή... και το πουλί δεν το σκοτούσανε! Διαβολικό θάσταμα στο Λυκίτα άκουστα Χριστιανή. Ό Θεός να δάλει το χέρι του στα χωριά μας. Ού... έσ' κοιμήθηκες γλέπω...

Και δέ μίλησε ή Θανάσενα ούτε με ροχαλητό' τάνάκρό της. Ό ύπνος της ό μελένιος στην κουβέντα άπάνου που τον πήρε άλόγιστα στο σκαμνί καθισμένη.

— Μπαρέμου έμπα μέσα Χριστιανή. Και σηκόθηκε ή Γιώργενα και τράθηξε να σηκόσει τη Θανάσενα. Κ' έκει πώς; Άξαφνα το μάτι της στράφηκε μακριά στη μεγάλη τη θάλασσα και στάθηκε μια στιγμή. Έν' άστρι κι από τον Άθγερινό πού λαμπερό θασίλεβε... να θασίλεβε... χάθηκε! Τι λαμπερό που ήταν! Νά μην το ιδεί προτήτε- ρις!... Ή Γιώργενα μαγεμένη άκόμα από τη λάμψη του κείθε κοιτάζοντας άπλωσε το χέρι της να σκουρτίσει τη συνυφάδα της... Θέ μου!... Το άστρι άναβε πάλε... άναψε!... Έπεσε το χέρι της Γιώργενας κείνηνη άνοιξε το στόμα της άκίνητη!... Και κοίταγε χαηλωμένη και τάστρι ξανάσθουσε... και τάστρι ξανάναψε!... Και τότες σαν άστρατη μες την ψυχή της περάσαν όλα τάγερικά και τα φαντάσματα και της Λυκίτας το θάσταμα κ' οι τρόμοι που σωριάστηκαν μέσα της από παιδάκι που ήταν με τις ιστορίες της κυρούλας της και με τις παράδοξες τω χωριό της. Και τρέμει το σαγόνι της και τα γονάτά της και τάστρι σβένει και τάστρι άνάθει!... Και πιά παγομένη με σύγκρυο μόνο να φωνάξει κατορθώνει.

— Θανάσενα!... με φωνή σπαραχτική, στριγκιά φωνή. Κ' ή Θανάσενα μόρμη πετάχτηκε. Ό μελένιος έ έτρεχε. Κ' είδε σιγά κι άφή κι έ μακριά στη μεγάλη τη θάλασσα έν' άστρι από τον Άθγερινό που λαμπερό θασίλεβε... θασίλεβε... χάθηκε! Τι λαμπερό που ήταν! Νά μην το ιδεί προτήτερα!... Και στάθηκε μαγεμένη από τη λάμψη του και κοίταζε άκόμα κείθενες κοίταγες. Θέ μου!... Τάστρι άναβε πάλε... άναψε!... Κι άνοιξε το στόμα της άκίνητη' και κοίταζε χαηλωμένη' και τάστρι ξανάσθουσε και τάστρι ξανάναψε! Και τότες σαν άστρατη μες στην ψυχή της περάσαν όλα τω Δρακόντων τα μάτια και των Βασιλοπλων οι βίγλες και των παραμυθιών οι άσθεστες φωτιές' οι τρόμοι που σωριάστηκαν μέσα της από παιδάκι που ήταν με τις ιστορίες του παπούλη της και με τις παράδοξες του χωριού της. Και τρέμει το σαγόνι της και τα γονάτά της και τάστρι σβένει και τάστρι άνάθει!... Και πιά παγομένη με σύγκρυο μόνο να σκούζει κατορθώνει.

— Θανάση! με μια φωνή σπαραχτική, στριγκιά φωνή. Κι ό Θανάσης πετάχτηκε μόρμη. Κ' είδε κι άφτός τάστρι το κι από τον Άθγερινό πού λαμπερό και πού έσθουσε και πού άναβε και τάχασε και φώναξε του Γιώργη. Κι ό Γιώργης τα ίδια έπαθε. Και σε λίγο άπδω από την έκκλησία του χωριού όλο το χωριό άντρες και γυναίκες άγούρια και κοπέλες γέροι και νέοι και παιδιά τρομασμένοι όλοι κοίταζαν το ξαφνικό το τρομερό άνοιγόκλεισμα του ματιού του φεβρουάριου του Δράκοντα. Κι όλοένα κανονικά και ρυθμικά κεί κάτω στη μεγάλη τη θάλασσα τάστρι το κι από τον Άθγερινό πού λαμπερό δεν έθασίλεβε μόν' έσθουσε κι άναβε, έσθουσε κι άναβε, έσθουσε κι άναβε!...

Κ' ένα λεβεντόπαιδο του χωριού πούχε αστικιά την παπαδοπούλα μονάκριβο χήρας και κυρούλας πανοκίμης δουτημένο μέσα σ' όνειριασμένο κόσμο τον άπλωστο της άγασπης και το μεγάλο κόσμο που τοίπλασαν οι χειμωνιτικές ιστορίες της κυρούλας του σαν ξέφυγε σιγά σιγά από τον τρόπο του τον πρώτο στη στιγμή άποφάσισε να τραθήξει να θρει και να πιάσει το φοβερό το Δράκοντα...

Ποιά τάχα Βασιλοπούλα να φυλάει που την έκλειπε από το Βασιλιά το παλάτι!... Τι γιάλινο πύργο νάχει σημένο καταμεσίς του πελάγου ό Δράκοντας' κ' έκει ό άφέντης της δύναμης σκλάθος της όμορφιάς γονατιστός θά γεμίζει στή Βασιλοπούλας τα πόδια για νάγροικήσει ένα χαμώ- γελο ένα γλυκόλογο!... Ποιό Βασιλοπού- λο με μαλαματένια φρεγάτα και με φιλντισένια άρματωσιά να έκίνησε για να θρει το γιάλινο πύργο καταμεσίς του πελάγου που κρύβει την κλεμένη Βασιλοπούλα που τάγαπούσε το ξανθό το Βασιλόπουλο!... Τι διαλαλητάδες και τι ταξί- ματα ό Βασιλιάς ό πατέρας της νάμνησε στον κόσμο για κείνον που θάν τη σώσει!... Κι ό μονάκριβος της χήρας και της κυρούλας κλειόντας τα μάτια του έλεπει και θα- σβάνει άπ' όμπρός του το μαγκιό το νόραμα! Πάει πιά ή παπαδοπούλα του παπα!... Έκει!... έκει εινε ή Βασιλοπούλα πια!... Έκει!... έκει εινε ή Βασιλοπούλα ή τύχη του! Θάν τη σώσει! Θάν το σκοτού- σει το θειό το Δράκοντα!... Θάν την πάρει στην άγκαλιά του και θάν την πεί στο Βασιλιά τον πατέρα της που θα καρ-

τεράει τη θυγατέρα του την ξακουστή την πεντάμορφη πώς θάν την καρτεράει!... Και τότες ό Βασιλιάς μπρός στο Βεζύρη του και στη δωδεκάδα του θα πεί:

— Νά ό σωτήρας της κόρης μου!... Τόν κάνω παιδί μου και διάδοχό μου!... Και θάν τον προσκυνήσει ό θεζύρης και θάν τονε δοξάσει ή δωδεκάδα!... Κι ό μονάκριβος της χήρας και της κυρούλας δίχως να πει κανένος τίποτα ταρά- μερίζει άρματόνετα με το στελέτο του και ξεκινάει κατά το γιάλινο πύργο που οι άλλοι δεν κατάλαβαν τίποτες. Και προχωρούσε και το πανόραμα μαζί του. Τώρα ταρακάτου θάπανησει τις δυο γυναίκες να μαλόνουνε. Τη νύχτα με την ήμερα. Ή νύχτα θα φορεί τα μάθρα της κ' ή μέρα τα λεφκά της. Θάν τις άκούσει και τις δυο νάν το πούν:

— Παλικάρ! μου έόθηα με κι ό,τι μου πείς θα στο κάμω... Κι άφτός της νύχτας θα βοηθήσει. Θά πιάσει την ήμερα και θάν τη δέσει σφιχτά στο δέντρο' κ' ή νύχτα για το χα- ήρι του δε θα φύγει ως ότου άφτός σκοτούσει το Δράκον- τα!... Και παρακάτω θα θρει να θόσκουνε τα δυο τάλογα του χειμώνα και του καλοκαιριού. Τάλογο του καλοκαιριού θάθαι καθοθρεμένο και θα χλιμιντρέει' και τάλλο του χει- μώνα τάλογο παραμερισμένο θάθαι χάμου πεσμένο σαν φο- ρήμι! Κι άφτός δε θα πιάσει το ναζίλο τάλογο' μόνη πρίμα θα τραθήξει στο φοφάλογο και θάν το σηκόσει και θάν το χαηδέψει και θάν το καθαλικέψει και θάν το σφίξει τα λουριά του κ' έκεινο θάρχισει τότες τους τίνους και το τρέξιμο! Άπό θουνό σε θουνό θα πηδαί! Σάν άστρατη θα χάνεται και σαν τον άνεμο με το χνώτο του θα μουγκρίζει στις ράχες! Και τότες το φοβερό τάλογο του χειμώνα θάν το πεί:

— Δέ σέριξα με νίκησες! Είμαι δικό σου...

— Πήγανέ με στο γιάλινο πύργο καταμεσίς του πελάγου που ό Δρά- κοντας φυλάει την κλεμένη τη Βασι- λοπούλα. Έκει θα σκοτώσω το Δρά- κοντα και θα γλυτώσω τη Βασιλο-πούλα' και καθάλα άπάνου σου με τη Βασιλοπούλα στα κατουλία σου γύρνα με στο Βασιλιά το παλά- τι!...

Κι ό μονάκριβος της χήρας και της κυρούλας προχωρούσε δύσκο- λα κατεβαίνοντας τα κατασβράχα του θουνού και το πανόραμα μαζί του με τις εικόνες του ανακατομέ- νες. Κ' έκει άκούγονται φωνές! Γυ- ναικίσιες φωνές!... Βέβαια το πρώ- το συναπάντημα! Ή μέρα κ' ή νύ- χτα!... Παραμερίζει ό γυιός της χή- ρας να ιδεί να διακρίνει την άσπροφάρα και νάν την πιάσει στο δέντρο νάν τη δέσει!... Κ' είδε από τη βίγλα του να περνάνε δυο τρεις χωριανοί και δυο τρεις χωριανές σκού- ζοντας και μαλτοτραβούμενοι:

— Πάει ό Πάνος!... Πάει ό Πάνος!...

Κ' είταν ή μάνα του κ' ή κυρούλα του κ' ή θεία του κ' οι μπαρμπάδες του. Τόν ένισσαν που χάθηκε και χίλια ύπο- ψίαστηκαν. Είτε σημάδι κι άφτό είταν είτε δεν είταν ξέχα- σαν και τον τρόπο τάστεριού του κι από τον Άθγερινό πού λαμπερό που σβιούσε κι άναβε κεί κάτω μακριά στη με- γάλη τη θάλασσα και τράθηξαν με τον καινούργιο τους τον τρόπο για το χάσιμό του ίσως και τονε συντύχουν. Κι ό μονάκριβος της χήρας και της κυρούλας σε λίγο έφέρνον- ταν πάλε στο χωριό θλαστημώντας και κλαίοντας!...

Κ' έκει άπόξω την έκκλησία όλο το χωριό όχι ήσυχότερο μά μ' αλιώτικον άνταριασμό είταν τώρα γονατισμένο κι ό παπας ψιθύριζε τον έξορκισμό του δαίμονα του άλωπίσιου πουλιού που δεν το είδαν οι χριστιανές και μόνο άκουστά- θχαν το ματιού του Δράκοντα!... Και το μάτι του Δρά- κοντα όλοένα άνοιγόκλεινε' κι άκόμα που άφ την ταίμα του Πενταδούλου άρχισε το γλυκοχάραμα τάστρι το κι από τον Άθγερινό πού λαμπερό σβιούσε κι άναβε, σβιούσε κι ά- ναβε, σβιούσε κι άναβε!... Ξημέροσε πιά! Τανάστατο χω- ριό έκει έθρίσκονταν άκόμα. Στή θέση του άστεριού νησιά ξεχώριζαν. Πάει και τάστρι! Πάει κι ό Δράκος! Ή μέρα τους σύχασε κομμάτι άκόμα. Στή θέση του άστεριού της χήρας και της κυρούλας!...

ΜΕ ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

Είνε ζήτημα αν ύπάρχη στον κόσμο πού έξωφρενικό πα- ράδειγμα σεμνοτυφίας άπ' το έξης άυθεντικώτατο, το όποιο σάς «σερβίρουμε» εϋθύς άμέσως:

Λοιπόν, ή Άγγλις άριστοκράτης λαίδη Κάφ, έξέδωκε στα 1863 ένα βιβλίο «Περί έθιμοτυπίας και καλής συμπεριφο- ράς», το όποιο τυπώθηκε σε πολυτελή αντίτυπα και μοιρά- στηκε στα πού φημισμένα κοσμικά σαλόνια.

Άνοιξτε τώρα τη σελίδα 80 του βιβλίου αϋτού κι' άπο- λαύστε την έξης παράγραφο:

«Μιά οικιαδέσποινα, ή όποία σέβεται τον έαυτό της και τα χει- στά ήθη, θ' άποφύγη την άνάμει — στα ράφια της βιβλιοθήκης της — βιβλίων άρρένων και θηλέων συγγραφέων. Πρέπει σε χω- ριστό ράφι να τοποθετη τά βιβλία των άρρένων συγγραφέων, και σε χωριστό ράφι τά των θηλέων. Τότε μόνον επιτρέπεται μια τί- τοια άνάμει, όταν τύχη να άποτελούν άνδρόγυνο ό άρρεν κ' ή θή- λεια συγγραφείς»!!!

* * *

Θέλετε τώρα και το άκρον άωτον της άναιδείας και του «τουπέ»; Άπολαύστε το: Ό Οδύγρος ύπολοχαγός του πυ- ροβολικού Κάρλ Κμέττυ, άπετάχθη άπ' το στρατό στα 1919 για διακόσια ογδόντα (άριθ. 280) διαφορετικά «βαρύτατα πταίσματα κατά της άνδρικής και στρατιωτικής τιμής και πειθαρχίας», τά όποια άποδείχτηκαν όλα, μέχρι του τελευ- ταίου. Λίγες ήμέρες όμως μετά την άπόταξί του, είχε το «τουπέ» να μη- νύση «έπί δυσφημίσει» τον έκδότη μιας έφημερίδος της Βουδαπέστης, έπειδή άνέγραφε άπλάς στο φύλλο του τη σχετική είδησι της άποτά- ζεως!

Και το θράδι το ξαναντίκρισαν το άστέρι. Σάν κ' έχτες κι άποσπερού το ίδιο. Τρόμαξε το χωριό' μά λι- γότερο. Δεν έμειναν ως το πουργό άγρυπνοι ούτε ξενούχησαν άπόξω την έκκλησία. Και το άλλο θράδι το ξαναείδαν τάστέρι, του Δρά- κοντα το μάτι και φοθήθηκαν, μια σταλιά φοθήθηκαν, και τάλλο θράδι πάλε το είδαν και γέλασαν!... Και τάλλο ούτε κοίταξαν κείθε!...

Ό Δράκοντας άγρυπνος κάθε νύχτα κεί κάτω μακριά στη μεγάλη τη θάλασσα στο γιάλινο πύργο καταμεσίς του πελά- γου τη φυλάει την πεντάμορφη τη Βασιλοπούλα και μόλις ό χωριάς του Γαμπριά το θυμάται πιά κι αξιόνει να ρίξει τη ματιά του!... Ούτε κι ό μονάκριβος της χήρας τη βασί- λοπούλα του την ξαναανειρέβεται! Δίπλα του έκει στέκε- ται ή παπαδοπούλα' ή αληθινή του Τύχη!...

Πέρασαν μήνες. Ένας ύποψήσιος ξενούχτις μια θραούα στο Γαμπριά που θράθηκε για ψυχοκνήγημα. Άπό το θά- νάτη το χαγιάτι τη νύχτα αντίκρισε κεί κάτω μακριά στη μεγάλη τη θάλασσα έν' άστρι κι από τον Άθγερινό πού λαμ- περό που άναβε κ' έσθουσε. Άπόρησε λίγο και ταραχτηκε και ρώτησε τείναι:

— Ό γιάλινος πύργος του Δράκοντα που φυλάει τη Βα- σιλοπούλα. Είνε το μάτι του Δράκοντα!...

Ό ύποψήσιος δε σκέφτηκε και πολύ που θρήκε τ' είταν. Είπε με χαμόγελο:

— Καλέ εινε ό φάρος του Πόρτο-Λόγκου που έστήσαμε έδω και τόσον καιρό. Φαίνεται ωραία από δω...

Μά και τί; κανείς δεν παρασκοτίστηκε στο χωριό!... Είτε Δράκοντας είτε φάρος ή παρ' όξιν η λάμψη τους είταν πιά ένα πράμα που δεν άείζε την προσοχή τους.

Τό Στοιχείο είχε καμμένη την περίοδο του στο Γαμ- πριά!...

(1898)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΜΠΥΣΗΣ

ΣΗΜ. «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ». — Ή σύνταξις και ή όρθογραφία των εις την παρούσαν σελίδα δημοσιευμένων διηγημάτων, τηρούνται ως έχουν εις το πρωτότυπον.

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΕΡΩΣ ΤΗΣ ΑΪΣΕ

ΤΟΥ ΛΟΥΓΙ ΖΕΡΩΜ

ΤΗΝ ώρα που ο ήλιος ξέγερνε στη δύση του, έφτασε στο Μαρακέκ ο λόχος των λεγεωναρίων. Οι άνδρες του ήταν κατασκονισμένοι, θρώμικοι κ' ή λεπτή άμμος της έρημου είχε περάσει από τα φουλάρια που σκέπαζαν το πρόσωπό τους, είχε κολλήσει στο ιδρωμένο σώμα τους και τους προκαλούσε μία τρομαχτική φαγούρα. Ωστόσο οι στρατιώτες είχαν το κουράγιο, παρ' όλη την κούρασή τους να προχωρούν συνεταγμένοι και να βαδίζουν ρυθμικά υπό τους ήχους των σαλπίγγων.

Η μουσική είχε κινήσει φυσικά την περιέργεια των κατοίκων του Μαρακέκ και ένα σωρό αλητόπαιδα, νέες γυναίκες και γέροι είχαν ξεχυθεί στις πόρτες των χαμηλών σπιτιών και στους λευκούς δρόμους για να ιδούν τους λεγεωνάριους. Πολλές από τις γυναίκες ήταν αποκρουστικά άσχημες, σάν μούμιες. Άλλες πάλι ήταν τόσο δροσερές και τόσο ωμορφές σάν ώριμοι χουρμάδες, που μόλις είχαν κοπή από τη χουρμαδιά! Οι άνδρες του λόχου που επί σεράντα μέρες είχαν καταπονηθεί στην έρημο, τους έριχναν φλογερές ματιές μέσα στις όποιες έτρεμε μία άσυγκράτητη επιθυμία. Κι' εκείνες πάλι τους χαμογελούσαν και λογάριζαν καθώς τους μετρούσαν ν' αυξήσουν τα φλουριά και τους χρυσούς χαλκάδες που τις στόλιζαν.

Μόνο ο Άνρϋ Λεμαίτρ δεν καταδεχόταν να τις κυττάξει. Έσερνε το κουρασμένο θήμα του πίσω από τους άλλους με δεμένο το αριστερό χέρι του στο στήθος και θλασθημένος γιατί οι ληστές τον είχαν τραυματίσει και δεν θα μπορούσε έτσι γι' αρκετό καιρό να παίξει χαρτιά με τους συναδέλφους του.

Ο λόχος των λεγεωναρίων προχώρησε μέσα σ' ένα δαίδαλο μικρών και θρώμικων δρόμων και τέλος έφτασε σε μία πλατεία, στη μέση της οποίας ύψωνταν ένα ιερό μνημείο των μωαμεθανών, στη βάση του οποίου έτρεχε μία θρύσι. Τότε ο επικεφαλής διέταξε να σταθούν κ' ύστερα θγάζοντας το πιστόλι του κάθησε κοντά στο μνημείο.

— Όποιος θελήσει να πιη νερό θα τον σκοτώσω σάν σκύλο! φώναξε.

Οι άνδρες του λόχου που διψούσαν φοβερά κ' είχε κολλήσει η γλώσσα τους από την ζέση και την πορεία άρχισαν να διαμαρτύρονται. Ένας μάλιστα από αυτούς που είχε τρελλαθεί, καθώς έβλεπε το νερό να κυλάει μπρός του χωρίς να μπορεί να το δοκιμάσει, έκανε ένα θήμα απ' τη γραμμή του κι' έπεσε μ' ένα άγριο ξεφωνητό στην πηγή. Μά την ίδια στιγμή άκούστηκε ένας πυροβολισμός κι' ο διψασμένος στρατιώτης πρίν να προλάβει να πιη ούτε μία σταγόνα, κυλίστηκε καταγής με σπασμένο τον όμο του. Οι άλλοι, τρομοκρατημένοι, ζάρωσαν στις θέσεις τους, βέβαιοι πειά ότι ο άρχηγός τους δεν άστειευόταν.

— Πρέπει να ιδούμε πρώτα μήπως το νερό είναι δηλητηριασμένο, τους εξήγησε ο λοχαγός για να δικαιολογηθεί για τη στάση του. Αυτά τ' αγκυλιά είναι ικανά να μας στελίνουν στον άλλο κόσμο και να εκδικηθούν τους όμοφλους τους που ξεκαθάρισαμε.

Κ' ύστερα, γυρίζοντας σ' έναν άγγελιαφόρο, είπε να καλέσει τον σείχη και όλη του την οικογένειά.

Ο Άβδουλ έλ Άρασίχ, ο σείχης, έφτασε πράγματι έπειτα από λίγο μαζί με τη γυναίκα του, το γιοι του και την πεντάμορφη κόρη του, την Άισέ. Χαιρέτησε τον λοχαγό κ' έκείνη την άσυγκριτη μεγαλοπρέπεια των φυλάρχων κ' ύστερα τον ρώτησε γιατί τον είχε καλέσει.

— Οι στρατιώτες μου είναι κουρασμένοι, του άπάντησε ο λοχαγός. Δείξτε τους ότι μπορούν να χαρούν την άμορφηιά του νερού και να δροσιστούν.

— Σίντυ, του δήλωσε ο σείχης, το νερό της πηγής είναι καθαρό σάν την καρδιά σου κ' είθε ο Άλλάχ να μάς χαρίσει πάντα αυτή την ευχαρίστηση.

Και πήρε με το χέρι του λίγο νερό και το έφερε στα χείλη του.

Ο άξιωματικός έκανε τότε νόημα να πλησιάσουν οι στρατιώτες.

Άφηστε πρώτα να δροσιστούν οι πληγωμένοι! είπε. Εμπρός, προχωρεί Άνρϋ Λεμαίτρ.

Ο πληγωμένος στρατιώτης μ' άργό θήμα τράβηξε στην πηγή, έσκυψε, μα την ώρα που έτοιμάζονταν να πιη, η κόρη του σείχη έβγαλε μία κραυγή τρόμου, σάν κάτι φριχτό να επρόκειτο να συμβεί.

Ο λοχαγός μ' ένα πήδημα τράβηξε από την πηγή τον Άνρϋ, κι' έπειτα άρπαξε το γιοι του σείχη και τον διέταξε: — Πιές!

— Δεν διψάω, άπάντησε εκείνος.

— Πιές! τον διέταξε τώρα άπειλητικά ο λοχαγός. Μά εκείνη τη στιγμή ο σείχης έσκυψε μόνος του στην πηγή, ήπιε από το νερό της κι' έπειτα δήλωσε με ύφος άνδρός που ξεγραμμένους:

— Άφησε έμένα να πληρώσω γι' αυτή την ιδέα μου. Κανείς δεν φταίει. Ούτε τα παιδιά μου, ούτε οι άνθρωποι του Μαρακέκ.

Και σωριάστηκε καταγής σπράζοντας.

Οι στρατιώτες ήταν κάτωχροι και τρέμανε. Το νερό ήταν δηλητηριασμένο. Χάρης στο λοχαγό τους είχαν γλυτώσει από έναν φρικώδη και άπιστο θάνατο.

Μόνον ο Άνρϋ παρέμεινε άπαθής. Κύτταζε την Άισέ που προσπαθούσε να κόψει έλαφρό το μαρτύριο του πατέρα της και χωρίς να ξέρη για ποιά λόγο, έσκαψε κι' αυτός πάνω στο σείχη που χαροπαλάιε και τούδρωσε τα χείλη του με λίγο κονιάκ.

— Εμπρός, φεύγα από εκείνο το σκυλί κι' άφησε να νά φοφήσει, όπως του παριάζει! ούρλιαξε ο άξιωματικός και κλώτσησε το σείχη. Κι' έπειτα έδωσε διαταγή να συνεχίσει ο λόχος την πορεία του ως τους στρατώνες που ήταν έξω από το Μαρακέκ, από εκεί που άρχισε η έρημος.

— Αύριο θα διασκεδάσω με καλά! Έλεγαν χαμογελώντας οι στρατιώτες. Ο λοχαγός θα κρεμάσει καμιά δεκαριά από αυτούς τους κατεργάρηδες για να ξεράνουν ο ήλιος το πεπαιτού τους. Όσο για την κόρη του σείχη, αυτήν πειά ο ίδιος θα την περιποιηθεί.

Μά όταν έφτασαν στον καταυλισμό και πλύθηκαν και χόρτασαν τη δίψα τους, πείσαν σάν ψόφιοι στα κρεβάτια τους και ξεγασαν πάλι.

Ο Άνρϋ δέχθηκε μία σφαίρα κατάστημα...

ΜΙΑ ΠΡΟΤΥΠΗ ΕΡΕΥΝΑ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΜΑΣ

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΕ Ο ΙΔΑΝΙΚΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ;...

(Τί άπάντουν ή δεσποινίδες;)

Η δις Ε. Π. (Λεμεσός — Κύπρου), θεωρεί ως ιδανικόν σύζυγον τόν άνδρα ο οποίος όταν άποφασίση να παντρευτεί, θα εγκαταλείψη κάθε διασκέδασι και θ' άφοσώβη έξο-λοκλήρου στη γυναίκα του και στα παιδιά που θ' άποκτήσῃ.

Η δις ΠΟΠΗ ΘΗΡΑΙΟΥ (Μοσχάτο), γράφει: «Γιά μένα ιδανικός σύζυγος είναι ο άνδρας που θα με άγαπήσει και θα τόν άγαπήσω. Δεν ζητώ ούτε πλούτη, ούτε όμορφιά, αλλά άγάπη πραγματική. Θέλω δέ, πρό παντός, να μου είναι πάντοτε πιστός, γιατί είμαι δλίγον τι ζηλότυπος!»

Η δις ΝΙΚΗ Ε., θεωρεί ως ιδανικόν σύζυγον τόν άνδρα που θα είναι τρυφερός και περιποιητικός μαζί της, προ θα θεωρή την γυναίκα του ως σύντροφον άληθινή της ζωής του και πού, πρό παντός, δεν θα είναι βάρβαρος στους τρόπους και δεν θα την κακομεταχειρίζεται.

Η δις «MARIE LOMON» (Αθήνα), μάς γράφει ότι ιδανικός σύζυγος δεν υπάρχει, διότι οι περισσότεροι άνδρες δεν άγαπούν διόλου τις γυναίκες που παίρνουν για σύζυγους, οι δέ άλλοι άποκρίνονται άπλως πως τις άγαπούν και κατωρθώνουν έτσι να τις ξεγελούν.

Η δις ΠΑΤΡΟΥΛΑ Δ. ΣΥΓΓΑΛΗ (Μηλίες Βόλου), θεωρεί ως ιδανικόν σύζυγον εκείνον ο οποίος, μετά το γάμο, άφοσιώνεται στη γυναίκα του, την άγαπάει πραγματικά και συμμετέχει τόσο στην ευτυχία της όσο και στη δυστυχία της.

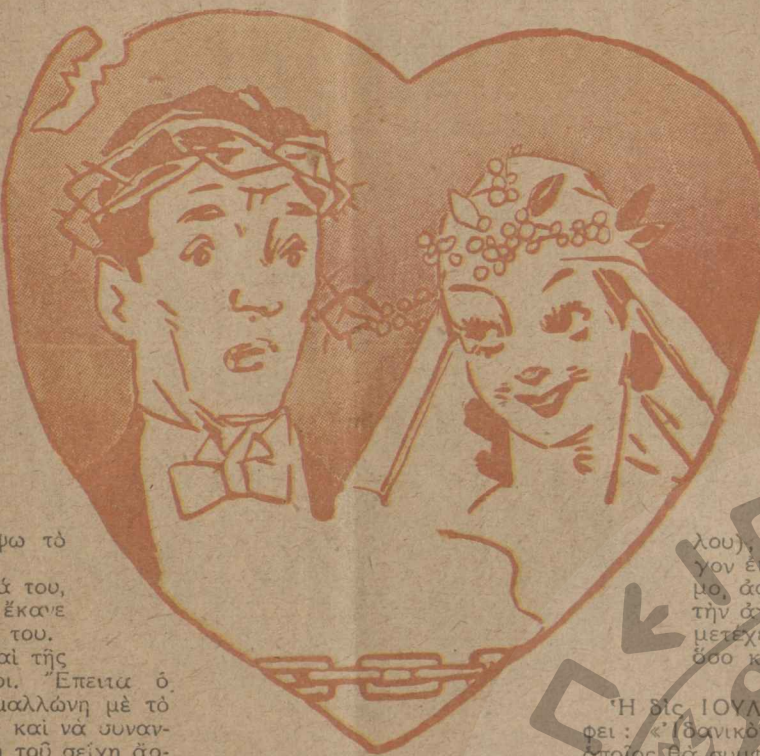
Η δις ΙΟΥΛΙΑ Γ. Δ. (Πειραιεύς), γράφει: «Ιδανικόν σύζυγον θεωρώ εκείνον ο οποίος θα συμφωνή με τον χαρακτήρα μου, θα είναι πραγματικά και θα είναι ευγενικός μαζί μου».

Η δις «ΑΤΘΙΣ ΝΗ ΑΡΙΘ. 1» (Αθήνα), άπάντα: «Ιδανικός σύζυγος για μένα θα είναι εκείνος που θα με άγαπήσει και θα τόν άγαπήσω, χωρίς προσωπίδα και υποκεισία, μέχρι τού όρίου που θα μάς καθορίσει ο έρως. Δηλαδή ο σύζυγος, για μένα, θα είναι ιδανικός μόνο στην περίοδο της άγάπης του, ή όποια δυστυχώς όπως έβρουμε όλοι δεν είναι παντοεινή, αλλά έχει και τ' όρμα της».

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Άλλαι άπαντήσεις.

τόν εγκατέλειπε. Τόν ξάπλωσε στην άμμο, τόν σκέπασε μ' αυτήν κ' ύστερα κάθησε δίπλα του και περίμενε κι' αυτή τόν θάνατο. Κι' αυτός ήρθε πράγματι, για να της κλείσει ύστερα από μία φρικώδη άγωνία, τα μάτια. Μά ή έρημος κράτησε καλά το μυστικό της, όπως κρατάει μυστικές όλες τις τραγωδίες τών ανθρώπων, που άφήνουν τα κόκκαλά τους να τ' άσπρίσει ο φλογερός ήλιος της Σαχάρας.

ΛΟΥΓΙ ΖΕΡΩΜ

πάντα. Άκόμη κι' αυτή την Άισέ, που ο λοχαγός την είχε σύρει δεμένη πίσω από την καμήλα του μαζί με τόν αδελφό της.

Τώρα πειά ή νύχτα, ή παράδοξη άφρικανική νύχτα, είχε πέσει πάνω στην έρημο. Η ήσυχία ήταν τόσο θαθεία που άκουγε κανείς το θόρυβο των χουρμαδιών που τις κινούσε έλαφρά ο άέρας. Στόν καταυλισμό δεν άγρυπνούσαν παρά μονάχα οι στρατιώτες της φρουράς. Όσο για το λοχαγό είχε πιη τόσο κρασί που είχε κυλιστή άναίσθητος κάτω από το κρεβάτι του.

Όπόσο, άργά τη νύχτα, μία σκιά φάνηκε να γλυστράη προς τη φυλακή τόν στρατόνα. Προχώρησε με προφύλαξι, άνοιξε την πόρτα της και μέσα στο σκοτάδι άρπαξε από την μέση την όμορφη Άισέ.

— Γρήγορα, της φώναξε, δεν έχουμε καιρό για χάσιμο! Πάρ' τόν άλφρο σου και προχώρησε κατά μήκος του τοίχου. Στην άκρη του θα ήρθε μία καμήλα. Πήγαινε κι' ο θεός άς σε βοηθήσει! Ο Άνρϋ έξερει να βοηθήσει εκείνους που σώζουν τη ζωή του.

— Σίντυ, άς φύγη μόνο ο άδελφός μου, ψιθύρισε ή Άισέ. Έγώ, είνε άδύνατο να γυρίσω στη φυλή μου. Πρόδωσα το μυστικό τους, έγιναν ή άφορμή του θανάτου του πατέρα μου κι' άσφαλώς θα με τιμωρήσουν.

— Γιατί τό έκανες αυτό, άφού ήξερες την τύχη που σε περιμένει; ρώτησε ή Λεμαίτρ.

Η Άισέ άναστέναξε. — Σίντυ, έχεις όμορφα μάτια, ψιθύρισε. Η Άισέ ποτέ δεν θα ήθελε να σε δει πεθαμένο.

Κι' όταν σε λίγο ή καμήλα με το γιοι του σείχη άπομακρύνθηκε από το φρούριο, ή Άισέ κάθησε σταυροπόδι άπέναντι στόν στρατιώτη και τόν κύτταζε άμυλητη.

— Μοι φαίνεται ότι κακό μπελά έβαλα στο κεφάλι μου μαζί σου, μουρμούρισε ο Άνρϋ. Τώρα τί θα σε κάνω; Άσφαλώς ο λοχαγός θα σε θέλη για φίλη του. Κι' εγώ δεν έχω καμιά διάθεσι να το κόψω τό λαρόγγι!

Μά ή Άισέ σύρθηκε κοντά του, τυλίχτηκε πάνω του και τόν έκανε να ξεχάσει όλες τις σκέψεις του.

Ο έρωτας του Λεμαίτρ και της Άισέ κράτησε ένα φεγγάρι. Έπειτα ο στρατιώτης θαρέθηκε να μαλλώνη με το λοχαγό του, να τόν ξεγελάει και να συναντά κρυφά την Άισέ. Η κόρη του σείχη άσπασε τώρα να ζηλεύη. Το μαρτύριο αυτό της άναστέναξε την καρδιά. Όσο έβλεπε τόν Άνρϋ να διασκεδάει με τις γυναίκες του Μαρακέκ και να την περιφρονή, τόσο τόν άγαπούσε. Κ' ίσως θα τόν σκότωνε από τη μεγάλη άγάπη της, άν, ζαφικά, ο λόχος του δεν λάβαινε διαταγή να ξεκινήσει για μια νέα έκστρατεία. Η Άισέ είχε το κουράγιο να ακολουθήσει την καμήλα του Άνρϋ έυπόλυτη κι' άψηφώντας την κούρασι και τις ταλαιπωρίες.

Όπόσο οι ίθαγενείς ληστές, τους όποιους κατεδίωκαν οι λεγεωνάριοι, δεν άστειευότουσαν. Τους έστηναν ένεδρες και τους άποδεκάτιζαν. Και σε μία από αυτές, ο Άνρϋ την ώρα που χειρίζονταν το πολυβόλο, δέχτηκε μία σφαίρα κατασπινά. Οι σύντροφοί του τόν εγκατέλειψαν στην έρημο μαζί με τους άλλους σκοτωμένους, φροντίζοντας να σώσουν μόνο τ' όποιους τους. Έν τούτοις ο Άνρϋ δεν ήταν μόνος. Η Άισέ τόν έσπασε μακριά, τόν φόρτωσε στην καμήλα του και τράβηξε προς τις όάσεις του νότου...

Όταν έπειτα από δυό μήνες ένα καραβάνι διέσχισε την έρημο, ήρθε πάνω στην καυτερή άμμο δυό ξεραμένα πτώματα. Τό πρώτο ήταν ντυμένο με στολή λεγεωναρίου και τό δεύτερο ήταν μιάς όμορφης γυναίκας. Μά κανείς δεν κατόλαθε την τραγωδία που είχε συμβεί.

Η Άισέ όταν ένοιωσε ότι ο Άνρϋ ήταν σκοτωμένος, δεν

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ ΚΙ' ΑΛΗΣΜΟΝΗΤΑ

Γ'

ΣΤΟΥ ΑΓΡΑΦΙΩΤΗ

Πάει πειά το 'Υδρέϊκο. 'Αλλαγή κατευθύνσεως. Πηγαίνω στο Λύκειον «Ο Πλάτων» του Ζήση 'Αγραφιώτη, που υπάρχει ακόμη και το Λύκειον και ο ιδρυτής του, ο θερμός "Ελλην από την Κοζάνη, σκυμμένος από τα χρόνια πειά.

Το Σχολείο μας, στο Καρρακλή το σπίτι, που υπάρχει ακόμη έρειπωμα, είναι στην διασταύρωση των οδών Κολοκοτρώνη και Σωτείρας ('Εμμ. Ρέπουλη).

'Εκεί θύηκε κόσμο παιδιών αλλοιωτικό. Οι δρόμοι που παίρνα ήταν όραιοι. 'Η λεωφόρος Σωκρατους με την Τερψιθέα, την άκατοκτητή τότε, και με τις άπεραντες πλατείες της, ήταν χαριτωμένη. Στην άκρη της προς τα σκαλάκια, που οδηγούν στην Τρούμπα, ήταν δυο σειρές δένδρων, που τα έχει φυτέψει με το χέρι της η 'Αμαλία, και υπάρχουν ακόμη. 'Ηταν η λεωφόρος των Σχολείων αυτή. Τα Δημοτικά Σχολεία, τα 'Ελληνικά, το Γυμνάσιο, το Παρθεναγωγείο, τα ιδιωτικά, όλων η διεύθυνσις ήταν απ' εκεί. Το πρωί στις 7 1)2 και το απόγευμα στις 6 1)2, από τον δρόμον αυτόν έπερνούσε η χαρούμενη ζωή των παιδιών, των ανθρώπων του μέλλοντος.

'Αν έπαιρνα πάλι τον παραλιακό δρόμο, έπερνούσα από την Τρούμπα με τα καράβια που ξεφόρτωναν σιτάρι ή ξυλεία και με τα μικροκάικα, που έφερναν σαβούρα για τα καράβια που έφευγαν ξεφόρτωτα.

Και η σάκκα μου με τα βιβλία τώρα, μου ενέπνεε την ιδέα ότι κάτι σοβαρό συμβαίνει και μου μετέβαλλε και την σκέψιν και τας κινήσεις μου.

'Από τα 'Υδρέϊκα όμως δεν έφυγα ούτε τότε, ούτε τώρα. Και πώς να φύγω; Μισού αιδώς ζωή. Είπε στα ματιά μου ακόμη η οδός Τομπάζη με τον άνεμόμυλο στο τέριμα της και με την Πηγιά. Στα περισσότερα σημεία της είχε θράχους, και τα περισσότερα σπίτια κτισμένα στις κορυφές των, είχαν σκαλοπάτια, σκαλισμένα πάνω στους θράχους.

Ο 'Αγς Νικόλας, μικρή εκκλησία, που τότε την έχτιζαν, είχε κοπάδια περιστέρια που έφωλαζαν στις τρύπες για τις σκαλωσιές. Θυμώμαι πως ανέβαινα στην ταράτσα και τα έτάιζα σιτάρι ποτισμένο στο ρακί, για να ζαλίζονται και να τα πιάνω.

Τις Κυριακές και τις γιορτές, μαζεμένοι οι 'Υδραίοι και οι Σπετιώτες με τις φαμίλιες τον έπήγαιναν στην εκκλησία. 'Ηταν ένας κόσμος που δεν υπάρχει πειά ούτε για δείγμα. Τύποι αλησμόνητοι για τους εγνώρισα.

Με τις θράκες των έως κάτω στα γόνατα φρεσκοσιδερωμένες, με τα φέσια των, με τις ζώνες των τις πολυχρώμες, με κάλτσες χρωματιστές φιομπάτες. Και η γυναίκες με τα τσεμπέρια και με τα στολίσια τους, που ήταν απλά μα θάρεια, έγέμιζαν την εκκλησία και την αλή. Μα δεν έκαταλάβαινα την γλώσσα των. 'Ωμιλούσαν όλοι αβραμίτικα και στις μεγάλες εορτές όταν έβγαιναν αντίλλασαν την φρασιν:

— 'Εδέ μοτεσούμ! (δηλαδή: Και του χρόνου).

Σ' ένα από αυτά τα παλιά σπίτια της οδού Τομπάζη, γεννήθηκε κι' έπέρασε τα παιδικά του χρόνια ο αλησμόνητος καθηγητής και λυκειάρχης, ο συμπολίτης μου 'Ικωβος Δραγάσης. 'Οποτε ήρχετο στο σπίτι μου, τα τελευταία χρόνια που έζησε στον Πειραιά, μου έλεγε με καταφανή συγκίνησι:

— Σ' αυτό το σπίτι γεννήθηκα.

Πιο πέρα, ήταν το σπίτι του σημερινού βουλευτού κ. Λαζάρου Κριεζή, που έπέρασε κι' αυτός τα πρώτα παιδικά του

ΤΟΥ Κ. ΑΓΓΕΛΟΥ ΚΟΣΜΗ

χρόνια σ' αυτό το δρόμο κι' έζησε την πρώτη ανοιξιά της ζωής του.

Γύρω, τριγύρω, ήταν συγκεντρωμένοι ο Πειραιάς της εποχής εκείνης, που ήταν εποχή ιστορική. 'Εξούσαν ακόμη οι Σαχτούρηδες, οι Τομπάζηδες, οι Μιαούληδες, οι Βουδούρηδες, οι Κριεζήδες, απόγονοι του Κανάρη και τα τσούρα των, παλαιοί αγωνιστές, σαραβαλισμένοι από τα χρόνια πειά, μα σεβάστοι.

Όλοι αυτοί ήταν συγκεντρωμένοι σ' αυτή τη γειτονία, που τότε ήταν ο Πειραιάς ολόκληρος. 'Όλοι οι αγωνιστές, αφού έτελειώσαν το έργο των, έκαμαν τον πρώτο συνεισισμό του Πειραιώς σ' αυτή τη γειτονία, που τότε ήταν πραγματικά «Τα 'Υδρέϊκα», μα και τώρα δεν έχουν αλλάξει το νομά τους. 'Υπάρχουν ακόμη τα σπίτια των περισσότερων. 'Ισως έχουν αλλάξει νοικοκυρή, μα είναι τα σπίτια που έστεγάσαν τους ήρωες και τους απογόνους των και που τα έθερμαινε η άφθαστα θερμή πνοή των.

Οι πιο παλιοί, που θυμούνται τους θάνατους που έζησαν σ' αυτά, ρωτούν:

— Γιατί να μην υπάρχει μια πλάκα που να τους θυμίζει στους νέους;

Πιο κάτω, στο λιμανάκι του Κανθάρου, τα σημερινά Καρθουναρικά, ο μεγαλουργός Μανινάς, πρώτος αυτός έχτισε ατμόμυλο, που συναγωνισθηκε τον γειτονικό του άνεμόμυλο.

Όλα άλλαξαν τώρα. Μα η παραλία ακόμη έχει το δικό της.

'Από τα 'Υδρέϊκα στο Σχολείο, έκανα με ιδιαίτερη γοργά την διαδρομή από τον παραλιακό δρόμο.

Τα καράβια έκρατούσαν ολόκληρη την προβλήτα της Τρούμπας, τόν Κεφαλόκαλο φορτωμένα σιτάρι. Οι εργάτες που εδούλευαν στην πιάστα, ανεβοκατέβαιναν τις σκάβες που έβασαν μεταξύ την πρύμνης και της παραλίας και έφερναν τους σάκκους με το σιτάρι στ' άμια. Ταχίτη στο σάκκισμα του σιταριού και στην μεταφορά. Κάποιος ολόκληρος που εδούλευε στο ιουρδισμένους.

Οι καπετανέοι στα παραλιακά καφενεία έραγάτευαν. Λιακά καφενεία έραγάτευαν να ξεφορτώσουν, να σαλεύσουν και να ξεκινήσουν πάλι για το Δεδεγάτες, για τα Μπουγάκια.

'Αργά και πού έκανε την εμφάνισή του κάποιο θαπτό με σιτάρι και τότε άλλαζε η όψη του κεφαλόκαλου. Ούτε οι πολύπλοκες άρματωσιές των καραβιών, ούτε τα πιάτα, ούτε τα πανιά τ' άπλωμένα να στεγνώσουν μετά τη βροχή. Μα ήταν τότε μετρημένα στα δάκτυλα του ενός χεριού τα θαπτόρια.

'Εγιναν λοιπόν επίσημος μαθητής. 'Αρχισα να διαβάζω έλευθερα και ν' αντιγράφω από το «Γεροστάθη».

'Ενα θράδυ εθρήκα μια έφημερίδα της εποχής, τον «Παληάνθρωπο» του Βερνέρι, και τον έδιάδασα στον πατέρα μου.

Αυτός εφωτίσθηκε όλος από χαρά για την προκοπή μου, μα μου έπηρε τον «Παληάνθρωπο» από τα χέρια και μου είπε:

— Πάρε το «Γεροστάθη» να μου διαβάσεις από αυτόν. Μας έπρόσεχαν τότε οι γονείς, αν και άγράμματοι.

Ο λυκειάρχης μας ήταν ο τύπος του τρομερού την όψη, αλλά στοργικωτάτου διδασκάλου.

'Ηταν μόνος του δικαστής για κάθε τρέλλα που έκανα και είχαν εκτελεστήν έναν κλητήρα, απόστρατον υπαξιωματικών του Ναυτικού, τον Παντελή Φρουφριώτη, από τις Σπέτσες, που ήταν εφοδιασμένος μ'ένα λουρί πλάτους τριών δα

ΣΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΗΓΑΣΟΥ

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΚΑΤΑΝΤΙΑ!

Σάν συνοδεία κατάδικου ή σαν κηδεία βουδή μοιάζεις ή σαν περήφανο, που τώπιασαν λιοντάρι, καρδιά άλυσσοδεμένη, πικραμένη και θλιβή που κάθε σου νέο τράνταγμα θ' αφήση κι' ένα άχνάρι.

Δεν είσαι πλεία σύ τώμορφο το ρόδο το ρουδί που έστειλε αίμα απ' τα πέταλα κ' η αίμοσταλιά τους μύρο... Τώρα έχεις χτύπο πληκτικό και πένθιμο, βραδυ που θγαίνει σαν έν' άρρυθμο, κλάψας, τραγουδι, στείρο...

Σάν το παραπονιάρικο, κάνεις, μικρό παιδί που του έχουν κλέψει άπρόσμενα κάτι που το κρατούσε κι' ανοίγει τα δυο μάτια του ορθάνοιχτα να ιδή στερνή φορά, σαν σ' όνειρο, το πράμμα που άγαπούσε...

ΠΑΟΛΑ ΣΕΤΣΙ

ΕΙΝΕ ΣΤΙΓΜΕΣ...

Είπε στιγμές που 'νέιρουμε (μ' όλανοιχτα τα ματιά κάποια χνόφωτα όνειρα, (κάποια όνειρα τρελλά: πώς μπαίνω, λέω, θριαμβεύ (της στής Τέχνης τα (πυλάτια και βλέπω να μ' άχνογελά (ή θάνατη θεά...

Κ' είναι ή στιγμές χιμαιρικές, (γλυκές, μα φευγαλέες Και μια πνοή λυτρωτική (νοιώθω να μ' άγκαλιάζει... Κ' είναι σά γάργαρα νερό κα (θάρους μου ή ιδέας σαν τ' όύρανο τ' στέλα...

Μα δεν προφαίνω τ' όνειρο (να το γλυκοχορτάσω. — Όλα τα όνειρα ούύοννε — (σέβεται κι' αυτό μικρό. Και πίσω του, κυνηγητός, (τρέχω να μη το χάσω προτού νάρθη ή Αύγή... ΑΓΓ. Κ. ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΣ

κτύλων. Μ' αυτό το λουρί έτελείτο ο έξιλασμός μας δια τας παρεκτροπές μας, έφηρμόζοντο δε όλοι αϊ ποινικαί διατάξεις περί ύποτροπής.

— Παντελή, έλεγε ο 'Αγραφιώτης, με την κοζανίτικη προφορά του, πάρε το λουρί και δόστον τρεις λωριές.

'Ανοίγε την παλάμη ο τιμωρημένος και έδεχετο τρεις λωριές.

Ο λυκειάρχης δεν έξεχνούσε τις τιμωρίες που επέβαλλε σε κάθε μαθητή και για κάθε ύποτροπη έτριπλασίαζε τις λωριές.

'Εννοείται ότι και έδω είχε εισχωρήσει το ρουσφέτι. 'Ο Παντελής έκανόνιζε τη δύναμι με την όποιαν χτυπούσε ανάλογας των φιλοδωρημάτων που έλάμβανε ή που ήλπιζεν ότι θα λάβη από τον τιμωρημένο.

Ο λυκειάρχης έφηρμόζε και τη φυλάκισι.

'Ενα μεσημέρι με είχε κλείσει μαζί με ένα συμμαθητή μου στο πρώην καρθουναριό του σπιτιού, που ήταν τώρα Σχολείο. 'Η πόρτα της φυλάκης ήταν με κάγκελλα πολύ άδονατο κράσεως. Κατά σύμπτωσιν εκείνο το απόγευμα έγιγνε ή κηδεία της συζύγου του τότε δημάρχου Πειραιώς θ. Ρετσίνα και είχαμε μεγάλο ένδιαφέρον να την ακολουθήσουμε. 'Αν μας έφυλάκωνε άλλη μερα δεν μας έπείραζε. Μα να μη πάμε στην κηδείαν!... Αυτό ήταν άνυπόφορο. Συναιολογήσαμε λοιπόν άμοι

θαίαν συνδρομήν και με μερικές σπρωξιές με την πλάτη έσπασαμε την πόρτα κι' έβγήκαμε στην αύλη. 'Απ' εκεί έβγάλαμε τις μπάρες της έξωθύρας, που ήταν κλεισμένη με κλειδί και έτσι άνοιξαμε και είμεθα έλεύθεροι. 'Ετρομάξαμε όμως μετρι συγκοπήσ όταν αντί της προσδοκίθεσης έλευθερίας, αντικρύσαμε με το άνοιγμα της πόρτας την άσπτηράν μορφήν του λυκειάρχου. 'Ο συμμαθητής μου 'Αναστασόπουλος, πίο σθέλτος και πίο λιανος από έμένα, κατόρθωσε να το σκάση και να σωθή από την κακή ώρα και το κακό συναπάντημα. 'Εγώ όμως περιήλθον εις την δικαιοδοσίαν του 'Αγραφιώτη και έπεριμένα ως μοιραϊόν την τιμωρίαν μου άύστηροτάτην.

Ο 'Αγραφιώτης όμως ήταν άνάθωτατος, και μου είπε:

— 'Εγώ ήρχόμην να σάς στείλω στα σπίτια σας να φάτε και να πάτε στην κηδεία της Δημαρχίνας. Πήλνε και συ.

Και συμπλήρωσε:

— 'Αν έκανάκης τράκες μέσα στην τάξη θα τιμωρηθής πολύ θάρεα.

Με τους διδασκάλους έπερνούσα και έγω και οι άλλοι καλά. Μόνον ένας 'Αρχιμανδρίτης, ο 'Ησύχιος Παπαδόπουλος που μας έδίδασκε 'Ιερά και 'Ιστορίαν, μας ενέπνεεν όχι μόνον τον σεβασμόν, αλλά και τον τρόμον.

Λιανός, ψηλός, με λίγα γένηα, πολύ μελαχροινός, με γυαλιά γαλάζια και με φωνή θρονετή, μας επέβάλλετο τόσον, ώστε και την άναπνοή μας δεν έπαιρναμε έλευθερα. Μας είγε πείσει ότι με μίαν ψαδίον του δεικτού της δεξιός χειρός του εις την μύτη μας κατόρθωνε να μαθαίνη όχι μόνον ό,τι είχαμε κάμει, αλλά και τας σκέψεις μας.

Αυτή όμως ή δυσάρεστη εμφάνισις δεν διήρκεσε πολλά χρόνια. Με το τέλος του σχολικού έτους ο 'Ησύχιος έφυγε και έτσι ήσυχάσαμε από αυτόν.

Τα χρόνια έπέρασαν άγύριστα. 'Από του 'Αγραφιώτη έπήγαμε στο Δημόσιον Γυμνάσιον έφηβοι πειά και ή συντροφία μας έπληθυε. Οι λίγιοι μαθηταί του Λυκείου εθρήκαμε πολλούς, που ήρχοντο τότε στο Γυμνάσιο του Πειραιώς από την 'Ελλάδα. 'Ο Δημήτριος Σίψωμος, που τον εγνώρισα άργότερα ο κόσμος ως Λάμπρο Πορφύρα, ο 'Ιωάννης Δημητρόπουλος, που άφοι έγραψε ποιήματα και διηγήματα και

δρόμα, έγινε έμπορος κι' έσβυσε γρήγορα, ο στρατηγός Πτολεμαίος Σαρρηγιαννης, ο Γεώργιος Σπυρίδης με το θετικό και δημαγωγικό μυαλό του, ο Δευκαλίων Ρεδιάσης, ο ύφυπουργός των Ναυτικών, ο Μιχ. Ρινόπουλος, ο πρώην διμαρχος Πειραιώς και τώρα βουλευτής. 'Όλοι αυτοί και άλλοι που εξακολουθούν τη φωτεινή πορεία των, ή που έφυγαν από αυτόν τον κόσμο, έπήραν μια θέσι στα θρανία της αληθινής αυτής κυψέλης, του πειραϊκού Γυμνασίου που το είχαν αφήσει πιο πριν ο Παύλος Μιρβάνος, ο Γεράσιμος Βάκος και άλλοι, που έπέρασαν απ' αυτό κι' έσκόρπισαν σ' όλους τους κλάδους της ζωής αληθινοί νικηταί και πρωτοπόροι.

'Ηταν αυτό το Γυμνάσιο του Πειραιώς τότε αληθινό φωτάριο με καλλιέργητας τον Χρήστον Γιαννόπουλον, τον 'Ιάκωβον Δραγάτην, τον Νικόλαον Βραχόν, τον 'Ιερώνυμον Βλαγάκην, τον Β. Νικολαΐδην και άλλους που εφώτισαν και καθωδήγησαν γενεάς νέων πολιτών, που εφώτισαν και που φωτίζουν ακόμη το έλληνικόν στερέωμα.

Στό έπιθλητικό και σεμνό κτήριο του μοναδικού τότε Γυμνασίου του Πειραιώς, που έγινε τώρα Πρωτοδικείον, εφοίτων περί τους πεντακοσίους μαθηταί. Και έπρολάβαιναν να τους διδάσκουν και να τους παρακολουθούν όλους οι καθηγηταί των. Πώς εδούλευαν τότε... ΑΓΓ. Α. ΚΟΣΜΗΣ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Συνέ χείρα.

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΥΠΕΡΠΕΡΑΝ

III

Θ' αναφέρουμε και σήμερα μερικές ακόμα προλήψεις και δεισιδαιμονίες διαφόρων λαών σχετικές με την μετεμψύωση.

Οι Ιθαγενείς της Πολυνησίας φροντίζουν να συντηρούν σε κάθε σπίτι ένα φείδι που το θεωρούν ως ιερό, γιατί πιστεύουν πως είνε η ενσάρκωσις του οικογενειακού πνεύματος.

Επίσης στις Φιλιππίνες, οι Ιθαγενείς Ιγκοροτς περιποιούνται τα χέλια με τόσο φροντίδα, ώστε εκείνα εξημερώνονται και γίνονται κατοικίδια ζώα.

Και στην Κίνα ακόμα είνε πολύ διαδεδομένη η πεποίθησις, ότι η εμφάνισις ενός φειδιού στο σπίτι είνε επίσκεψις ενός πεθαμένου προγόνου. Γι' αυτό το λόγο φέρονται με σεβασμό προς τόν επίσκεπτη αυτό και καίνε λαμπάδες και άρωματα προς τιμήν του.

Κι' αυτοί ακόμα οι Τεϋτονες είχαν ώρισμένα καθήκοντα προς το «φείδι του σπιτιού», που το θεωρούσαν ως ενσάρκωσις κάποιου προγόνου των και ως προστάτη τους.

Επίσης στα σπίτια της αρχαίας Ρώμης, σύμφωνα με τη μαρτυρία του Πλινίου, τα φείδια έπρωστατεύοντο κι' έτρέφοντο γιατί έθεωρούντο ως πεθαμένοι πρόγονοι.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΔΙΑΚΡΙΣΕΙΣ ΣΤΟΝ ΑΛΛΟ ΚΟΣΜΟ

Υπάρχουν και στους νεκρούς, όπως στους ζωντανούς, κοινωνικές διακρίσεις και τάξεις; Και αν υπάρχουν, ποιές είνε;

Η πεποίθησις των διαφόρων λαών, σχετικώς, είνε πολύ ενδιαφέρουσα. Έν πρώτοις, όλοι σχεδόν οι λαοί της αρχαιότητος πιστεύουν ότι η ψυχή μετά θάνατον πηγαίνει στο ίδιο μέρος. Έκει ζούσαν όλες μαζί, μα διατηρούσαν την κοινωνική τάξι που είχαν και στον κόσμο... Άλλοι, δηλαδή, απ' τούς νεκρούς ήταν άριστοκράται και άλλοι πληθέιοι. Αυτό πίστευαν οι Έβραίοι, οι Βαβυλώνιοι, οι Αιγύπτιοι, οι Έλληνες και οι Ρωμαίοι.

Μερικοί σύγχρονοι πρωτόγονοι λαοί, πάλι, πιστεύουν, ότι συντελεί πολύ στην καλή αποκατάστασι ενός νεκρού στον άλλο κόσμο και η λαμπρότης της κηδείας του. Οι Ιθαγενείς του Κογκό, π.χ., πιστεύουν ότι όσο πιο μεγαλοπρεπής γίνεται μία κηδεία, τόσο πιο λαμπρή είνε η υποδοχή που θα τύχη ο μακαρίτης στον άλλο κόσμο.

Οι κάτοικοι επίσης των περιφερειών του Νιγηρος κάνουν στους νεκρούς των διπλή κηδεία, γιατί νομίζουν πως έτσι θα τούς εξασφαλίσουν υψηλή κοινωνική θέσι στον κόσμο των πνευμάτων.

Μα αυτές είνε εξαιρέσεις. Γενικώς, η κοινωνική θέσις του μακαρίτη στον άλλο κόσμο εξαρτάται από τη θέσι που κατείχε σ' αυτό τον κόσμο. Οι Ιθαγενείς των νήσων Σου-λε-Βάν πιστεύουν ότι οι άρχηγοί τους και οι μάγοι τους πηγαίνουν πεθαίνοντας σ' ένα παράδεισο που τόν λένε «Ο Ροχοτού που μυρίζει», ενώ οι κοινοί θνητοί πηγαίνουν στον «Ροχοτού που βρωμάει». Στάς νήσους Μαρκησίας και στο Πουατοτόν παραδέχονται την υπάρξι ενός άλλου κόσμου άσχημου για τόν όγλο και μιας ουρανίας εύτυχισμένης χώρας για τούς άρχηγούς και τούς πολεμιστάς.

Στο Σέραμ, επίσης, ο ούρανός προορίζεται αποκλειστικά ως μεταθανάτιος κατοικία των ευγών, ενώ ο κοινός λαός ζή αιωνίως μετά θάνατον άπάνω σ' ένα βουνό.

Στόν άλλο κόσμο, όπως τόν φαντάζονται οι Ιθαγενείς των νήσων Φίτζι, —οί όποιοι, μάλιστα, τόν τοποθετούν επάνω σε μερικά βουνά του μεγαλύτερου νησιού τους— οι άρχηγοί κατοικούν στή μια άκρη του, ενώ ο κοινός λαός πηγαίνει στην αντίθετη άκρη. Μία ανάλογη διάκρισι γίνεται και σε μία Ινδική παράδοσι.

Οι αυτόχθονες Άχτις του Βασιλείου του Αμαζονίου και θόλου ότι υπάρχει στους ούρανους μία χώρα ήλιόπου για τούς μεγάλους άρχηγούς των και μία άλλη, επίσης λαμπρή για τούς πολεμιστάς τους που έπρεσαν ήρωικά στο πεδίο της μάχης, ενώ η ψυχή των κοινών ανθρώπων πηγαίνουν και ζούν μετά θάνατο μέσα στα έγκατα της γης, όπου έχουν φτωχικές καλύδες και άγονα χωράφια.

Σύμφωνα με τις δοξασίες των αρχαίων Περωθιανών, οι βασιλείς τους κ' οι ευγενείς πηγαίνουν μετά θάνατον στον ήλιο κι' εξακολουθούσαν να ζούν εκεί ήγεμονικά, ενώ ο φτωχός κόσμος πηγαίνει στο φεγγάρι όπου συνέχισε την άθλια ζωή του.

Τό ίδιο πίστευαν κ' οι Ιθαγενείς της Βιργίνιας, με τη διαφορά μόνο ότι αυτοί έστελλαν στον ήλιο και τούς γαιτρους-μάγους της φυλής, για τούς όποιους εννοώσαν μεγάλο σεβασμό.

Επίσης και στή μετενάρκωσι των ψυχών, διατηρούνται—σύμφωνα με τις δοξασίες των διαφόρων πρωτόγονων λαών— η κοινωνική διακρίσεις. Οι Μπεσιλέο της Μαδαγασκάρης, π.χ., πιστεύουν ότι η ψυχή των ευγενών τών γεννιούνται ως βόες-συσφυγκτήρες, οι άνθρωποι τών μεσαίων τάξεων ως κροκόδειλοι κ' οι φτωχοί ως χέλια!

Άλλοι λαοί πιστεύουν ότι αυτό που συντελεί στην αποκατάστασι ενός νεκρού στον άλλο κόσμο, είνε η ανδρεία που επέδειξε όταν ζούσε. Αυτό πιστεύουν οι Μάντανς της νοτίου Ντακότα, οι όποιοι φαντάζονται ότι οι ήρωές τους πεθαίνοντας πηγαίνουν και ζούν στα γοητευτικά νησιά των θεών. Το ίδιο κ' οι Άσινιμπόανς, οι όποιοι θεωρούν τόν παράδεισο ως αποκλειστική κατοικία των ήρώων, ενώ οι άνανδροι πηγαίνουν και ζούν σε μία χώρα μακρινή και παγωμένη, με αιώνια χιόνια. Οι Καραίβι πάλι πιστεύουν, ότι μακάρια νησιά με έσπερους καρπούς περιμένουν τούς γενναίους πολεμιστάς, που περνούν την αιώνια ζωή χορεύοντας και γλεντώντας και υπηρετούμενοι από τούς έχθρους των που γίνονται σκλάβοι των, ενώ οι άνανδροι γίνονται σκλάβοι των έχθρων τους σε μία χώρα γεμνή κ' έρημη άπάνω στα βουνά.

Οι Ιθαγενείς της Σουμάτρας πιστεύουν ότι οι άνθρωποι που δέν σκότωσαν έχθρούς των σ' αυτό τον κόσμο, περνάνε τόν καιρό τους στην άλλη ζωή χτυπώντας το χάμα με τά ροπάλα τους που τούς άσχημα τά χρησιμοποιήσαν όσο ζούσαν.

Οι Ντιγκιάκ της Σουμάτρας εξαρτούν την κοινωνική θέσι ενός νεκρού στον άλλο κόσμο από τή κεφάλια των έχθρων του που έκοψε όσο ζούσε.

Μα έκτός από τήν ανδρεία, υπάρχουν και άλλοι κριτήρια που κανονίζουν τη θέσι ενός νεκρού στον άλλο κόσμο.

Στάς νήσους του Σολομώντος, π.χ., η χώρα των νεκρών δέν είνε καθόλου εύκολοπρόσιτη σε όσους δέν έχουν τρυπημένη τη μύτη τους.

Στάς νέες Έθριδες, πάλι, πιστεύουν ότι για να γίνη ένας νεκρός ευπρόσδεκτος στον άλλο κόσμο, πρέπει να έχη τρυπημένα τ' αυτιά του.

Άλλω, πάλι, τά σημάδια τού ιδιαιτέρου σπιντατισμού της φυλής χρησιμεύουν ως διαβατήρια για τήν καλή τύχη ενός νεκρού στην άλλη ζωή.

Επίσης απαιτείται συχνά ναίνα κανείς παντός μένος για να εξασφαλίση μία καλή θέσι στην άλλη ζωή. Όσοι μάλιστα είνε άγαμοι αποκλείονται από τόν παράδεισο, γίνονται δέ μόνο δεκτοί σ' αυτόν άφού προηγουμένως ξυλοκοπηθούν άγρίως από τά πνεύματα.

Επίσης πολύ συντελεί για τή θέσι ενός νεκρού στον άλλο κόσμο και ο τρόπος τού θανάτου του, γιατί αυτόν θα μιλήσουμε στο προσεχές.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΖΩΗΝ

ΥΠΟ ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Μόλις αυτή άμύλητη, χαϊμένη, άνυπαρκτη, ως πάντοτε, έπληγε και έκουθαρίστηκε κοντά σ' άμπάρι, έπήδησε μέσα στή «πλειμνία» του χωριού, μούτσι και άχοφοφοί, σκαφιάδες και χαμάλιδες, μπεκρήδες και χαμενοί και τελευταίος ήρθε, με τά πλατεία του τά γυμνά ποδάρια, που ήσαν σαν γελώντας πόδια άσχημα, κι' ο λέτοος ο Μιχαλιός, ο διακονάρης, τραγουδώντας!

Άκόμα δέν άπέθανα
κι' άνάψαν τά χερά μου,
μου πήρανε τή λεβεντιά
και τά καμάριατά μου!
Ν' Έρεϊνιό μου, σ' άργαλειό σου
τρίλι-τράζα, τó προικί σου...

Απ' έξω, πλήθος άρκετό τούς... ξεπροβόδιζε, είρωνευόμην και γιουχαίζον.

— Ω γά, πόσοι γαμπροί και μία νύφη!
— Άντώνη, μη λημονήσης τά κοσμήματά...
— Πάρε και τήν καπελλιέρα...
— Καλορροϊζικο και στεριωμένο!...

Η θάρκα έπροχώρησε, θαρειά από τής αθλιότητος εκείνης τού συμάζεμα, ταλαντεύθηκε λίγο και άνήχθηκε στο πέλαος. Φυσούσε ένα αεράκι έλαφρό, που μόλις ρυτίδωνε τά γαλαζία νερά.

— Στά τοακίσματα! είπτε κι' ο κύριος βουλευτής κουνώντας τó μπιστονί του.

Οι θαρκαρήδες σαν γύριαν είπαν πός άφσαν τή Μαραθίου στη στεριά τήν άντικρινή και πώς αυτή, μόλις τήν άποβίθασαν, κάθισε εκεί στην καθαρή τήν άμμουδιά, πάντα θαλά και πάντα ήμερη κι' άφηρημένη, πάντα κυττάζουσα τόν ουρανό, πάντα σιγομιλούσα, έξην τελείως και προς έαυτήν, ξένη και προς τόν άλλο κόσμο.

Τής θάλαν τά καρβέλια στην ποδιά, τής δώσανε, οι πιο ποικίλοι, δυό-τρεις δεκάρες και τήν άφήσανε να «κοίτεται»...

Απο τότε κανένας δέν τήν ξαναείδε. Πέρασαν ήμέρες άρκετές, άρχισαν να τήν λημονούνε, δταν ένας ψαράς, ένα πρωί που γύριζε από άντίπερα, που πήγε να ψαρέψη, έφερε ένα νέο στο χωριό:

— Η Μαραθίου έβρήκε πνιγμένη.
— Βρέ, πώς;
— Να έβηκαν τó κουφάρι της εκεί που άνταμώνεται η θάλασσα με τó ποτάμι.

Πρόσθεσε μάλιστα και τή λεπτομέρεια που λέγαν εκεί πέρα:

— Θα θέλησε να περάση τó ποτάμι, φαίνεται, κι' αυτό ήταν κατασπασμένο και τήν πήρε και τήν έφερε, κατόπι, κυλώντας τó κορμί της κάτω εκεί στη θάλασσα. Δός' μου ένα τσιγάρο, τώρα...

— Κι' έπειτα τί άπόγινε;
— Ηουγος ο ψαράς, άναψε τó τσιγάρο του σιγά-σιγά και έπειτα έξακολούθησε να διηγείται αδιάφορα:

— Τή θάψανε εκεί σ' άκρογιαλί, γιατί έλεγε φουσκώσει και θρωμίσει πια τόσο, που και ο παπας που πήγε να τή θάψη, στάθηκε μακριά και μουρμούριζε τις ευχές του, να έτσι:

— Άνομοι έν έδω, μπουρδου, μπουρδου, μπουρδου...
— Κι' έπειτα, σάς είπα, τήν παραδωσαν εκεί και άντι για σταυρό,

— Στά τοακίσματα! είπτε κι' ο κύριος βουλευτής.

στο μνήμα της, τής χώσαν για σημάδι τά παλούκια που τή σηκώσανε για να τή μεταφέρουνε στον τάφο...

Και άφού τράβηξε κάνα-δυό θαθείες-θαθείες και ρουφηχτές τραθήριες απ' τó τσιγάρο, πρόσθεσε πάλι σιγά, σαν να ιάλεγε στον έαυτό του:

— Άιντε, Θεός σχωρές' τήν!... Ήταν νοικοκυρά κι' αυτή μία φορά... Κακομοίρη Μαραθιά, τί σου ήτανε γραμμένο!
— Έτσι έτάφη άσπώνωτη κι' έλημονήθηκε πειά η Μαραθίου από τήν κοινωνία, χωρίς τρισάγιο και μνημόσυνο, χωρίς σιτάρι και εύχή να ιδή από κανέναν ή ψυχή της...

Τά κύματα μία ήμερα που άγρίεψαν έσυνεπήραν τά παλούκια και ίσοπέδωσαν τόν τάφο της στην άκρογιαλιά, σβύνοντας κάθε άπομεινάρι...

— Διωγμένη στον άπάνω και στον κάτω κόσμο, είπτε και η συμπεθέρα, πλέκουσα όπως πάντα τήν κάλτσα της.

— Τ' είμαστε οι μαύροι, τ' είμαστε!... Μιά χούφτα χώμα... Μάτια που δέν χορταίνουν μοναχά και κακία όσο παίρνει, είπαν η άλλες γειτόνισσες.

— Δέν ήτανε κι' αυτή νοικοκυρά, με όδλα τά καλά της;... Μά, για κύτταζε εκεί!... Σκάλες άνεβάζει ο Θεός και σκάλες κατεβάζει... Ούτε τόν όχτρό σου έτσι να τόν δής!...

ΠΕΘΑΙΝΕΙ Η ΠΑΡΑΣΚΩ

Επέρασε λίγος καιρός.

Η ήμέρες ή ίδιες και χειρότερες. Ήμερών' ο Θεός, ο κόσμος στα χωράφια, νύχτανε, η άργατις γυρίζανε πάλι στα φτωχικά τους. Μέσα στα σπίτια άναμμένες ή φωτιές και καθαλληκευτά η χύτρες θράζανε. Άγριολάχανα, ριζάκι ή καμμία ψευδόσουπα, κόκκινη με ντομάτα.

— Δόξα σοι ο Θεός!

Στά μαγαζιά, άργοι και πάλιν οι διαβάτες τήν ήμερα, και τή νύχτα κινήσις σαν γύριζεν η άργατιά. Πιο νταραθέρι στις ταβέρνες. Κόκκινέλι φινό, σαράντα η όκά. Κατεβαίναν τά φαρμάκια και τó τραγουδι άνέβαινε, μα παραπονεμένο λίγο κι' αυτό:

Χριστέ μου, τί σου έκανα
κι' όλο με κατατρέχεις;
— Άχ, άμάν! Άμάν!
Δέκα δραχμές σου έήτησα
και μόνες πώς δέν έχω...
— Άχ, άμάν — ξανάμ...

Στους καφενέδες οι ίδιοι τύποι, συνταξιοδχοι οι περισσότεροι, παίζανε κολτσίνα, από τó πρωί για ένα λουκουμάκι, που στο τέλος τó πατούσανε κι' αυτό, περαμένα και μαύρα τά χαρτιά, σαν να ήσαν από έβεγμένο στράτο.

— Παιδί, ένα νερό.
— Και έναν πυροδότη με αατιά.

Κάπου-κάπου παραφασεμένα γουργούριζε κανένας άργύρης.

— Ηουγία.
Καμμία φορά περνούσε ο Μιχαλιός ο λέτοος απ' τήν άγορά, με τó αιώνιό του τραγουδάκι:

Ν' Έρεϊνιό μου σ' άργαλειό σου,
τρίλι-τράζα τó προικί σου...

Τότε οι μακαρήδες και οι τα-θεναρέοι της άγοράς, που δέν είχαν τί να κάνουν, τού χτυπούσαν τις πάγκες των μαγαζιών των δυνάτα και τού φωνάζαν:

— Αθάρσα!...
— Εκείνος γύριζε και τούς μούν-

τζωνε, κι' εκείνοι όλο και πιο πολύ χτυπούσαν.

— 'Αθάρασα!...

Τότε ζυμνούσε λιγάκι τὸ χωριό, ὥς νά χαθῇ ὁ λέτσος, περα κατὰ τίς γειτονιές καί νά ξαναπέσῃ πάλι στους ἀνθρώπους καί στήν ἀγορά ἡ ἴδια ἡσυχία, ἡ ἴδια ἡ ἀνία, καί ὁ ἴδιος ὁ ἀποκαμιώσις...

Μέσα ὅμως στά καφενεῖα, στά γωνιακά τραπέζια καί ἰδίως ἐκεῖ πού σύχναζαν οἱ ναυτικοί, τὸ παιχνίδι ἦταν κάπως σθεαρό. Ἐκεῖ «οἱ ἀπ' ἔξω» δὲν μιλοῦσαν, ὅπως στήν κολτοῖνα, τὸ τρισέτι ἢ τὸ τριόμφο τῶν συνταξιούγων, πού τοὺς κυκλῶσαν, ὅλοι γύρω τους, σάν νάτανε ἐπιτελεῖο.

— Τί τὸ φυλάς τὸ «πέντε», χριστιανέ μου, γιά ὑστερνή;

— Τί τὴν κρατᾷς τὴ «ντάμα»; φλάμπουρο!

Ἐκεῖ «οἱ ἀπ' ἔξω» σῶπαιναν. Συμφέρον παιζότανε ἐκεῖ.

Γιρέφα μὲ καπκίκια. Ἐπαιζαν ὅλο καί οἱ ἴδιοι ἀνθρώποι.

Ἐνᾶς φτωχός πού δὲν εἶχε ψωμί νά φάῃ καί ὅλοι ἀποροῦσαν πῶς εὗρισκε λεφτά, ἕνας νοικοκύρης κι' ἄεργος, δυο-τρεις ἀκόμη, ἀνθρωπάκηδες, ἕνας ναυτικός καί ἕνας ἀπό-στρατος, ψηλός, μουστακαλῆς, πού ἐρχότανε μὲ κάτι μπό-τες, χοντρές καί στρογγυλές, θαρειές, πού πατοῦσε κι' ἐ-σεῖδαν τὸ σαβαθαλισμένο πάτωμα τοῦ καφενεῖου.

Πῶς συνετηροῦντο οἱ ἀνθρώποι αὐτοί; Μυστήριον!

Ποῖος ἔχανε καί ποῖος ἐκέρδιζεν ἐκεῖ, κανένας δὲν μπο-ροῦσε νὰ τὸ καταλάβῃ.

Μιά φορά ἔφευγεν ὁ ἕνας θρίζοντας Χριστοῦς καί Πανα-γίες, τὴν ἄλλη ἔφευγεν ὁ ἄλλος, τὴν μεθεπομένην ὁ ἄλλος, καί οὕτω καθέξῃς.

— Τρᾶνε τὰ κρέατά τους!... ἔ-λεγαν οἱ «ἀπ' ἔξω».

Καί τὰ κρέατά τους ἔτρωγαν.

Ὁ ἕνας ξετιναζόταν σήμερα καί αὔριο ὁ ἄλλος.

Ἔτσι κάποιοι κύκλος, κύκλος καταραμένος, ἐγίνεσαν καί ὅλοι φευτοπερνοῦσαν...

Ὅταν παίζανε ὅμως, κανένας δὲν τολμοῦσε νά μιλήσῃ... Σ' ἐκεῖ-νη τῇ γωνία ἐκεῖ, οἱ μόνοι ὅπου θορυβοῦσαν, ἦσαν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι...

Τὴν ἡμέρα ὅμως ἐκείνη, ὁ Μιμά-κας, ἐμπῆκε μὲ ὀρμὴ στον καφε-νέ, φορτωμένος τὴ θαρειά του τὴν καπότα, πού τὴ φοροῦσε χειμῶνα-καλοκαίρι, ἀναφαίρετη, σάν ἡ χε-λῶνα τὸ καυκί της.

Στάθηκε στοῦ καφενέ τὴ μέση καί κυττάζοντάς τους ὅλους, δε-ξιὰ κι' ἀριστερά, ἐφώναζε σάν ἀγ-γελιαφόρος, πού κάτι φέρνει σο-θαρό:

— Τὰ μάθατε;

— Ὅχι. Τί συμβαίνει;

— Πάει τοῦ Ρούφουλα ἡ Παρά-

σχι!...

— Μπᾶ!... Ποῦ πάει;

— Ζωὴ στὰ μουλάρια σας!... Ἐπέθανε... καί μάλιστα ἀπὸ τύφο.

— Ἀπὸ τί εἶπε; Εἶπαν ὅλοι σάν νά ἀνησυχήσανε. Ἀπὸ τί;

— Ἀπὸ τύφο! Ἀπὸ τύφο!... Αὐτὸ μᾶς ἔλειπεν ἀπ' τὸ χω-ριό... Τὴ θρήκαν πεθαμένη, τὴν κύτταξε ὁ Γιωργίτας ὁ γί-ατρος καί τὴς θρήκε τύφο, μακρὰ πὸ δῶ, στὰ ἔξωλα, στὰ λι-θάρια!...

— Καλύτερα πού τὴ γλύτωσ' ὁ Θεός, εἶπαν μερικοί, καί ρίχθηκαν καί πάλι στὰ χαρτιά.

— Τριόμφο μὲ στεφάνι!

— Τί νά σοῦ κάνω, πού σοῦ ἐρχονται σάν νά τὰ τραβάῃ μαγνήτης.

Τότε χτύπησε καί ἡ καμπάνα νεκρικά. Στὸ λυπητέρὸ τῆς χτύπημα, κάτι τὸ κρύο ἔκαμε ν' ἀνατριχιάσῃ τὸ κορμί τους, καί κρατήθηκαν λίγο.

— Θεὸς σχωρέστο τὸ κακόμοιρο!

Κ' εἶπε καθένας μερικά ἀπ' τοῦ μικροῦ τὰ θάσανα.

Ψωμί τοῦ δίνανε μαγιαγίτικο νά τρώῃ, γιὰ νὰ μὴ μπορῇ νά τρώῃ πολὺ καί νὰ μὴ ξεθεώνεται ἐκεῖνοι. Φαγὶ δὲν εἶδε στὰ μάτια του ποτέ. Ὅταν περισσεύανε ἀποφαγοῦδια — μὰ μήπως τρώγανε κι' αὐτοί; — ἡ πλύγυλος τοῦ Γούλη ἢ τίποτε σοῦπες παγωμένες-νεροζούμια — τοῦ δίνανε νά φάῃ. Καί τὸ ἔῤυλο, ἔῤυλο τῆς, νά εἰπῇς. Ἐφταιγε, δὲν ἔφταιγε, δόστης στὸ κεφάλι...

— Θὰ σὲ ψῆσω, θὰ σὲ φάω, κακομοῖρα μου!

Τὴ μετακομίσανε ἀπάνω σὲ παλούκια

Καί παρ' ὀλίγο νὰ τὴν ψῆσῃ.

Ἐπῆρε μιά ἡμέρα ἕνα δαυλὶ καί ἤθελε νά τῆς κόψῃ τὸ κορμί της.

Ἐκεῖνο, τρώαζε τὸ κακόμοιρο, καί μὲ ρέκους, ἔπεσε στὰ πόδια της καί τὴν παρακαλοῦσε νά τὴν λυπηθῇ καί ποτὲ δὲν θὰ τὸ ξανακάνῃ.

— Ἀμὰν, χρυσὴ μ' κυρούλα! Ποτέ δὲν θὰ τὸ ξανακάνω!... Ἀγρυπνο, ἀπὸ νυχτοκουδάλημα νεροῦ, τοῦ δώσανε κρατάτὶ τὸ Γούλη, πού εἶχε γίνει πειὰ κοτζάμ παιδί, θαρεῖ, χοντρομπαλᾷς, μεγαλύτερος θαρρεῖς ἀπὸ τὴ μαῦρη τὴν Πα-ράσχω. Καμμιά φορά τῆς ἔπιανε τὸ μάγουλο μὲ τὰ δαχτυλῖ-α του, πού εἶχαν νύχια φιλούτσικα καί μακρὰ, σάν λαμα ἀπὸ μαχαίρι, καί τῆς τὸ γέμιζεν ἀπὸ τσαγκρουνιές. Διαρκᾶς τὴ προσώπο της ἦταν σάν νά τῆς τὸ σκίζανε ἡ γάτες.

— Μουρῇ, μὲ τίς γάτες πάλευσε ὅλη τὴ νύχτα; τῆς λέγανε στήν ἀγορά.

Ἔτσι, κι' ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ὁ Γούλης γκρίνιαζε καί πιε-ζότανε. Κι' ἐκείνη προσπαθοῦσε νά τὸν ἡσυχάσῃ καί νὰ τὸν ἀποκοιμίσῃ, νανορίζοντάς τον:

Νάνι, νάνι, νάνι, νάνι,
τὸ μικρούλι μου νά ζήνῃ.
Κι' ὅποιος θὰ μοῦ τὸ ξυτνήσῃ,
χίλιους χρόνους νά μὴ ζήσῃ.

Κι' ἐπειδὴ ὁ Γούλης δὲν κοιμότανε, μὰ ἀναταραζότανε καί ἐκλαίγε καί ἐξακολουθοῦσε νά τὴν γρατσουνίσῃ, ἡ κυρ-τῆς ἐφώναζε:

— Περπατήσέ το, μουρῇ, λῆγε τὸ παιδί νά κοιμηθῇ.

Καί τὸ πῆγαινε ἐκείνη, καί τὸ ἔφερε καί τραγουδοῦσε, νανορι-ζώντας:

Ἔλα θινε ἀπ' τὴν Πόλι,
κι' ἀποκοιμήσε τ' ἀπὸ νῆ.
Νάνι, νάνι, νάνι, νάνι,
ἔτινον ἔλαφρὸ νά ζήνῃ.

Καί τὸ κουνούσε δυνατὰ, μέ-σ' αὐτὰ ἀδύνατα χεράκια της καί φε-νάε πὶὸ δυνατὰ, σάν νάθελε μὲ τὴ δική της τὴ φωνή νά καταβῇ-λῃ καί κατανικήσῃ ἐκείνην τὸ μωροῦ:

Κοιμήσου καὶ παρὰγγεῖα
στὴν Πόλι τὰ καλά σου,
στὴ Βενετιά τὰ ρούχα σου,
καί τὰ λαμπαντικά σου.

Καί δόστου, δόστου, δόστου, καθῆσε, τέλος, ἀποκαμιώμενη τὸ παιδί. Ἐκεῖνο ἐκλαίγε, ἀλλὰ ἡ κόπωση τῆς μικρῆς ἀπὸ τὸ ξενύχτι καί τὸ νεροκουδάλημα, ἦτανε τόσο μεγάλη, πού μὲ-λις ψιθύρισε ἀκόμα σ' ἕνα τοῦ θρεφτοῦς ἀκούνημα, ἕνα νο-σταγμένο:

Νάνι...

Νάνι...

Καί ἔσκυψε τὸ κεφάλι της καί θυβίστηκε πάλιν θαρεῖ-θαρεῖα στὸν ὕπνο. Τὰ χέρια της ἐξαμολύθηκαν καί ὁ Γού-λης ἐκύλησε στὸ πάτωμα, κλαίον μεγαλοφώνως. Ἡ Παρ-γίνα ἔτρεξε εὐπρόλητη, καθὼς ἔπλενε τὰ ρούχα ἀνασκου-πωμένη ἀκόμα, μυρίζουσα σαποῦνάδες, μὲ χέρια κόκκινα, φαρφατιασμένα ἀπὸ τὸ νερὸ καί ἀπὸ τὸ σαποῦνι.

— Ὁχι, καμὸς μου, σκύλα, τὸ παιδί!

Τὸ ἄρπαξε στὰ χέρια της, τὸ περιέστρεψε μὲ τρόπο, γιὰ νὰ ἰδῇ ἂν ἔπαθε τίποτα. Μὰ τυλιγμένο καθὼς ἦταν, μὲ κάτι χοντρά καί μπαλωμένα ρούχα, κύλησε σάν τὸ κουδῶνα κάτω, χωρὶς νὰ χτυπήσῃ πουθενά. Ἐκλαίγε ὅμως συνεχῶς μὲ κάτι θαιώμενα κλάματα, κάτι νευρικά σκανιάσματα, σάν νὰ τὸ ἔκαν' ἐπὶ τοῦτω, πού σοῦ ἐρχότανε νά τὸ ἀρπάξῃς καί νὰ τὸ πετάξῃς κάτω ἀπὸ τὸ παρὰθυρο. Ἡ μητέρα του, τὸ χουχούλιζε στὸ κεφάλι, ὅπου νόμιζε πῶς χτύπησε.

— Ὁχι, τρομάρα μ', Γούλη μ', Γουλᾶκη μ', χτύπησε παιδί μ'!

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Τὸ κοριτσάκι πού γεννήθηκε χωρὶς μάτια.

αὐτὰ τόσο δυνατὰ, ὥστε ν' ἀντέχουν σ' αὐτὸ σῶμάτος μας. Ὡστόσο, τὸ ρεκόρ σὲ παρομοία ἐκγύμνασι τῶν ἀνὼ ἀ-κρων του, τὸ ἔχει ὁ Ἀμερικανὸς ἀκρο-βάτης Ρόμπερτ Τζόουνς, ἀπ' τὴν πόλι Πάιν-Μπλάφ τοῦ Ἀρκάνας.

Ὁ ἀκροβάτης αὐτός, μπορεῖ καί στέ-κεται μὲ τὸ κεφάλι κάτω ἀπάνω σὲ δυὸ μπουκάλια, στηρίζοντας σ' αὐτὰ τοὺς δυὸ μόνον ἀντίχειρές του, ἐπὶ ἰσ-κετὴ ὥρα. Κυττάξετε τον στὴ σχετικὴ εἰκόνα μας, καί σκεφθῆτε πόση δύναμι ἀπαιτεῖται νά γίνουν ἀποκτήσει — μὲ τὴν ἐκ-γύμνασι — οἱ δυὸ ἀντίχειρές του, ὥστε νὰ μποροῦν νὰ σηκώνουν τὸ θῶρος τοῦ ἀπληκτοῦ σώματός του ἐπὶ ἀρκετὸ χρονικὸ διάστημα!

Στὴν πολίχνη Σαμπλονώ τῆς Γαλ-λίας — νομός Κατὰ Σαρὰντ — γεννή-θηκε στὰ 1925, ἀπὸ γονεῖς ὀγιεστα-τους σὲ θλα χωρικοὺς, αὐτὸ τὸ πρω-τογεννέος κοριτσάκι, τὸ ὁποῖο βλέπετε στὴν εἰκόνα μας.

Ἦγιετο καί αὐτὸ ἐπίσης, δὲν ἔχει καθόλου μάτια, οὔτε καί κόγχες. Ἐ-κεῖ στὴν κανονικὴ θέσι τῶν ματιῶν, τὸ μέρος εἶνε ἐντελῶς ἐπίπεδο, ἡ σάρκα δὲν ἔχει οὔτε κοιλώ-ματα, οὔτε καί προεξοχές, κι' ἀποτελεῖ κυριολεκτικῶς συ-νέχεια τῶν παρειῶν. Μονάχα ἕνα ζευγάρι λεπτῶν φρυδιῶν ὑπάρχει, περὶ τὸ στόλισμα τοῦ προσώπου τοῦ δυστυχισμέ-νου αὐτοῦ πλάσματος, τὸ ὁποῖο ζῇ, τρέφεται καί μεγαλύνει κανονικά, χωρὶς νάχη συναίσθησι τῆς συμφορᾶς του!

Καί τώρα, σὰς παρουσιάζουμε αὐτὸ τὸ κικλικο καί πο-λύλοκο διάγραμμα, τὸ ὁποῖο βλέπετε στὴν εἰκόνα μας.

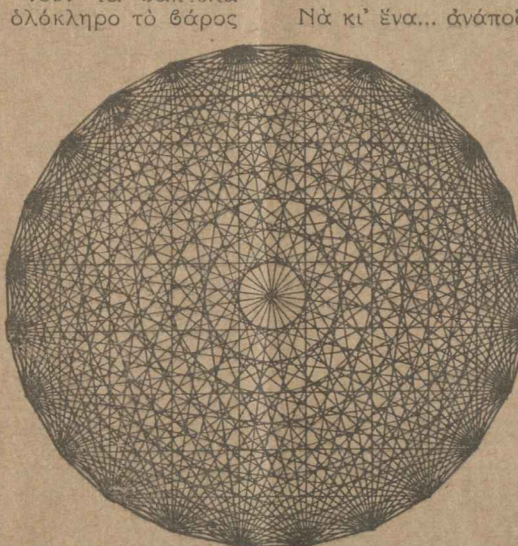
Καί προσεχτικὰ ἀκόμη νὰ τὸ κυττάξῃ κανένας, θὰ δῇ ὅτι ἀποτελεῖται ἀπὸ πολλοὺς ὁμοκεντρους κύκλους, οἱ ὁ-ποῖοι ἐκκινοῦν ἀπ' τὸ κέντρο τοῦ καί ἀπλώνονται πρὸς τὴν περιφέρειά του.

Κι' ὅμως! Προσέξτε πὶὸ καλά, τὸ ἀλλόκοτό αὐτὸ διά-γραμμα... Καί θὰ πεισθῆτε μόνοι σας, ὅτι ἀποτελεῖται ἀ-ποκλειστικὰ ἀπὸ γραμμὲς ἐντελῶς εὐθείες, κι' ὅτι οἱ κύκλοι εἶνε ἐντελῶς ὑποθετικοί, ἀνυπαρκτοί.

Κατὰ τὸν Μεσαίωνα, ἦταν περίφημος στὴ Γερμανία ὁ Ἐ-πισκοπὸς Γιόχαν Φούγκερ, γιὰ τὴν ἐξαιρετικὴν ἀδυναμία του πρὸς τὸ εὐλογημένο... κρσάκι!

Ὁ σεβασμιώτατος αὐτὸς «μπεκρῆς», μὲ τὴν ἀκόλουθο πα-ράγραφο τῆς διαθήκης του — ἡ ὁποία εἶνε αὐθεντικώτατη καί σοῦζεται ἀκόμα — ξεπεράσε ὅλους τοὺς ἀγνώστους καί γνωστούς «μπεκρῆδες» τῆς οἰκουμένης. Διαβᾶστε τὴν καί θὰ μᾶς δικαιώσετε:

«...Ὅταν δὲ πεθάνω, θέλω οἱ κληρονόμοι μου ν' ἀδειάζουν ἀπάνω στον τάφο μου ἕνα μεγάλο βαρέλι κρασιῦ, μὰ φορὰ τὸ χρόνον καὶ κατὰ τὴν ἐπέτειο τοῦ θανάτου μου. Ἐτσι, τὸ σῆμα καὶ ἡ ψυχή μου αὐτὸ ποτὶ, τὸ αὐτοῖο λέγεται «κρσάκι», θὰ μουσκεῖ τὸ χῶμα

Τὸ περίεργο διάγραμμα

φωνῇ ἐνός ἄλλου.

Κατὰ τὸν Βέλγον καθηγη-τὴν Ἡτιστέρυ, πρὸς παραγωγήν τοῦ ἡχοῦ τῆς φωνῆς τοῦ ἀνθρώ-που ἐργάζονται, ἀπ' εὐθείας μὲν, δεκατέσσαρες ἐν ὅλῳ μῦς τοῦ σώ-ματος καί παράγον 10.383 ἡ-χοι, ἐμμέσως δὲ ἄλλοι τριάντα δευτερεύοντες μῦς, οἱ ὁποῖοι πα-ράγουν καί αὐτοὶ ἄλλους 172.741.823, καί ἔτσι οἱ σαραντατέ-σερες αὐτοὶ μῦς τοῦ σώματός μας, συνδυάζοντες τὴν ἐνέργειαν τους, παράγουν τὴν ἀτέλεστη αὐτὴ σειρὰ τῶν ἡχῶν, ἡ ὁποία φθάνει τὸν κολοσσαιοῦ αὐτὸν ἀ-ριθμὸ τῶν τρισεκατομμυρίων ἡ-χῶν!

Ἀπὸ τίς τελευταῖες στατιστι-κὲς παρατηρήσεις τοῦ Βραζιλια-νοῦ γιαιτροῦ Σίφενσταν, μαθαί-νομε ὅτι ἡ ἐτήσια κατανάλωσις τοῦ καφέ στὰ διάφορα κράτη τῆς Εὐρώπης εἶνε:

Ἀγγλία	45	ἀκατομ. ὀκάδες
Γαλλία	68	>
Ἰταλία	88	>
Γερμανία	96	>
Ρωσία	133	>
Βαλκάνια	166	>

Ὁ ἀκροβάτης Τζόουνς

δωσε λέγοντας:

— Θά έκλεβα την οικογένειά μου δίνοντάς σου έννέα πέννες.

Η θεία μου ήταν τέτοια, ώστε είπα στον κ. Ντόλλομπυ ότι του άφηνα το γιλέκο μου για έννέα πέννες. Μουρμουρίζοντας εκείνος, μου μέτρησε τις έννέα πέννες. Τόν καληνύχτισα κι' έφυγα από το μαγαζί του, πλουσιώτερος κατά έννέα πέννες και ξαλαφρωμένος από το γιλέκο μου. Μά κουμπώνοντας το σακκάκι μου, δεν φαινότανε τίποτε.

Μά επρόβλεπα ότι και το σακκάκι μου δεν θάργουσε να πάρη τόν ίδιο δρόμο κι' ότι θάκανα με το πουκάμισο το μεγαλύτερο μέρος του δρόμου του Ντούβρ. Η άλληθια ώστόσο είνε πώς όταν ξεκίνησα πάλι με τις έννέα μου πέννες, δεν είχα ακόμα άκριβη συναίσθηση πόσο τρομερή ήταν η κατάστασί μου.

Κι' έξαφνα μου ήρθε η ιδέα να περάσω τη νύχτα μου πίσω από το παλιό μου σχολείο, που θρισκόταν εκεί κοντά, σέ μία γωνιά, όπου ύπρχε ένας σωρός από άχυρα. Φανταζόμουν ότι αν είχα τόσο κοντά τους παληούς μου συμμαθητάς, και το ύπνωτήριο όπου κοιμόμουν άλλοτε, θα ήταν για μένα ένα είδος συντροφιάς.

Δυσκολεύτηκα κάπως να βρω το λυκείο Σάλεμ, μά στο τέλος κατώρθωσα να τό ανακαλύψω, καθώς και το σωρό των άχύρων, άπάνω στα οποία ξάπλωσα, άφου έκανα τό γύρο του σχολείου, κύτταζα τά παραθώρα και βεβαιώθηκα πώς όλα ήσαν σιωπηλά και σκοτεινά. Ποτέ δεν θά ξεχάσω την έντύπωσι της εγκαταλείψεως που έννοιωσα πλავίζοντας για πρώτη φορά χωρίς μία στέγη πάνω στο κεφάλι μου.

Ο ύπνος με πήρε στο τέλος, όπως και τούσους άλλους άλγτες που έκαναν τά σκυλιά να γαυγίζουν και μπροστά στους όποιους η πόρτες είχαν κλείσει εκείνη τη νύχτα, κι' άνειρευτήκα πώς ήμουν πλავισμένος στο κρεββάτι μου στο λυκείο Σάλεμ και πώς φλυαρούσα με τούς άλλους συμμαθητάς μου. Έξαφνα όμως ξύπνησα και είδα τ' άχυρα από κάτω μου και τ' άστρα που σπινθιρίζαν πάνω από το κεφάλι μου. Όταν θυμήθηκα πού ήμουν τέτοια ώρα, ένας άπροσδιόριστος φόβος μ' έκανε να σηκωθώ και ν' άρχίσω να κόβω θόλτες για μερικά στιγμές. Όστόσο η άχτινοβολία των άστρων που λιγότευε όλοένα και η χλωμή άνταύγεια του μέρους όπου θ' άνέτελλε ο ήλιος, με καθυσάχασαν. Καθώς τά μάτια μου ήσαν πολύ θαρειά, ξαναπλάγιασα κι' άποκοιμήθηκα πάλι, όχι χωρίς να νοιώσω κάποιο κρύο στον ύπνο μου.

Η θερμές άχτίνες του ήλιου και το κρουδούνι του λυκείου με ξύπνησαν. Άν μπορούσα να έλπιζω ότι ο Στήρφορθ θρισκόταν ακόμα εκεί, θά περιπλανιόμουν στα περιχώρα ως τη στιγμή που θά έφευγε έξω μόνος. Μά ήξερα ότι έπρεπε να είχε φύγει από καιρό. Άπομακρύνθηκα λοιπόν, ένω οι μαθητάι του λυκείου ξυπνούσαν και πήρα πάλι το δρόμο του Ντούβρ.

Ξημέρωνε Κυριακή... Μά πόσο διαφορετικό ήταν τό κυριακάτικο εκείνο πρωινό από τά κυριακάτικα πρωινά που είχα περάσει άλλοτε στο Γιάρμουθ. Στην άρισμένη ώρα, η καμπάνες άρχισαν να σημαίνουν. Διασταυρωνόμουν μ' άνθράπους που πήγαιναν στη λειτουργία και πέρασα από μια-δυό έκκλησίες, άπ' όπου ο ήχος των ύμνων έφεγγε για ν' άπλωθι στην ηλιόλουστη πλατεία, ένω ο καντηλανάφτης δροσιζόταν στη σκιά του πυλώνος. Η πατροπαράδοτη κυριακάτικη άνάπαυσις και γαλήνη άπλωνόταν παντού. Έκτός από μένα. Κάτω άπ' τη σκόνη και την άκαθαρσία που ήμουν γεμάτος, και με τ' άχτένιστα μαλλιά μου, έκανα σύγυρα την έντύπωσι κολασμένου και δεν θά είχα τό κουράγιο να περπατήσω ούτε μία ώρα ακόμα, άν δεν είχα την έλπίδα ότι κοντά στη θεία μου μίς Μπέτου θάβρισκα άσυλο και καταφύγιο.

Εκείνη την Κυριακή έκανα είκοσιτρία δόλόκληρα μίλλια στον ίδιο δρόμο.

Καθώς νύχτωνε, έφτασα στη γέφυρα του Ρότσεστερ με τά πόδια μου σακατεμένα και με τά μέλη μου πονεμένα, τρώγοντας ένα κομμάτι ψωμί που είχα αγοράσει για τό δειπνο μου.

Με τράβηξε καμιά-δυό φορές η πινακίδα ένός σπιτιού που έγραφε πώς νοικιάζονται δωμάτια για ταξιδιώτες, μά δεν τολμούσα να ξοδέψω τις τελευταίες πεντάρες που μου έμειναν. Γι' αυτό δεν μπορούσα να διαλέξω άλλη στέγη από τόν ουρανό.

Κουτσάινοντας, έφτασα στο Τσάθαμ που, μέσα στο σκοτάδι, είχε μία όφι φανταστική με τις κρεμαστές του γέφυρες και με τά καράβια του τ' άραχμένα σ' ένα λασπωμένο πο-

τάμι. Εκεί σύρθηκε ως τη χλοϊσμένη τάπια μιάς πυρρίλας, που ήταν πάνω από ένα μονοπάτι, όπου ένας άσπρος έκοβε θόλτες, και ξαπλώθηκε πλάι σ' ένα κανόνι. Έπειτα, ευχαριστημένος από τη συντροφιά του σκοπού, άν εκείνος άγνοούσε την παρουσία μου κοντά του, άποκοιμήθηκε θασθειά ως τό πρωί.

Ξύπνησα ξυλιασμένος και με τά πόδια μου πρησμένα Σαστισμένος από τούς ήχους των τυμπάνων κι' άπο τό θόρυβο των στρατιωτών που έκαναν γυμνάσια, κατέβηκα από τό μονοπάτι. Καταλάβαινα ότι αν ήθελα να διατηρήσω τό κετες δυνάμεις για να φτάσω ως τό τέλος του ταξιδιού μου δεν έπρεπε να κάνω πολύ δρόμο εκείνη την ήμέρα.

Άποφάσισα έν πρώτοις να φροντίσω για τό πούλημα το σακκακιού μου... Τό έβγαλα λοιπόν για να συνηθίσω να κάνω και χωρίς αυτό, και, παίρνοντάς το κάτω άπ' τη μισχάλη μου, άρχισα να έπιθεωρώ τά διάφορα παληάτάκια.

Υπήρχαν πολλά τέτοια μαγαζιά στο μέρος εκείνο, μά τέ περισσότερα είχαν στις διτρίνες τους στολές αξιωματικών, στολισμένες ακόμα με τά χρυσά γαλόνια τους και φασμένες από την πολυτέλεια τους, περιπλανιόμουν επί πολλή ώρα, χωρίς να τολμώ να προσφέρω τό εμπόρεμά μου σε κανένα.

Στό τέλος, ανακάλυφα κάποιο παληατζίδικο, φτωχότερο από τ' άλλα, στη γωνιά ένός θρώμικου δρόμου. Έπρεπε να κατέβω μερικά σκαλοπάτια για να μπω μέσα σ' αυτό το μαγαζί που ήταν στενό, χαμηλό και σκοτεινό. Μήκα μέσα με καρδιά που χτυπούσε δυνατά, κι' η ταραχή μου με έμεινε μέγαλη κι' άχτένιστη γενειάδα πρόσβαλε από τό πίσω μέρος του μαγαζιού και μ' άρπαξε από τ' αμαλλιά. Ήταν φριχτός τη θέα με τό θρώμικο φανελλέιο γιλέκο του καμύριζε τρομερά ρούμι.

— "Ω! τί θέλεις εδώ; μούγκρισε με φωνή άγρια. Τι θέλεις εδώ; "Ω! τά πνεμόνια μου και τό σηκότι μου, τί θέλεις "Ω! γκορόου, γκορόου!...

Τρόμαξα τόσο ακούγοντας αυτές τις λέξεις και προσέκω τον τελευταία που δεν την ήξερα καθόλου κι' η άσπρη έμοιαζε με ρόγχο που έβγαίνει από τό θάθος του λαρυγγιού του, ώστε δεν μπόρεσα να άπαντησω. Τότε ο γέρος, κροτώντάς με πάντα άπ' τά μαλλιά, ξαναφώνησε:

— "Ω! τί θέλεις εδώ; "Ω! τά μάτια μου και τά κόκκαλά μου, τί θέλεις; "Ω! γκορόου, γκορόου!

Φαινόταν σά νάβγαζε τη λέξι αυτή από τό θάθη του έσω του του με μία δύναμι που έκανε τά μάτια του να πετούνται έξω από τις κόγχες τους.

— Θά ήθελα να μάθω, ψιθύρισα τρέμοντας, άν αγοράζεις ένα σακκάκι.

— "Ω! να δούμε τό σακκάκι! φώναξε ο γέρος. "Ω! η φλογισμένη μου καρδιά, δείξε μου τό σακκάκι.

Και θγαζόντας από τά μαλλιά μου τά χέρια του που έμοιαζαν με νύχια άρπαχτικού πουλιού, φέρεσε ένα ζευγάρι γυαλιά, που δεν ώμόρφαιναν καθόλου τά φλογισμένα του μάτια.

— "Ω! πόσα θέλεις για τό σακκάκι; μούγκρισε, άφου τό εξέτασε. "Ω! γκορόου! Πόσα θέλεις για τό σακκάκι;

— Μισή κορώνα! του άπάντησα, εξακολουθώντας να τρέμω.

— "Ω! τά πνεμόνια μου και τό σηκότι μου! φώναξε ο γέρος. "Οχι! "Ω! τά μάτια μου, όχι! "Ω! τά κόκκαλά μου, όχι! Δεκαοχτώ πέννες! Γκορόου!...

— "Ε λοιπόν! είπα, εύχυσισμένος, γιατί νόμιζα πως θά ξεμπερδεύα. Σας τό δίνω για δεκαοχτώ πέννες.

— "Ω! τό σηκότι μου! φώναξε ο γέρος, πετώντας τό σακκάκι μου σ' ένα ράφι. "Εθγα δέω! "Ω! τά πνεμόνια μου, θειασέ μου τη γωνιά! "Ω! τά μάτια μου και τά κόκκαλά μου, γκορόου! Μή μου ζητάς λεπτά! Άς κάνουμε μία άναξιά!

Ποτέ, ούτε πριν, ούτε μετά, δεν είχα τόσο τρόπο για την ύπαρξί μου. Τοό είπα ταπεινά ότι είχα ανάγκη από λεφτά κι' ότι τίποτε άλλο δεν μπορούσε να μου φανή χρήσιμο, μά κι' ότι δεν ήθελα να τόν πιάσω και ότι θά περίμενα δέω, όπως έπιθυμούσε.

Βγήκα λοιπόν από τό μαγαζί και πήγα και κάθισα στη σκιά σέ μία γωνιά.

Και η ώρα περάσαν, ένω έγω εξακολουθούσα να περιμένω. Ο ήλιος διαδέχτηκε τη σκιά, κι' έπειτα η σκιά τόν ήλιο, κι' έγω περιμένα πάντα τό χρήμα μου.

Ποτέ μου δεν ξαναείδα τέτοιο μέθυσο και μαλακό σαν τόν παληατζή αυτόν. Ήταν γνωστός σ' όλη τη γειτονιά, έ-

που είχε τη φήμη πως πούλησε την ψυχή του στο διάβολο, όπως δεν άργησα να μάθω από τά χαμίνια της συνουκίας που έκαναν συνεχείς επιδρομές γύρω από μαγαζί του, φωνάζοντας:

— Δεν είσαι τόσο κακομοίρης όπως φαίνεσαι, Τσάρλυ! Δείξε μας τά λεφτά που πήρες, πουλώντας την ψυχή σου στο διάβολο! "Α! τάχεις κρυμμένα μέσα στο στρώμα σου!...

Ο γέρος παληατζής θύμωνε τόσο ακούγοντας τις κοροϊδίες αυτές, ώστε η μέρα πέρασε με τις ξαφνικές έξόδους που έκανε από τό μαγαζί του για να πιάση κανένα άπ' αυτά τά χαμίνια, τά οποία τόβαζαν στα πόδια σάν τρελλά, εξακολουθώντας να τόν κοροϊδεύουν.

Συνά, άπάνω στη λύσσα του, με νόμιζε για ένα άπ' αυτά και άρμούσε έναντιόν μου, σάν νάθελε να με κομματιάση. Μά μ' άναγνώριζε εύθως έγκαίρως, ξαναγύριζε στο μαγαζί του και ξαπλώνοντας στο κρεββάτι του, μουρμουρίζοντας άναρίθμηται: «Γκορόου!»

Σάν να μ' ήφτανε δέ αυτό, τά χαμίνια, νομίζοντας πως ήμουν υπάλληλός του, έξ αιτίας της έπιμονής με την οποία περίμενα έξω από τό μαγαζί του, μισοντυμένος, μου πετούσαν πέτρες και με πείραζαν όπως μπορούσαν όλη την ήμέρα.

Ένωμεταξύ, ο παληατζής έκανε ένα σωρό άπόπειρες για να με πείση να δεχτώ κάποιο πράγμα από τό μαγαζί του ως άντάλλαγμα για τό σακκάκι μου. Μου πρόσφερε διαδοχικά ένα καλόμι για τό ψάρεμα, ένα βιολι, ένα καπέλλο τρίκωχο κι' ένα φλάουτο. Μά άρνιόμουν όλες τις προσφορές του, κι' άπόμεινα στη θέα μου, άπελπισμένος πειά, μά ικετεύοντάς τον με δάκρυα στα μάτια να μου δώσει τό χρήμα. Στο τέλος, άρχισε να με πληρώνει πεντάρα πρὸς πεντάρα, και πέρασαν δυό δολόκληρες ώρες ως ότου να μου μετρήση τό ποσόν ένός σελλινιού.

— "Ω! τά μάτια μου! "Ω! τά κόκκαλά μου! φώναξε τότε. Θά φύγης άν σου δώσω δυό πέννες ακόμα;

— Δεν μπορώ, του άπάντησα. Θά πεθάνω από την πείνα.

— "Ω! τά πνεμόνια μου και τό σηκότι μου! Θά φύγης άν σου δώσω τρείς πέννες;

— Θά έφευγα χωρίς να μου δώσετε τίποτε, άν μπορούσα, του άπάντησα, μά έχω μεγάλη ανάγκη άπ' αυτά τά χρήματα.

— "Ω! γκορόου! Θά φύγης άν σου δώσω τέσσερες πέννες ακόμα;

Ημουν τόσο εξαντλημένος, τόσο κουρασμένος, ώστε δέχτηκα αυτή την προσφορά, και παίρνοντας, με κάποια τρεμούλα, τό χρήμα από τ' άπείσιο χέρι του, έφυγα λίγο πριν άπ' τό ηλιοδασίλεμα, πεινασμένος και συντριμμένος, όσο δεν ήμουν ποτέ μου. Πάντως, ξοδεύοντας έξη πεντάρα, μπόρεσα να φάω και να χορτάσω και, γεμάτος καινούργιο θάρρος, έκανα κουτσαίνοντας έφτά μίλλια ως ότου νυχτώσε για καλά.

Ξάπλωσα εκείνη τη νύχτα κάτω από μία θημωνιά, όπου αναπαύτηκα καλά, άφου προηγούμενος θούτηξα σ' ένα ρυάκι τά πόδια μου που ήσαν γεμάτα φουσκάλες και τά έπίεσα με φρέσκα φύλλα.

Όταν ξεκίνησα πάλι την άλλη μέρα τό πρωί, είδα τό δρόμο να έξυλιγεται μπροστά μου άνάμεσα από άλλεπάλληλα περιδύλια και χωράφια. Τό θέαμα ήταν τόσο γοητευτικό, ώστε άποφάσισα να κοιμηθώ την επόμενη νύχτα σ' ένα από τά χωράφια αυτά.

Οι άλγτες με τούς όποιους διασταυρωνόμουν την ήμέρα εκείνη, είχαν τόσο κακό παρουσιαστικό και μου προκαλούσαν τέτοιο τρόμο, ώστε η άνάνηπί τους είνε ακόμα ζωντανή μέσα στο πνεύμα μου. Μερικοί που είχαν μούτρα ληστών μ' άγριότητα σπύζαν στο πέρασμά μου. Συχνά σταματούσαν, με φώναζαν να πάω κοντά τους και, καθώς ένω τό έβαζα στα πόδια, με έπαιγαν πέτρες, θυμολογώντας ένα νεαρό παληάνθρωπο, συνοδευόμενον από τη γυναίκα του —ένα γανωμάτη όπως έπαιγαν από τά σύνεργά του.

που μόλις με είδε μου φώναζε με φωνή τόσο τρομερή να πάω κοντά του, ώστε έκανα μεταβολή και στάθηκα.

— Άλλη φορά ν' άκούς όταν σε φωνάζω, είπε ο γανωμάτης, άν δεν θέλεις να σου δώσω της χρονιάς σου.

Σκέφθηκα ότι τό καλύτερο που είχα να κάνω ήταν να ύπακούσω. Πλησιάζοντας είδα ότι η γυναίκα είχε τό ένα μάτι πρησμένο.

— Που πηγαίνεις; με ρώτησε ο γανωμάτης άρπάζοντάς με με τό κατάμυρο χέρι του από τό γιαντά του πουκαμίσου.

— Στο Ντούβρ, του άπάντησα.

— Κι' από πού έρχεσαι; με ξαναρώτησε τυλίγοντας τό πουκάμισό μου γύρω άπ' τό χέρι του για να με κρατάη καλύτερα.

— Από τό Λονδίνο.

— Ψέματα λές... Είσαι λωποδύτης για να γυρίζεις έτσι στους δρόμους! Πές μου, ναί ή όχι, είσαι λωποδύτης;

— "Ω... όχι, τραύλισα.

— Έγώ σου λέω πως είσαι λωποδύτης, παληόπαιδο! Τόλμησε να μου ξαναπής όχι, άν θέλεις να σου τσακίσω τό κεφάλι!

Και με τό χέρι του έκανε μία κίνησι, σάν νάθελε να με χτυπήσει. Έπειτα, κυττάζοντάς με από τό κεφάλι ως τά πόδια, με ρώτησε:

— Έχεις να μου δώσεις να πιώ μία μύρα; Άν έχης, δός μου τά λεφτά γρήγορα πριν σου τά πάρω!

Σίγουρα θά ύπάκουα άν δεν συναντούσα εκείνη τη στιγμή τό βλέμμα της γυναίκας. Την είδα να κουνά αδιόρατα τό κεφάλι της και να σχηματίζει με τά χείλη της την λέξι «όχι».

— Είμαι πολύ φτωχός, άπάντησα, προσπαθώντας να χαμογελάσω, και δεν έχω χρήματα.

— Έξήγησέ μου τώρα κάτι, είπε ο γανωμάτης ρίχνοντάς μου ένα βλέμμα τόσο αυστηρό, ώστε για μία στιγμή νόμισα πως έβλεπε τά χρήματα στο β άθος της τσέπης μου.

— Κύριε... τραύλισα.

— Έξήγησέ μου γιατί φοράς τό φουλάρι του έξελφού μου; Δός μου τό γρήγορα!

Και με μία γρήγορη κίνησι, άρπαξε τό φουλάρι μου και τό πετάξε στη γυναίκα του. Εκείνη άρχισε να γελάει σάν να είχε κάνει κάποιο άστείο, μου ξαναπέταξε τό φουλάρι μου και με μία κίνησι τόσο φευγαλέα όσο κι' η προηγούμενη, σχημάτισε με τά χείλη της τη λέξι «φύγε».

Μά πριν προφτάσω να την ύπακούσω, ο γανωμάτης μου άρπαξε πάλι τό φουλάρι με μία κίνησι τόσο άπτόνη, ώστε λίγο έλειψε να χάσω την ισορροπία μου, τό έδεσε γύρω στο λαιμό του και, γυρίζοντας πρὸς τη γυναίκα του με μία βλαστήμια, την έσπρωξε κτηνωδώς και την έρριξε κάτω.

Δεν θά ξεχάσω ποτέ αυτό που έννοιωσα βλέποντάς την να πέφτι πρὸς τά πίσω με τά μαλλιά της ασπρισμένα από τό χόμα.

Έγώ έπωφεληθήκα της ευκαιρίας για ν' άπομακρυνθώ. Μά λίγο πιο κάτω γύρισα και την είδα καθισμένη στην άκρη του δρόμου να σκουπίζει με τό σάκι της τό αίμα που κυλούσε στο πρόσωπό της, ένω ο συντροφός της εξακολουθούσε τό δρόμο του.

Αυτή η περιπέτεια με τρόμαξε τόσο, ώστε, κατόπιν, μόλις έβλεπα στο δρόμο μου τέτοια ύποκειμενα, ξαναγύριζα πίσω και κρυβόμουν ως ότου να περάσουν —πράγμα που θά με καθυστέρουσε πολύ.

Μά σ' αυτή τη δοκιμασία, καθώς και στις άλλες που με πακολουθούσαν κατά την διάρκεια αυτού του ταξιδιού, φαινόταν πως με ύποστηριζε και με διεύθυνε η εικόνα της μητέρας μου, που την είχα άδίκαια μέσα στο μυαλό μου και που με κρατούσε συντροφιά.

Ήταν κοντά μου, τό βράδυ, όταν ξαπλώθηκα σ' ένα χωράφι για ν' κοιμηθώ. Κ' ήταν κοντά μου πάλι την άλλη μέρα, όταν έπαιρ τόν ηλιόλουστο δρόμο του κατεμπουρι.

Όταν, τέλος, έφτασα στα άπεραντα χέρσα χωράφια που γειτονίζουν στο Ντούβρ, η εικόνα της μητέρας μου πάλι έρριξε μία λάμψη έλπίδας στο τίο που η θέα του προκαλούσε την άπόλαυσι.

(Άκολούθει)

ΤΟ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ

Επειδή πολλοί άναγνώσται μας μας παρεπονήθησαν διότι ήσαν άναγκασμένοι να καταστρέφουν τά τεύχη του περιοδικού άποκόπτοντες έξοδόμαδιας τό δελτίον των βιβλίων, τά όποια διανέμει τό «Μπουκέτο», κατηγορήσαμε τό δελτίον αυτό.

Τάς έκδόσεις μας θά προμηθεύσθε πλέον έλεύθερα, χωρίς δελτία, διά της καταβολής μόνον του άντιτίμου των.

Διά τά έργα τά όποια θά έκδιδωμεν μηνιαώς θά είδοποιούμεν τούς άναγνώστας μας διά του περιοδικού.

Επειδή πολλοί άναγνώσται μας μας παρεπονήθησαν διότι ήσαν άναγκασμένοι να καταστρέφουν τά τεύχη του περιοδικού άποκόπτοντες έξοδόμαδιας τό δελτίον των βιβλίων, τά όποια διανέμει τό «Μπουκέτο», κατηγορήσαμε τό δελτίον αυτό.

Τάς έκδόσεις μας θά προμηθεύσθε πλέον έλεύθερα, χωρίς δελτία, διά της καταβολής μόνον του άντιτίμου των.

Διά τά έργα τά όποια θά έκδιδωμεν μηνιαώς θά είδοποιούμεν τούς άναγνώστας μας διά του περιοδικού.

Η ΜΟΔΑ ΤΗΣ ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗΣ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΡΕΣΗ

ΓΙΑ ΝΑ ΞΕΛΕΝΕΙΩΣΗ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΙΝΗ ΚΟΜΨΟΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΙΝΗ ΓΟΗΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΑΠΟΚΤΗΣΗ ΣΙΛΟΥΕΤΤΑ

ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΣΟΥΝ ΤΑ ΠΑΧΗ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΙΝΗ ΣΑΝ ΕΚΕΙΝΗ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗ ΓΙΝΗ ΣΑΝ ΤΗΝ ΑΛΛΗ

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΓΥΜΝΑΖΕΤΑΙ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ» ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΗΣ ΜΑΡΛΕΝ ΝΤΗΤΡΙΧ

(Ένα αποκαλυπτικό άρθρο του βιογράφου των «αστέρων» Δ. Μ. Μοντγκόμερρυ για τη σημερινή δραματική ζωή της «Ξανθής Αφροδίτης».)

Η Μάρλεν Ντήτριχ θρίσκει σήμερα στην πιο κρίσιμη φάση της ζωής της. Πρώτ' απ' όλα έκλεισε τα τριανταπέντε της χρόνια κι αυτό της έφερε ένα σωρό μαύρες ιδέες για το ερωτικό και καλλιτεχνικό μέλλον της. Έπειτα δοκίμασε έδω και λίγο καιρό μια θάλασσα κι' απαρηγόρητη λύπη. Καμμία «γύφωση» δεν έκλαψε τον άτυχο Τζών Τζιλμπερτ που πέθανε από ερωτικό μαρσμά, όσο η «μοιραία» Μάρλεν. Και τέλος, όλο το Χόλλυγουντ, κρατάει τον τελευταίο αυτό καιρό μια έχθρική στάση απέναντί της. Μά γιατί όλα αυτά; Πώς έγινε δυνατόν να υποφέρει μια γυναίκα σαν την Μάρλεν Ντήτριχ που έχει περισσότερους θαυμαστές από την Γκρέτα Γκάρμπο, γιατί ξέρεi να συγκλονίζει περισσότερο τους άνδρες; Τι απογοητεύσεις μπορεί να έχει μια τέτοια «γύφωση», που ανάδει τα μεγαλύτερα πάθη και τους τραγικότερους ερωτες;

«Ας μοι επιτραπεί ν' αποκαλύψω μερικές απόκρυφες πτυχές της ψυχικής ζωής της».

Η Μάρλεν Ντήτριχ έκλεισε σήμερα τα τριανταπέντε της χρόνια, δίχως να έχει συναντήσει ακόμη τον μεγάλο, το φλογερό έρωτα που αναζητούσε ως τώρα στη ζωή της. Ο Ρούντολφ Ζίμπερ, ο συμπαθής σύζυγός της, ήταν ένας άνδρας κατάλληλος για μια μικρή θεατρινούλα του Βερολίνου, όχι όμως και για ένα μεγάλο κινηματογραφικό «αστέρα» του μεγέθους της «Ξανθής Αφροδίτης». Ο σύζυγος αυτός όμως, τόσο κατάλαβε εγκαίρως ότι έπρεπε να περάσει στη σκιά, αποφεύγοντας να κάνει κωμικές εμφανίσεις στο πρώτο επίπεδο της ζωής της Μάρλεν Ντήτριχ και γι' αυτό επέδωκε σε άτελειωτα και κάπως μυστηριώδη ταξίδια μεταξύ Βερολίνου, Λονδίνου και Χόλλυγουντ, αφήνοντας τελείως ελεύθερη τη γυναίκα του. Η Μάρλεν Ντήτριχ τότε πίστεψε πως θρήκε το μεγάλο πάθος, τον φλογερό έρωτα κοντά στον Γερμανοεβραίο Γιόζεφ φόν Στέρνμπεργκ. Μά γρήγορα κατάλαβε πως ο άνθρωπος αυτός ήταν ένας μεγαλοφυής καλλιτέχνης που δεν αγαπούσε τίποτε άλλο παρά το ταλέντο του και τα καλλιτεχνικά όνειρά του.

Πήρε στα χέρια του την Μάρλεν Ντήτριχ και σαν μια κερένια κούκλα την μεταμόρφωσε, την έκανε όπως ήθελε αυτός, της έδωσε τον τελειωτικό τύπο της. Έπειτα, όταν είδε ότι το πάθος του αυτό για το ταλέντο της Μάρλεν Ντήτριχ παρατηρήθηκε, όχι μόνο από την ίδια, αλλά κι' από τη γυναίκα του, θέλησε ν' αντιδράσει. Μά το σκάνδαλο δεν άργησε να ξεσπάσει κι' ο Γιόζεφ φόν Στέρνμπεργκ αναγκάστηκε να φύγει από το Χόλλυγουντ.

Η Μάρλεν Ντήτριχ απόμεινε μόνη, χωρίς φίλους, χωρίς οδηγούς. Ο μόνος που μείνει πιστός συντροφός της δυστυχίας της ήταν ο άτυχος Τζών Τζιλμπερτ, το πιο τραγικό θύμα της Γκρέτας Γκάρμπο. Ο Τζών Τζιλμπερτ εύρισκε μια έλαιοεική ευχαρίστηση στην συντροφιά και στη φιλία της «Ξανθής Αφροδίτης». Κι' έδω πρέπει να σημειώσουμε πως η συμπαθείς αυτή ήταν άμοιβαία. Η περιπαθείς γυναίκες, δοκιμάζουν καμιά φορά για έναν άνδρα έναν παράξενο έρωτα που παίρνει τη μορφή της μητρικής στοργής. Είπε ένας έρωτας-θυσία, μια α-

γάπη που κρύβεται πίσω από φιλικά, αδελφικά, ή «μητρικά» αισθήματα. Κι' έτσι, ο Τζών Τζιλμπερτ, που εξομολογείτο στη μοιραία Μάρλεν το απελπισμένο πάθος του για την Γκρέτα Γκάρμπο κι' έκλαιγε πολλές φορές στην αγκαλιά της από την απόγνωση, αδιαφορώντας πειά για το μέλλον του, για την καλλιτεχνική του καριέρα και γι' αυτή ακόμη τη ζωή του, άρχισε να την συζητεί και να ξυπνήσει μέσα της ένα παράξενο αίσθημα. Γι' αυτήν ο Τζών Τζιλμπερτ ήταν ένα μεγάλο παιδί, δυστυχισμένο, που είχε ανάγκη από παρηγορία, από συμπάθεια, από στοργή. Καμμία από τις γυναίκες που παντρεύτηκε, σε μια στιγμή τρέλλας, για να δώσει μια λύση στο δράμα της καρδιάς του, δεν μπόρεσε να τον καταλάβει και να τον κάνει να ξεχάσει την Γκρέτα Γκάρμπο. «Όλες τους ήσαν επιπόλαιες και ματαιώδεις κι' αυτή ακόμα η τελευταία γυναίκα του, η Βιρτζίνια Μπριου, ή τόσο ψυχρή κ' ή τόσο αδιάφορη».

Η Μάρλεν λοιπόν προσπάθησε να διασκεδάσει τον Τζιλμπερτ με τη «στοργή» της, να του δώσει θάρρος για τη ζωή και να τον μεταμορφώσει σ' άλλον άνθρωπο. Δεν μπόρεσε όμως να καταφέρει τίποτε. Ο Τζών Τζιλμπερτ αρρώστησε από τον ερωτικό μαρσμά του και μια ημέρα πέθανε στην αγκαλιά της. Η Γκάρμπο τότε ήταν μακριά, στην πατρίδα της, στη Σουηδία...

Ο θάνατος του Τζών Τζιλμπερτ συνεκλόνησε τη ζωή της μοιραίας Μάρλεν. Ο Γιόζεφ φόν Στέρνμπεργκ θρίσκει τότε μακριά της, ο αγαπημένος της Τζών δεν ζούσε πια, ο άνδρας της έρισκόταν διαρκώς στην Ευρώπη. Δεν είχε κανένα φίλο, κανένα πρόσωπο αξιο της αγάπης της και της εμπιστοσύνης της. Και τότε μίσησε το Χόλλυγουντ, θρήκε την πρόφασι ότι οι «κινιτάπερες» θα έκλεβαν τη μικρούλα κόρη της, και ανήγγειλε πως θα έφευγε από την Αμερική για να εγκατασταθεί στο Λονδίνο.

Η κινηματογραφική εταιρεία της, η «Παραμύθια», έσπευσε άμέσως τότε να της δώσει ένα σκηνοθέτη αντίστοιχο της φήμης της και του ταλέντου της.

Τον Έρνστ Λούμπιτς. Η Μάρλεν Ντήτριχ για μια στιγμή ξαναβρήκε το θάρρος της κι' άρχισε να «γυρίζει» μαζί του το φιλμ «Αγαπούσα ένα στρατιώτη». Η δουλειά προχωρούσε με κέρη και η Μάρλεν Ντήτριχ θα αναγύριζε στους παλιούς θρίσμούς της, αν δεν συνέβαινε ξαφνικά ένα απρόσμετο γεγονός. Ο Λούμπιτς αντικατεστάθη από έναν άλλο σκηνοθέτη κι' αναγκάστηκε να φύγει για την Ευρώπη. Η Μάρλεν Νταϊς και η Μέρλ Ουπερν, που φιλοδοξούσαν από καιρό να πάρουν την θέση της Μάρλεν Ντήτριχ, με διάφορες μηχανορραφίες είχαν πετύχει την εκδίωξη του Λούμπιτς απ' το Χόλλυγουντ. Η Μάρλεν Ντήτριχ τότε παρατήρησε το φιλμ στη μέση, και έσπασε στη δόξα της κι' άρχισε να ετοιμάζει τις αποσκευές της. Το Χόλλυγουντ δεν την ήθελε πια... Θαυμάσια! Θα πήγαινε στο Λονδίνο! Τηλεγράφησε λοιπόν τον άνδρα της να κλείσει ένα δωμάτιο και σήμερα η μοιραία Μάρλεν Ντήτριχ ετοιμάζεται να εγκαταλείψει την Αμερική, όμως δυο χρόνια πριν και η Γκρέτα Γκάρμπο.

Η Μάρλεν Ντήτριχ

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

Η δυο νεαρές Γαλλίδες θεντέττες 'Αργκάλ και Ζοζέτ Νται σε μία υποβλητική σκηνή του φιλμ «Η Λέσχη των γυναικών»

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

Η ωραία θεντέττα Μύριαμ Χόπκινς σε μία σκηνή του φιλμ «Μπέτου Σαρλ»

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

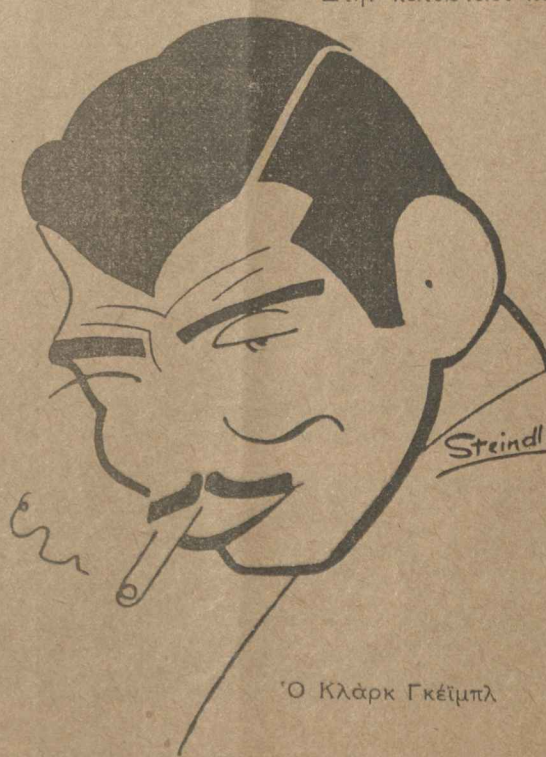
ΕΓΩ ΚΑΙ Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ

(Άρθρο του Κλάρκ Γκέιμπλ για την παράδοση ιδιαιτητική ζωής του.

Ο I άνδρες όπως κ' η γυναίκες έχουν τα μυστικά τους τα οποία κρύβουν προσεκτικά από τ' αδιάκριτα βλέμματα των περιέργων αγνώστων. Στους έκαστο, οι ένενήντα ενήντα είναι δυστυχισμένοι. Κι' ωστόσο είναι πολύ δύσκολο να το καταλάβετε. Ξέρουν να σάς ψευδολούν μ' ένα ευθύμο χαμόγελο, με μία επιδειξι, σκληρότητα ή αδιαφορίας. Ένας από αυτούς τους ανθρώπους είμαι κι' εγώ. Ποτέ δεν άφησα τις θλίψεις ν' αλκιάσουν με ρυτίδες το πρόσωπό μου και ποτέ το βλέμμα μου δεν θόλωνε από το τραγικό θάσανο της ψυχής μου. Ήμουν και είμαι ένας άντρας. Βέβαια δεν είναι καθόλου κολακευτικό να μιλάει κανείς με τόσο εγωισμό για τον εαυτό του, μά' δεν το κάνω παρά για να δώσω θάρρος σ' όλους εκείνους που τα χάνουν με το πρώτο χτύπημα της μοίρας και που εγ καταλείπονται στο έλεος του Θεού με την πρώτη άτυχία τους. Πρέπει να ξέρετε ότι η ζωή είναι μία πάλη. Αγώνίζεται κανείς από το πρωί μέχρι το θράδυ, ιδρώνει και κοπιάζει για το τίποτε. Η ευχαρίστησις κ' η χαρά δεν βρίσκεται στο τέλος του αγώνος, αλλά σ' αυτήν ακριβώς την πάλη. Έπειτα έρχεται η απογοήτευσις. Κάθε πράγμα που ποθησάμε και που καταφέραμε να τ' αποκτήσουμε, βλέπουμε ότι δεν αξίζει τις θυσίες μας και το μόνο βέβαιο κέρδος μας είναι ο θάνατος. Όσο για την ευτυχία μας, αυτή δεν διαρκεί πάνω από μία στιγμή. Τον καιρό που ήμουν «κλόουν» σ' ένα λαϊκό θέατρο, όταν τελειωναν η τουμπες μου και σβύναν τα φώτα του τσίρκου, πήγαινα και ξαπλώνω ανάμεσα σε κάτι κασσόνια κοντά στα κλουβιά των θηρίων. Ήμουν δέ τόσο κουρασμένος που άμέσως μ' έπαιρνε ο ύπνος εκεί πάνω σ' ένα άχυρα που αγκυλωναν το σώμα μου. Κοιμώμουν σωστές ώρες δίχως όνειρα κι' εφιάλτες κι' αδιαφορούσα για τη θειρεία μυρωδιά των θηρίων, τα γρυλλιοματά τους και τη διαβολική φασαρία των μαϊμούδων που μάλλωναν πάνω από το κεφάλι μου. "Ε, λοιπόν θα το πιστέψετε; Εκείνη την εποχή δεν ανειρευόμουν παρα ένα πλούσιο κι' αναπαυτικό κρεβάτι. Τώρα όμως που το απόκτησα δεν μπορώ πια να κοιμηθώ. Ο ύπνος μου είναι θαρρός σαν λήθαργος και δεν μ' ευχαριστεί καθόλου. Και μ' όλη μου την καρδιά θ' άλλαξα το κρεβάτι μου με τα μεταξωτά σκεπασματα, μ' εκείνο το σωρό των άχυρων, αν μπορούσα να θρώ πάλι την πρώτη ανάπαυσή μου...

Κάθε ζωή, καθώς βλέπετε, έχει τα θάσανά της. Κι' ο πλούσιος κι' ο φτωχός δεν είναι εύχαριτες: σπο την τύχη τους. Γι' αυτό «έλεος πιστέ δεν αγάπησα τα λεγ' και δεν τα έβαλα ως σκοπό στη ζωή μου. Για μένα πάντα ήταν ένα μέσον για να πετύχω κάτι. Εκείνο ωστόσο που μ' ενδιέφερε, ήταν ο έρωτας. Σ' αυτόν άλλωστε οφείλω την άτυχία μου στον κινηματογράφο. Όπως εί θαυλαίς λένε «η ισχύς μου ή αγάπη του λαού μου», θα μπορούσα να τώ κι' εγώ: «Ισχύς μου ή αγάπη των γυναικών». Η γυναίκες που γύρω λα είχαν χρυσή καρδιά. Έτσι με περιποιήθηκαν, μου δώσαν θάρρος και μ' έκαναν ν' αποκτήσω τη δύναμη που μου χρειαζόταν για να νικήσω. Θα σάς διηγηθώ μερικές ιστορίες μου για να δείτε αν έχω ή δεν έχω δικη.

Τις πρώτες μέρες που είχα έρθει στο Χόλλυγουντ ήμουν αγνώστος σ' όλο τον κόσμο. Κανείς δεν με πρόσεχε και κανείς δεν ενδιαφερόταν για μένα. Καθόμουν τότε στο τριακόστο πάτωμα μιας πολυκατοικίας σ' ένα μικρό κι' έλεινό δωμάτιο κι' έτρωγα μία φορά τη μέρα. Πενούσα φυσικά πάρα πολύ και διαρκώς το βλέμμα μου είχε την έκφραση των ματιών λιμασμένου σκύλου. "Α, σάς βε

Ο Κλάρκ Γκέιμπλ

βαιώ ότι δεν υπάρχει πιά μεγάλο μαρτύριο από το θάσανο της πείνας! Νοιώθεις το μυαλό σου να σκοτίζεται, να κινούνται τα γόνατά σου και το στόμα σου να είναι τόσο άσπαστο σαν να έχεις πυρετό. Κανείς ωστόσο δεν ήξερε το μυστικό μου. Περιποιόμουν πάρα πολύ τον εαυτό μου κι' η ποιοσήποτε αν μ' έθελπε δεν φανταζόταν ότι στην τσέπη μου θρσκόντουσαν μόνο λίγα «σέντες». Τέλος ήρθε μια μέρα που σώθηκαν κι' εκείνα. Τότε κατάλαβα ότι είχαν τελειώσει τα ψέματά κι' ότι δεν θα γλύτωνα το θάνατο. Στην άπελπισία μου σκέφθηκα να επιτεθώ σε κανέναν τη νύχτα και να του πάρω το πορτοφόλι. Μ' αυτό δεν τόλμησα να το πραγματοποιήσω. Προτίμησα να κάνω κάτι... λογικότερο. Μ' όλη την πείνα μου έπεδωξα την γνωριμία μιας ωμορφής γυναίκας. Ήταν μία υπάλληλος. Μία από εκείνες τις γυναίκες που έχουν δοκιμάσει πολλές απογοητεύσεις στη ζωή τους. Της πρότεινα να κάνουν ένα περιπάτο στο δημόσιο κήπο. Ήταν ένα όμορφο θράδυ. Η νέα δέχθηκε. Όταν κοιμήσασθκαμε να περπατάμε, καθήσαμε σ' ένα πάγκο. Τότε την πήρα στην αγκαλιά μου κι' ενώ εκείνη γοητευμένη από τα λόγια μου έκλεινε ευτυχισμένη τα μάτια της, εγώ της ένοιξα την τσάντα. Ναι, ναι, της άνοιξα την τσάντα και πήρα με τρόπο είκοσι δολλάρια. Τότε η καρδιά μου ήλπιε στη θέσι της. Κυριεύθηκε μάλιστα από μία τρελή χαρά σκεπτόμενος ότι εκείνο το θράδυ θα μπορούσα να φανταστώ σαν δυο έρωτες. Έτρεξα φυσικά άμέσως σ' ένα εστιατόριο κι' έφαγα για μία εβδομάδα. "Αποστολή μου να πούρο και πήγα να ξαπλώσω στο δωμάτιο μου για να αναλογισθώ... Την άλλη μέρα όμως δεν τόλμησα να περπατήσω με την άλλη γυναίκα. Ντρεπόμουν τη φίλη μου. Ποια όμως ήταν η έκπληξή μου, όταν την έπομένη έλκινιζα ένα γράμμα που και μία έπιταγή διακοσίων δολλάρια. Η φίλη μου μ' έγραφε και με παρακαλούσε να δεχθώ αυτά τα λεπτά δάνεια.

«Ευχαριστώ μου να σάς βοηθήσω, μου έλεγε. Η γρήνη σου περιφορά σ' ας μου κίνησε την περιέργεια. Σας παρουσιάζω την φίλη, έμαθα όλη την ιστορία σας και σ' εσείς συμπάθησα. Νομίζω ότι είμαι φίλη σας. Γι' αυτό μ' ήν άνοιξε τη τσάντα μου. "Αλλάστε αυτά τα λεπτά μία μέρα ξέρω ότι θα μ' έσ' στοίχετε».

Στην κατάσταση που θρσκόμουν, δεν μπορούσα φυσικά ν' άρνηθώ, και τα κράτησα. Μά' τον χρόνος κράτησα καλά στο μυαλό μου τ' όνομα και τη διεύθυνση αυτής της γυναίκας. Κι' όταν σημειώσατε πρώτη επιτυχία μου, της ξόφλησα το χρέος μου και συγχρόνως της έδωλα κι' ένα θαρτόνιο κολλέ. Μάλιστα ακόμη στο διεθυντή της Τραπέζης που έργαζόταν και της έδωσα μια καλή θέσι. Μά' το περίεργο είναι ότι ποτέ αυτός δεν με πίστεψε ότι εκείνη ή νέα μ' είχε σώσει από βέβαιο θάνατο.

— Μη λές, μου είπε, και σέ μ' έδω το φίλο σου, τα παραμύθια που γράφουν για σάς ή εφημερίδες...

Κι' ωστόσο καμμία φορά ή γυναίκα των «αστέρων» είναι πιά άπιστη και πιά περίεργη κι' από το πιά παρμένο ξο παραμύθι.

Η νέα που σάς ανάφερα ήταν η πρώτη χρυσή καρδιά που συνάντησα στη ζωή μου.

Την δεύτερη καλή φίλη μου την θρήκα σ' ένα νοσοκομείο. Ήταν η ολόξανθη Παναγία με γλυκά μάτια και τρυφερά κι' όμορφα χέρια. Σ' αυτή τη νέα χρυσάφι την έγεια μου. Μία φορά είχα αρρωστήσει πάρα πολύ θειρεία. Η ζωή μου στερήσεις εκείνων των χρόνων μου (Συνέχεια εις την σελίδα 33)

ΠΑΙΔΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ
Η ΚΑΛΗ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΓΚΙΖΕΛΑΣ

Η μικρή Γκιζέλα αγαπάει πολύ τους φτωχούς. "Εχει μάλιστα και τον «φτωχό της» — ένα γεροντάκι αγαθό που πηγαίνει κάθε Τρίτη πρωί σπίτι της και της χτυπάει δειλά-δειλά την πόρτα. Η Γκιζέλα γνώριζε το χτύπημά του και μόλις τ' άκουγε έτρεχε φωνάζοντας στην υπηρέτρια:

— Κατερίνα, γρήγορα ένα μεγάλο κομμάτι ψωμί! Και λίγο τυρί, αν μπορείς... "Α ναι, δώσε κι' εκείνο το ψητό που έμεινε από χτες το θράδυ.

Ο «ζητιάνος» της Γκιζέλας έμοιαζε λίγο με τον "Αγιο Βασίλη — σαν την εικόνα του δηλαδή — που η μικρή έθελπε συχνά στα διάφορα περιδικιά και βιβλία, κάθε πρωτοχρονιά. Η Γκιζέλα δεν έκανε την ελεημοσύνη της έτσι ξερά-ξερά. Πάντα εύρισκε έναν παρηγορητικό λόγο για το «ζητιάνο» της ή ένα ευγενικό γέλιο.

— Κάνει πολύ κρύο σήμερα! το έλεγε.

— Οί όδρροι είναι γεμάτοι από το παγωμένο χιόνι και γλυτρούνε. Δεν μπορεί κανείς να περπατήσει, της άπαντούσε εκείνος.

Μά' από τότε που η Γκιζέλα έμαθε τ' όνομά του, κάθε τόσο του φώναζε:

— Δεν είναι έτσι, μπάριμπα-Μαθιέ; Και στεκόταν στην πόρτα για να τον ιδεί που άπομακρυνόταν, κυττάζοντας τον με μία ματιά συμπαθείας, σά να ήθελε να τον προστατεύσει από τον ψυχρό θορηά που φυσούσε.

Η μικρή της γειτόνισσα ή Ρόζα, της έλεγε:

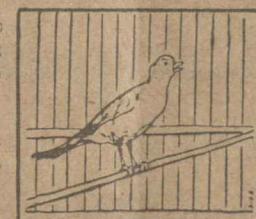
— Ο μπάριμπα-Μαθιός ζητιανεύει μόνο το χειμώνα. Το καλοκαίρι πουλάει τους σκίνους, που κόβει στο δάσος, τα ευλοκάρβουνα, που φτάνει μόνος του, και τα μπουκέτα των λουλουδιών, που μαζεύει ο ίδιος.

Μά' το χειμώνα ο μπάριμπα-Μαθιός δέ βρίσκει σκίνους, δέ βρίσκει λουλούδια, γιατί το κρύο τα κάνει να πεθαίνουν κι' ακόμη δέ βρίσκει ξύλα, γιατί οί δυνατότεροι άπ' αυτόν τα κόβουν για να τα έμπορευθούν, παραμερίζοντας το φτωχό γεροντάκι, με βάρβαρο τρόπο.

Η άνοιξις τέλος έφθασε!

Και η Γκιζέλα πήγε και κάθησε στο καινούργιο σπίτι της θείας της που έχει έναν μικρό αλλά θαυμασίον κήπο. "Α, τι ευχάριστες στιγμές που περνάει εκεί μέσα!... Μά' το σπουδαιότερο είναι ότι το κομψό αυτό κηπάκι έχει μία ωραία στέρνα. Κι' ευτυχώς που δεν έχει πολύ θάθος, γιατί αν είχε, ή μαμά και ή θεία της Γκιζέλας δέ θα την άφηναν ποτέ να πλησιάζει εκεί! Μά' μ' όλο το μικρό θάθος της έχει κάτι χόρτα κάτω που μοιάζουν σαν τα θαλασσινά φάνια και κυματίζουν τότε δώ, τότε κεί, δίνοντας ένα σωρό γραμματίους μέσα στα νερά. Ήταν λοιπόν μια στέρνα τέλεια, σαν εκείνες που θρσκόνται μέσα στους δημόσιους κήπους, με τη διαφορά πως δεν της έλειπαν παρά τα ψάρια. "Α, τι κρίμα! Κ' ήταν τόσοσ τόπος, τόσο νερό, για να κολυμήσουν! Και τί ωραίο θέαμα που θα ήταν να τα βλέπει κανείς να κάνουν τον περιπάτο τους, να τρυπώνουν μέσα στα χόρτα, ν' ανεβαίνουν στην επιφάνεια κι' έπειτα πάλι να χάνονται στο θάθος. Μά' που να θρή ψάρια ή Γκιζέλα; Ήταν τόσο δύσκολο πράγμα!

Ο μπάριμπα Μαθιός πήγαινε τώρα στο σπίτι της θείας της για να του δίνει την ελεημοσύνη της.

ΠΑΙΔΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ
ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ ΠΟΥ ΠΕΘΑΙΝΕΙ

Μαμά μου, πόσο είμαι κουρασμένος!
Θά κοιμηθώ στο στήθος σου γλυκά.
"Ω, μά' μην κλάις, αν σου είχα αγαπήμένο!
Μέ καιν τα δάκρυά σου τα θερμά.
Κρύο είναι δώ κι' εγώ, ο θορηά που σάει.
Μά' σ' όνειρό μου βλα' έπε ξαστά,
Κι' ένα χρυσό άγγελάκι μου κλειστά,
Σάν έχω τα ματάκια μου κλειστά.
Βλέπεις, μαμά, τον άγγελό στο πλάι,
Πού τραγουδά όρανα γελαστός;
"Ασπρες φτερούγες όμορφες κουνάει
Πού βέβαια θά ταύδισκε ο Χριστός!
Πράσινα, κόκκινα άνθη, έλεος χάμα,
Πού τ' άγγελάκι χύνει τα μικρά.
Πότε κι' εγώ, μαμά, φτερό θά κάμα;
Τώρα που ζω, ψάρις μου, ή νεκρό;
Τά χέρια μου, μαμά, τί σφίγγεις τόσο;
Και πάνω μου το μάγουλο άκουμπάς;
Είνε άγρό, μά' πόσο καίει, πόσο!
Πώς σ' αγαπώ, μαμά! Σ' μ' αγαπάς;
Σάν σ' ό μου κλάις, τά μάτια μου δακρύζουν,
Μά' γιατί κλάις; ο άγγελος γελά...
Κουράσθηκ' άχ! Τά μάτια μου σπάζουν,
Μαμά μου! Τ' άγγελάκι με φιλά!...

(Εκ τού Δανικού τού Andersen)
Μετάφρ.: Ν. Γ. ΧΑΤΖΗΛΑΚΗ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Συνέχεια

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Τη στιγμή εκείνη έφτασε κι' ένας ήλικιωμένος κύριος, συγγενής της κ. ντ' Εστινύ, φημισμένος για την κακή του γλώσσα. Βρήκε λοιπόν κι' αυτός την ευκαιρία για να έπιτεθη κατά του Ροβέρτου και διηγήθηκε, όχι κάποια παλιά ιστορία, όπως οι άλλοι, αλλά έναν τελευταίο έρωτά του. Χθές ακόμη, όπως είχε, τον είχε δη' σε κάποια έξοχη μ' ένα κορίτσι ωραίο σαν άγγελο, αλλά ντυμένο πολύ απλά... Ήρθε δέ τόσο άπανάω στην ώρα της ή ιστορία του, ώστε όλοι την άκουσαν μ' ένθουσιασμό.

Αλλά, πράγμα παράδοξο, την ώρα που ο κακόγλωσσος κύριος τ' άκουσε, μια τρελή ζήλεια άρχισε να βασανίζει την καρδιά της Μαργαρίτας, ή οποία υπέφερε διπλά: Υπέφερε γιατί ζήλευε κ' υπέφερε γιατί είχε ανακαλύψει πως ζήλευε, πράγμα που της έδειχνε ότι αγαπούσε το Ροβέρτο.

Μια ώρα τώρα είχαν πη τόσα κακά γι' αυτόν κ' είχε μείνει αδιάφορη. Είχαν μιλήσει για τη δούκισσα και δεν ζήλευε... Και τώρα που μιλούσαν για τον μικρό αυτό, αλλά πρόσφατο, έρωτά του, για το ασημαντό αυτό γεγονός, δοκίμαζε όλα τα μαρτύρια μιάς γυναίκας που προδίδεται στην αγάπη της.

Από φόβο μάλιστα μήπως προδοθή, αποχαιρέτησε τη συντροφιά κι' έφυγε.

Η κ. ντ' Αρζάκ δεν έβλεπε να τη συνοδεύσει. Σκέφτηκε ότι έπρεπε να την αφήσει να συλλογιστή με την ήσυχία της.

Όταν λοιπόν ή Μαργαρίτα ξαναβρέθηκε στο σαλόνι της, στο σαλόνι εκείνο όπου ο Ροβέρτος της είχε μιλήσει το ίδιο πρωί για τον έρωτά του, ξαναθυμήθηκε όλες τις έναντιόν του συκοφαντίες, τον έρωτά του με το ωραίο εκείνο κορίτσι κ' ένοιωσε τον εαυτό της ν' άγανακτεί. Άρχισε τότε να καθαριέται τον αυθάδη αυτόν άνθρωπο που την είχε έμπαϊξει...

Τι περήφανη όργη!... Άλλά και τι χαρά!... Νά μη φοβάται πια την όλεθρία επίδρασή του!... Αυτή να τον άγαπήσει!... Μά τον μισούσε!...

Έτρεμε και δεν μπορούσε να κοιμηθή. Το αίμα της έβραζε και τα νεύρα της ταραζόντουσαν... "Ω! αυτός ο άνθρωπος ήταν ένας άθλιος... Τον μισούσε! Τον μισούσε!...

Την άλλη μέρα το πρωί, κατά τις δέκα, ή καμαριέρα της μπήκε στην κάμαρή της, φέρνοντας της μια έπιστολή.

Μαργαρίτα άναγνώρισε το γραφικό χαρακτήρα του Στεφάνου κι' άνατρίχιασε.

Η έπιστολή αυτή άρχισε ως έξης:

«Σου ξαναδίνω πίσω το λόγο σου, Μαργαρίτα...»

Η Μαργαρίτα είχε άπομείνει σαστισμένη

ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΝΤΕ ΖΙΡΑΝΤΕΝ

Συνέχεια

Η νέα γυναίκα νόμισε πως όνειρευόταν κι' άναγκάστηκε να διαβάσει δεύτερη και τρίτη φορά την έπιστολή: «Σου ξαναδίνω πίσω το λόγο σου, Μαργαρίτα. Το θέλω και ότι δεν είμαι εκείνος που άγαπάς! Φταίω εγώ που δεν το κατάλαβα αυτό τόσο καιρό. Είσαι έλευθερη από κάθε δεσμό με μένα. Τι ευτυχισμένη!

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

III

Η Μαργαρίτα επί πολλή ώρα, μετά το διάβασμα της έπιστολής, είχε άπομείνει έμβρόντητη, σαστισμένη, χαμένη... Δεν ήξερε τί να σκεφθή και τί να κάνει...

Τέλος έπηρε πέννα και χαρτί κι' έγραψε τ' άξης:

«Άγαπημένε μου Στέφανε, Μου γράφεις: «Είσαι έλευθερη... Γίνε ευτυχισμένη!... Έλευθερη;... Μά εγώ δεν θέλω να είμαι έλευθερη... Ευτυχισμένη!... Μά δεν μπορώ να είμαι ευτυχισμένη χωρίς σεένα... Τι παράδοξη ιδέα σε βασανίζει!... Άλλά, Στέφανε, μονάχα σεένα άγαπώ στον κόσμο, σήμερα μάλιστα περισσότερο από κάθε άλλη φορά για την ναοότητά σου και τις θλίψεις σου...»

Ξαναγύρισε σε μένα, φίλε μου, και θά σου πω τα πάντα. Μά με άφήνεις πολλή ώρα με την άνησυχία αυτή και με την ιδέα ότι υποφέρεις εξ αιτίας μου.

«Ω! πόση άνάγκη νοιώθω να σε ξαναδώ!»

Ο Στέφανος όταν έλαβε την έπιστολή αυτή και τη διάβασε, άποφάσισε να υποφέρει το μαρτύριο του ως το τέλος...

— Δυστυχισμένη Μαργαρίτα! Έλεγε. Νομίζω ότι μ' άγαπά!... Θα την άφήσω στην ιδέα της αυτή όσο της είνε άναγκαία.

Και ξαναγύρισε κοντά της... Η Μαργαρίτα μόλις τον είδε, άρχισε να τον επιπλήττει γι' αυτό που υπέφερε χωρίς λόγο.

— Μή φοβάσαι ότι άγαπώ τον παράδοξο ένοχο άνθρωπο, του είπε κακόπιν. Μπορεί να γινε τέυη όσους δεν τον ξέρουν... Μά εγώ τον ξέρω καλά...

— Μαργαρίτα, της άπάντησε ο Στέφανος, είδα τόσο παραγμένη κοντά του, ώστε με το δική μου ζήλεια.

— Ναι, είν' αλήθεια ότι ήμουν παραγμένη... Αυτό το λόγο μάλιστα νόμιζα κι' εγώ ότι ν' άγαπούσα... Όστόσο ή παραχή μου έξηγήσα εύκολα... Μάθε ότι ο κ. ντ' Αρζάκ φρεσναί δεν είναι τώρα διασκεδάσει παρακολουθώντας με.

— Τον είχα προσέξει πολλές φορές, αλλά, έπειδή νόμιζα ότι είνε κάποιος άγνωστος τυχοδιώκτης, ούτε τον σκεφτόμουν καθόλου.

— Έξαφνα όμως άνακάλυψα ότι ο άγνωστος λάτρης μου ήταν ο κ. ντ' Αρζάκ φρεσναί. Η άποκαλύψις αυτή ήταν φυσικό να με ταραχή. Τί κάλυψις αυτή ήταν φυσικό να με ταραχή. Τί κάλυψις αυτή ήταν φυσικό να με ταραχή.

— Εξάφνα όμως άνακάλυψα ότι ο άγνωστος λάτρης μου ήταν ο κ. ντ' Αρζάκ φρεσναί. Η άποκαλύψις αυτή ήταν φυσικό να με ταραχή. Τί κάλυψις αυτή ήταν φυσικό να με ταραχή.

— Εξάφνα όμως άνακάλυψα ότι ο άγνωστος λάτρης μου ήταν ο κ. ντ' Αρζάκ φρεσναί. Η άποκαλύψις αυτή ήταν φυσικό να με ταραχή. Τί κάλυψις αυτή ήταν φυσικό να με ταραχή.

— Εξάφνα όμως άνακάλυψα ότι ο άγνωστος λάτρης μου ήταν ο κ. ντ' Αρζάκ φρεσναί. Η άποκαλύψις αυτή ήταν φυσικό να με ταραχή. Τί κάλυψις αυτή ήταν φυσικό να με ταραχή.

— Εξάφνα όμως άνακάλυψα ότι ο άγνωστος λάτρης μου ήταν ο κ. ντ' Αρζάκ φρεσναί. Η άποκαλύψις αυτή ήταν φυσικό να με ταραχή. Τί κάλυψις αυτή ήταν φυσικό να με ταραχή.

— Εξάφνα όμως άνακάλυψα ότι ο άγνωστος λάτρης μου ήταν ο κ. ντ' Αρζάκ φρεσναί. Η άποκαλύψις αυτή ήταν φυσικό να με ταραχή. Τί κάλυψις αυτή ήταν φυσικό να με ταραχή.

— Εξάφνα όμως άνακάλυψα ότι ο άγνωστος λάτρης μου ήταν ο κ. ντ' Αρζάκ φρεσναί. Η άποκαλύψις αυτή ήταν φυσικό να με ταραχή. Τί κάλυψις αυτή ήταν φυσικό να με ταραχή.

βέρτο, τόσο αυτός έλεγε μέσα του: «Τόν άγαπάει! Τόν άγαπάει!...»

Και συγκέντρωσε όλο του το θάρρος για να την άκούη με άπάθεια.

— Θα του φερνόμουν πάντοτε με συμπάθεια, εξακολούθησε ή Μαργαρίτα, αν δεν άρχιζε να μου μιλάει για τον έρωτά του, για τις θλίψεις του και για ένα σωρό άλλα φέματα... Γι' αυτό άποφάσισα όριστικά να του κλείσω την πόρτα μου, πράγμα που δεν θά μου κάνει την παραμικρά άίσθησι. Τώρα τον μισώ, γιατί σε έκανε δυστυχισμένο... Στέφανε, δεν πρέπει να τον ζηλεύεις... Μια γυναίκα που άγαπιέται από σεένα, θά ήταν τρελή αν θυσίαζε τον ευγενικό έρωτά σου για τις ψεύτικες κολακείες του... Στέφανε, πές μου λοιπόν ότι δεν τον ζηλεύεις!

Ο Στέφανος δεν έβριζε τη δύναμη να της άπάντηση...

— Λοιπόν, άμφισβόλλεις άκόμα; τον ξαναρώτησε ή Μαργαρίτα. Είσαι πάντα θυμωμένος έναντίον μου;

— «Ω! καθόλου... Άλλά...

— Νομίζεις λοιπόν ότι σε άπατώ;

— Δεν είμ' εγώ αυτός που άπατάς...

— Ποιός είνε λοιπόν;

— Ο ίδιος ο έαυτός σου, Μαργαρίτα! φώναξε ο Στέφανος.

— Όλες ή άποφάσεις που είχε πάρει τον είχαν έγκαταλείψει μέσα σε μια στιγμή. Δεν είχε τη δύναμη να κρατηθή...

— Τόν άγαπάς! της ξαναφώναξε.

Νομίζε πως θά την έβλεπε να άγανακτεί, αλλά ξαφνιάστηκε βλέποντάς την να χαμογελά.

— Αυτό πιστεύα κι' εγώ, του άπάντησε μ' άφέλεια. Άλλά θά πεισθής και συ, όπως κι' εγώ, ότι έχεις άδικο.

— Χθές άκόμα, παρατήρησε ο Στέφανος, σου μιλούσε με πάθος και σύ τον άκούγες...

— Ναι, άπάντησε ή Μαργαρίτα, χθές άκόμα τον φοβόμουν, αλλά σήμερα... Σήμερα τον ξέρω και δεν τον φοβάμαι...

— Άς μη τον συλλογίζώμαστε πια, Στέφανε.

Η ζωηρότερες διαμαρτυρίες δεν θά έπειθαν το Στέφανο, άλλ' αυτή ή όμολογία που φαινόταν γεμάτη ειλικρίνεια, τον καθυσόχασε. Και για μια φορά άκόμη άνέκτησε τις ελπίδες του.

Η Μαργαρίτα άνάγκασε τότε το Στέφανο να της διηγηθή, πως είχε περάσει το περασμένο θρόνυ, να της όμολογήσει ότι το γέμισμα του πλοιάρχου Ζεράρ ήταν μια πρόφασις, κι' ότι είχε περάσει τη μιση νύχτα του κόποντας θόλτες σαν τρελλός στις δενδροστοιχίες των Ήλυσίων Πεδίων και σχεδιάζοντας να της γράψη είκοσι έπιστολές, τη μια από τρελή από την άλλη, που άρχιζαν όλες με τη φράση: «Σου ξαναδίνω το λόγο σου πίσω...»

Καθώς μιλούσαν, ή Μαργαρίτα κύταζε προσεχτικά το Στέφανο.

— Θεέ μου! Πόσο είνε καταβεβλημένος! σκέφθηκε.

Τα χαρακτηριστικά του Στεφάνου είχαν άλλιωθή... Η δώδεκα ώρες της ζήλειάς του τον είχαν καταβάλει όσο και μια άρρώστεια ενός μηνός. Τόσο δέ είχε συγκινηθή απ' αυτό, ώστε θά είνε και τη ζωή της για να τον παρηγορήσει. Ήθελε να επανορθώσει το κακό με κάθε τρόπο.

— Στέφανε, του είπε ξαφνικά, μου ήρθε μια ιδέα. Άφού του έβρισκόμαστε στο Παρίσι υποφέρουμε κ' οι δύο... Τί λές, ξαναγυρίζουμε στη θάλα μου στο Βιλεθαρτιέ...

— Έτσι θά μπορούσε να παυρεσθ ή στο γάμο μας ο άρρωστος πατέρας σου... Θα τους άφήσουμε όλους έδω... Η μητέρα μου θά φροντίσει για

— Άς μη τον συλλογίζώμαστε πια, Στέφανε!...

— Άς μη τον συλλογίζώμαστε πια, Στέφανε!...

— Άς μη τον συλλογίζώμαστε πια, Στέφανε!...

— Άς μη τον συλλογίζώμαστε πια, Στέφανε!...

— Άς μη τον συλλογίζώμαστε πια, Στέφανε!...

— Άς μη τον συλλογίζώμαστε πια, Στέφανε!...

— Άς μη τον συλλογίζώμαστε πια, Στέφανε!...

— Άς μη τον συλλογίζώμαστε πια, Στέφανε!...

— Άς μη τον συλλογίζώμαστε πια, Στέφανε!...

— Άς μη τον συλλογίζώμαστε πια, Στέφανε!...

— Άς μη τον συλλογίζώμαστε πια, Στέφανε!...

τον Γκαστόν και σ' έξη θδομάδες ξαναγυρίζουμε... Τί λές;

Ο Στέφανος, χωρίς να ξέρη κι' ο ίδιος γιατί, ένοιωσε μια θανάσιμη θλίψη άκούοντας την πρότασι αυτή, ή οποία θά έπρεπε να τον μεθύσει από ευτυχία...

Κύταξε τη Μαργαρίτα με μάτια άνήσυχια και φαινόταν σαν ν' άναρωτιέται: Τί έχει λοιπόν. Νομίζε ότι άνεκάλυπτε κάποιο τρομερό δυστύχημα πίσω από την ευτυχία αυτή... Η Μαργαρίτα, ή οποία ποτέ ούτε για μια ώρα δεν έγκατέλειπε το παιδί της, του πρότεινε τώρα να το άποχωρήσει επί έξη θδομάδες... Αυτό δεν ήταν καθόλου φυσικό. Κάτι έκτακτο συνέβαινε...

— Δεν θέλεις λοιπόν να φύγουμε για το Βιλεθαρτιέ; τον ρώτησε ή νέα γυναίκα με κάποια πικρία.

— Δεν επιθυμώ να σ' άποχωρίσω από τον Γκαστόν, άπάντησε ο Στέφανος δικαιολογώντας το διαταγμό του.

— Μιλάτε για μένα; ρώτησε ο Γκαστόν, ο οποίος είχε μη τη εκείνη τη στιγμή μέσα για να πάρη κάποιο βιβλίο. Ποιός με θέλει;

— Κανείς, του άπάντησε ή Μαργαρίτα. Μιλάμε για υποθέσεις... Πήγαινε, θά σε φωνάξω άργότερα.

Ο Στέφανος έμεινε ξαφνιασμένος από τον τρόπο της. Ήταν ή πρώτη φορά που φαινόταν να υποφέρει από την θέα του παιδιού της. «Ω! βέβαια, υπήρχε κάποια μυστική θλίψη στο θάθος της ψυχής της.

Πολλοί ξένοι πήγαν να έπισκεφθούν την ήμερα εκείνη τη Μαργαρίτα. Η κ. ντ' Αρζάκ έφτασε κι' αυτή στη συνηθισμένη της ώρα. Όπως ο Στέφανος, έτσι κ' εκείνη, καταβουβήθηκε από τους παράδοξους τρόπους της κόρης της.

Η έλαχιστη αντίρρησης την έναγκάζονε, τ' άβρισκε δια στραβά κι' άνάποδα και της άρεσε να σατυρίζε τ' άπάντα, πράγμα που για πρώτη φορά της συνέβαινε.

Η κ. ντ' Αρζάκ έπηρε κατά μέρος το Στέφανο και ζήτησε να μάθ ή απ' αυτόν τί συνέβαινε, αλλά κι' αυτός δεν ήξερε τίποτε... Της έιπε μόνον ότι ή Μαργαρίτα του είχε προτείνει να φύγουν για το Βιλεθαρτιέ.

— Είνε καλή ιδέα, έιπε ζωηρά ή κ. ντ' Αρζάκ, πρέπει να φύγετε και να παντρευτήτε άμέσως.

Ενώ ή μητέρα της Μαργαρίτας κι' ο Στέφανος κουβέντιζαν, είδαν ξαφνα τον κ. ντ' Αρζάκ φρεσναί να διασχίζει έντελως γαλήνιος το μεγάλο σαλόνι, ακολουθώντας τον υπηρέτη που έπρόκειτο να τον άναγχαίρει.

Τί τόλη!... Ξαναγύριζε τόσο γρήγορα!... Πίστευε λοιπόν στα δικαιώματά του.

Ο Στέφανος έπιθυμούσε να τον βρεί κοντά στη μητέρα του, όταν έκευη θά τον έβλεπε να παρουσιάζεται μπροστά της, για να μάθ ή αν τον έβλεπε, ή αν ή έπισκεψις αυτής ή άποδοπή, τί έντύπωνι θά έκανε... Άλλά ήταν τόσο έμφοβος και ήθελε τόσο να σόδα ή τον Ροβέρτο, ώστε έσπασε να μείνη εκεί που ήτο.

Η Μαργαρίτα, βλέποντας τον κ. ντ' Αρζάκ φρεσναί, έβγαλε σαν το κερί. Τον υποδέχθηκε με τόση ψυχρότητα και με τέτοιο τόσο άσχημο, ώστε έκείνος ταραχτηκε κι' έχασε το θάρρος του. Άφού του άπηύθυνε έναν τυπικό χαιρετισμό, γύρισε πρὸς έναν κύριο με τον όποιο κουβέντιαζε προηγουμένως και προσπαθήθηκε ότι τον άκούγε με μεγάλη προσοχή.

— Άς μη τον συλλογίζώμαστε πια, Στέφανε!...

— Άς μη τον συλλογίζώμαστε πια, Στέφανε!...

— Άς μη τον συλλογίζώμαστε πια, Στέφανε!...

— Άς μη τον συλλογίζώμαστε πια, Στέφανε!...

— Άς μη τον συλλογίζώμαστε πια, Στέφανε!...

— Άς μη τον συλλογίζώμαστε πια, Στέφανε!...

— Άς μη τον συλλογίζώμαστε πια, Στέφανε!...

— Άς μη τον συλλογίζώμαστε πια, Στέφανε!...

— Άς μη τον συλλογίζώμαστε πια, Στέφανε!...

— Άς μη τον συλλογίζώμαστε πια, Στέφανε!...

— Άς μη τον συλλογίζώμαστε πια, Στέφανε!...

— Άς μη τον συλλογίζώμαστε πια, Στέφανε!...

— Άς μη τον συλλογίζώμαστε πια, Στέφανε!...

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΑΣΧΗΜΗ

Η Λουίζα Μαγκρίνι δεν ήταν όμορφη, μα η νεαρή ηλικία της την έκανε συμπαθητική. Είχε πλαστικό σώμα, ήταν γεμάτη ζωή και σε ξεγελούσε με τους τρόπους της, ώστε ήταν αδύνατο να προσέξεις την άσχημιά της. Οι φίλοι που σύχναζαν στο σπίτι της τη ζήσκονα μάλιστα χαριτωμένη. Μά η άτυχη Λουίζα καταλάβαινε πολύ καλά ότι στηρίζε όλη τη γοητεία της σε μία ατύχητη "Ετσι αν την πρόσεχε κανείς λίγο καλύτερα, έχανε αμέσως κάθε ίσια γι' αυτήν κ' ήταν αδύνατο πια να την αντικρύσει στο πρόσωπο.

Η σεκιρίνα Μαγκρίνι είχε αλήθεια ένα πρόσωπο πολύ παράδοξο. Ήταν λεπτό, αδύνατο και ζαρωμένο, έτσι άκριθως σαν ένα φρούτο που ώριμασε και ζάρωσε από τον ήλιο πάνω στο δέντρο του. Μά είχε ακόμη και κάτι τρομερότερο. Μόλις την κυττούσε κανείς, αμέσως ένοιωθε κάτι ν' ανακατεύεται μέσα του. Ναι, γιατί να σάς το κρύβουμε, η Λουίζα Μαγκρίνι προκαλούσε την αηδία. Κι' αυτό η δύστυχη το καταλάβαινε καλά και πληγωνόταν κατάκαρδα. Τό έβλεπε σε κάθε στιγμή κι' όπου κι' αν βρισκόταν... Πόσες φορές αλήθεια στο δρόμο οι κομποί νέοι, ξεγελασμένοι από το πλαστικό σώμα της δεν την κυνήγησαν και δεν της είπαν ένα σωρό τρυφερά λόγια! Ωστόσο μόλις εκείνη γοητευμένη, γύριζε να τους ιδεί και να τους χαμογελάσει, έβλεπε στο πρόσωπό τους να ζωγραφίζεται η απογοήτευσι και να το σκάνε αλά γαλλικά. Μερικοί θυμωμένοι μάλιστα που είχαν χάσει αδικώς τον καιρό τους, της ρίχνανε μία πρόστυχη θρισία κατάμουτρα ή την αποκαλούσαν «χελώνα».

Ναι, η Λουίζα Μαγκρίνι είχε το αντιπαθητικό πρόσωπο μιας χελώνας. Η μοίρα της ήθελε φαίνεται να άστειευθί μαζί της κι' ενώ της είχε χαρίσει ένα σώμα που θα το ζήλευε η καλύτερη όμορφη, της είχε δώσει ένα πρόσωπο αντιπαθητικό. Γιατί, όπως σάς αναφέραμε, η Λουίζα δεν ήταν άσχημη. Το πρόσωπό της δεν ήταν παραμορφωμένο, μα δεν είχε έκφραση κι' ίσως γι' αυτό προκαλούσε την αηδία. Πόσες φορές η δύστυχη δεν είχε κλάψει γι' αυτή την άτυχία της. Κάθε θράδυ, την ώρα που έκανε τη νυχτερινή τουαλέττα της, στέκονταν μπρος στον καθρέφτη και θαύμαζε γυμνό το υπέροχο σώμα της και γι' αυτό να παρηγοριέται έκρυβε μ' ένα πέπλο το πρόσωπό της. Και τότε μεταμορφώνονταν. Γίνονταν μία σωστή θεά. Κι' αυτό η καμαριέρα της πολλές φορές όταν τύχαινε να την αντικρύσει έτσι, έθωπαζε μία κραυγή θαυμασμού και της έλεγε:

— Ζινιόρινα, είσατε υπέρβολικά όμορφη!

Κ' η Λουίζα το ήξερε κι' εκείνη, μα ήταν αδύνατο να πείσει τους άνδρες να την αγαπήσουν. Έπρεπε να περπατήσει... ολόγυμνη, πράγμα που φυσικά δεν μπορούσε να γίνει! Έτσι, ύστερ' από αρκετές ψευδαισθητικές απογοητεύσεις, η Μαγκρίνι αποφάσισε πια να μην ανακατευθί με τον έρωτα και ν' αφοσιωθεί σε φιλανθρωπικά έργα. Έτσι θα εύρισκε κάπου να εκδηλώσει όλη την αγάπη που πλημμύριζε την καρδιά της κι' ίσως να εύρισκε και κάποια παρηγορία.

Μά το μαρτύριο της άτυχης Λουίζας, δεν ήταν από εκείνα που σβύνουν αμέσως. Αν γι' λίγο καιρό κατάφερνε να ξεχνάει τη ψυχική της μοναξιά, ωστόσο έρχόντουσαν μερι-

κές νύχτες που ο πυρετός φλόγιζε το κορμί της κι' η καρδιά της υπέφερε από την εγκατάλειψη. Κι' αυτό το μαρτύριο της γίνονταν αληθινά αβάσταχτο την άνοιξη, την εποχή των έρωτευμένων, τότε που άρχιζαν η «φουσκοδενδριές», που έλκοι οι κήποι στολίζόντουσαν μ' όμορφα λουλούδια κι' όλα τα πλάσματα του Θεού γίνονταν πιο συμπαθητικά. Μόνο η Μαγκρίνι δεν κατάφερνε τίποτα. Ούτε το μακιγιάζ, ούτε η κρέμες, ούτε η φροντίδες των Ίνστιτούτων Ιαλλοίς μπορούσαν να κρύψουν την άσχημιά του προσώπου της, που εξέθαψε με την ζέση από τον ιδρώτα, όπως ένας παλιός τοίχος θαμμένος με νερομπογιά που δέχεται πάνω του μία δυνατή βροχή! Ύστερα μάλιστα από κάθε τέτοιο πάθος, γίνονταν πιο άσχημη και ρεζιλευόταν πιο πολύ.

Κ' η Λουίζα Μαγκρίνι, απογοητευμένη έκλεισε το βιβλίο της νεότητός της, ζάρωσε σαν μία χελώνα στο καβούκι της κι' αφοσιώθηκε στις φιλανθρωπικές της ασχολίες. Σκέπτονταν ότι ήταν φαίνεται μοιραίο αυτό το πλαστικό σώμα της, να μη χαρή τον έρωτα και να ζαρώσει, όπως ζάρωσε και το πρόσωπό της. Και θύμωσε θυμωμένα γιατί δεν είχε γίνει καινούρια, παράλυτη, κουτή, γιατί δεν είχε ένα φυσικό έλλομα, που να δικαιολογήσει την άτυχία της.

Και γι' αυτό γίνονταν μεγαλύτερα ακόμη τα μαρτύρια της, παρουσιάστηκε στη μέση και ο Πάολο. Ποιος ήταν αυτός; Ένας νέος, πλούσιος και κακομαθημένος, που ήταν φίλος του εξαδέλφου της και που θεωρούσε το σπίτι τους δικό του. Ερχόταν πάντα απροσκάλετος στις πιο άπληστες ώρες της ημέρας, ξάπλωνε αναπαυστικά σε μία πολυθρόνα και διαίταζε: — Λουίζα, κάνε μου ένα καφέ...

— Λουίζα, σεργιρίσε μου ένα τσάι...

— Λουίζα, φέρε μου ένα τσάι...

— Χίλιοι σατανάδες να πάρουν αυτή τη Λουίζα, έλεγε ένευρισμένη κι' η ίδια ακόμη θύετο αυτή την προτίμησή του. Το ποτέ κατέθηκε αυτό του τρενιόλου παιδιού να μέ θασανίζη έτσι. Τι θέλει από μένα; Γιατί με κοροϊδεύει; Είναι βέβαιο ότι δεν με συμπαθεί. Θέλει μόνο να παίξει μαζί μου. Έτσι γι' αυτό γελάει και να περάσει την ώρα του.

Και νεύριζε από το κακό της. Για να τον εκδικηθή λοιπόν του έφτιαχνε χωρίς ζάχαρι τον καφέ, άφηνε το τσάι να γίνεται κατάρυρο και να σφίγγει και το έφερνε χλιαρό νερό από την κουζίνα τους. Ο Πάολο, που φαίνεται ότι είχε καταλάβει αυτές τις εκδικήσεις της, ξεκαρδίζονταν από τη γέλια κι' απέφευγε να την κυττάξει στο πρόσωπο γι' να μη προδοθή.

Τότε γι' αυτή Λουίζα Μαγκρίνι άρχισε ένα νέο δρόμο και παράδοξο μαρτύριο. Πρόσεξε ότι ο Πάολο Φόρι όχι μόνο δεν την κυττούσε στο πρόσωπο, αλλά κάρφωνε διαρκώς το σώμα του στις όμορφες πλάτες της, στο στήθος της, στο σώμα της και σ' όλες τις πλαστικές γραμμές της. Στην αρχή αυτό το αδιάκριτο ανδρικό μάτι την σκανδαλίζει και την ένοια να κυριεύεται από μία ανεξήγητη ευχαρίστηση. Νόμιζε ότι έθωπαζε την τουαλέττα της έμπρός στο σύζυγό της. Έπειτα όμως από λίγο η ματιά του Πάολο άρχισε να γίνονταν (Η συνέχεια στη σελίδα 56)

— Χίλιοι σατανάδες να πάρουν αυτή τη Λουίζα! Έλεγε η Μαγκρίνι ένευρισμένη.

ΤΟΥ ΑΛΜΠΕΡΤΟ ΡΟΣΣΕΤΤΙ

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Η Σειρά τις Γυναίκες

Η ΜΟΔΑ

Η καλοκαιρινές μπλουζες

Στη μόδα του φετινού καλοκαιριού η μπλουζες έχουν τέτοια θέσι, ώστε φοριούνται ακόμη και το θράδυ. Αυτό είναι μία καινοτομία πολύ πρακτική και λίγο δαπανηρή, γιατί επιτρέπει σε μία κυρία με τα μισά χρήματα να αλλάξει τακτικά τουαλέττα.

Η όμορφη στις θραυνές μπλουζες συνίσταται κυρίως στο ότι γίνονται πολύ απλές, με όσο το δυνατόν λιγότερες ραφές. Τις περισσότερες φορές είναι κομμένες κατά τέτοιον τρόπο, ώστε η πλάτη να άνεβαίνει στους ώμους και να σχηματίζει ένα τμήμα του μανικιού. Άλλοτε πάλι το μανίκι σχηματίζεται από το έμπρός φύλλο του κορσάζ και στερεώνεται στην πλάτη με διάφορες ντεκούπ. Όλες αυτές η μπλουζες φοριούνται επάνω από την φούστα και τελειώνουν σε μπάσκες, κατά το μάλλον ή ήττον μακρές, άλλες κολλήτες επάνω στη φούστα και άλλες πιο ελεύθερες.

Άλλες μπλουζες πάλι σχηματίζουν σαν μία μικρή καζάκα, εφαρμοσμένη στο σώμα, που επάνω καταλήγει σε εσάρπα. Τα μανίκια γίνονται σε ποικιλώτατα σχέδια. Άλλα μακρούς, στενά στον καρπό και φουσκωτά επάνω στους ώμους. Άλλα πολύ φουσκωτά και πολύ κοντά, ή με πολλά ντραπαρίσματα, ή, πάλι, πολύ πλατεία και πολύ κloss, σαν μικρές κάπ.

Μία άλλη μορφή της θραυνής μπλουζας είναι η μπλουζες «φύου». Για τις μπλουζες αυτές χρησιμοποιούνται ύφασματα πολύ ελαφρά, τα οποία ή ραβούν λοξά, αφήνοντας να κάνουν αψήφονα ντραπαρίσματα, ή τους κόβουν σούρες που τις στερεώνουν από μέσα. Σε άλλες το μπροστινό φύλλο του κορσάζ είναι ολόκληρο πλισσαρισμένο, ως επάνω στο ντεκολτέ, όπου αφήνεται να πέσει, σχηματίζοντας σαν ένα μικρό ζαμπό.

Εκτός από τα κάθε είδους ύφασματα χρησιμοποιούνται πολύ γι' αυτές μπλουζες και η νταντέλλες της θελόνας, νταντέλλες κίπου. Επίσης ωραιότερες μπλουζες γίνονται και με τις νταντέλλες του πχέως ή με τούλι χρωματιστό.

Με μία μαύρη σατέν φούστα, τιποτέ δεν είναι ωραιότερο από μία μπλουζα σε νταντέλλα ρόζ με ένα χρυσό κλίπς στο ντεκολτέ και άλλο ένα στη ζώνη. Τα μανίκια θα γίνουν κοντά ως τον αγκώνα και φουσκωτά.

Η μεταποίησης των νυφικών φορεμάτων Τα λευκά φορέματα έχουν γι-

νει τόσο πολύ της μόδας γι' το θράδυ, ώστε μπορεί κάθε μία να μεταποιήσει σε θραυνό το νυφικό της φόρεμα, χωρίς να χρειασθί να το θάψι.

Εάν το νυφικό είναι από σατέν, διασκευάστε το, χρησιμοποιώντας το σατέν από τη θαμπί και από την γυαλιστερή μεριά και γαρνίρετε το φόρεμα με χρυσά κλίπς στο ντεκολτέ και στη ζώνη. Άναλόγως της έπισημότητος που θέλετε να δώσετε στο φόρεμα, θα το κάνετε γύρω-γύρω στον ποδόγυρο

στρογγυλό ή θα το αφήσετε μία μικρή ουρά. Το χρυσό χρώμα είναι η ωραιότερη γαρνιτούρα επάνω στο λευκό. Χοντρές χρυσές πλεξίδες μπορούν να τοποθετηθούν ως μπρετέλλες, αρχίζοντας από το ντεκολτέ, ή να δεθούν ως ζώνη στη μέση.

Αν το φόρεμα είναι από λευκό κρέπ πλισσαρισμένο ολόκληρο, όπως είναι η τελευταία μόδα, δεν θα γίνει απολύτως καμμία αλλαγή. Απλούστατα στη μέση θα δεθί μία πλατεία ζώνη από σατέν ρόζ, που θα πέφτι ως κάτω σε πλατεία πάν.

Αν το φόρεμα είναι από κρέπ-ρομάν ή ζωρζέττα, θα το ζωηρέψετε λίγο την όψιν του προσθέτοντας στους ώμους δυο φύλλα από ζωρζέττα πορτοκαλλιά ή πράσινη, που θα στολίζουν την πλάτη σαν δυο φτερά και ύστερα θα κατεβαίνουν έως κάτω. Θ' αφαιρέσετε έντελως τα μανίκια του φορέματος και το ντεκολτέ, αν δεν είναι ντραπαρισμένο, θα το κόψετε καρρέ. Ωραιότατα γαρνίρει ένα καρρέ ντεκολτέ ένα ρύς καμωμένο από το ύφασμα του ίδιου του φορέματος.

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Τα καινούργια παπούτσια

Γι' να υποφέρη κανείς λιγότερο από τα καινούργια παπούτσια, πρέπει να λάβη μερικές προφυλάξεις.

Μη διανομήτε, πρώτ' απ' όλα, να φορέσετε καινούργια παπούτσια την ημέρα που θα έχετε να κάνετε πολλούς δρόμους, να πάτε σε μία διασκεδάσι ή να ταξιδεύετε. Είναι αδύνατο τα παπούτσια να αντέξουν επί τόσες ώρες σε παπούτσια που δεν έχουν ακόμη μαλακώσει.

Την ημέρα που θα πάτε ν' αγοράσθί παπούτσια, φορέστε τις πιο χοντρές κάλτσες σας. Μη φορηθί πώς θα σας έρθουν πλατεία αν κατόπιν τα βάλετε με μικρές κάλτσες. Το αντίθετο μόνον πρέπει ν' αποφεύγετε.

Φοράτε τα παλιά σας παπούτσια μία-δύο ώρες την ημέρα πέρα στο σπίτι, προτού βάλετε τα καινούργια γι' το δρόμο. Έτσι το πόδι θα μαζέψη κανονικά κι' άνετα και δεν θα υποφέρετε καθόλου. Το αποτέλεσμα είναι θαυματουργό. Δοκιμάστε.

Η ΔΙΣ ΔΙΑΝΑ

Το πρώτο από βαμβακερό έμπρομ γαρνίρεται μ' ένα τμήμα στο χρώμα του κυριωτέρου σχεσίον και μ' ένα χρυσό κλίπς από λευκών μαζέ. Το δεύτερο από σινοσέσκιο λινοβάμβακο γίνεται σε ίδια φύλλα, που καταλήγουν σε ζαμπό-ζαμπό. Γαρνίρεται με φούζο στο χρώμα του σινοσέσκιου και με μία δυνα πέτσιν ζώνη.

ΙΤΑΛΟΙ ΛΟΓΟΤΕΧΝΑΙ

ΧΑΜΕΝΗ ΑΓΑΠΗ

Η θύλα «Μαργαρίτα» που ύψωνονταν στην πιο όμορφη τοποθεσία του Κάπρι κοντά στ' άργυρα νερά της γοητευτικής λίμνης και τους δλάνθιστους κήπους, είχε μια παράδοση ιστορία. Την έμαθα έντελώς τυχαία από το γέρο κηπουρό της και με την αλήθεια δεν άντέχω στον πειρασμό να μη σάς τη διηγήθω. Άκούστε την για να δείτε πόσο καμμία φορά μια άφηρημάδα μπορεί να μάς στοιχίση ακριβώς και τι μαρτύρια μάς κάνει να υποφέρουμε μια διαβολική μας άτυχία. Γι' αυτό έχουν δίκιο πολλοί που πιστεύουν ότι η τύχη εύνοει τους τολμηρούς. Όταν σάς χαμογελά η ετυχία, δεν πρέπει να την αφήνετε. Κυνηγάτε την και μην υποχωρήσετε. Ο νικητής, να εισάστε βέβαιος, ότι θα εισάστε έσείς. Δεν θα την πάθετε, όπως την έπαθε η ήρωίδα αυτής της ιστορίας, που μαράζωσε μέσα στη θύλα «Μαργαρίτα», περιμένοντας άδικως την απάντησι του άγαπημένου της. Μά ας σάς τὰ διηγήθω όλα με τάξι, γιατί αξίζει τον κόπο να σάς άπασχολήσω μ' αυτή την ιστορία:

«Για θράδυ λοιπόν, το καταραμένο αυτόκίνητό μου που διαρκώς το έπεσκεύαζα, σταμάτησε απότομα, και παρ' όλες τις προσπάθειές μου και τους θυμούς μου, δεν ένοιούσε να πάει εμπρός. Μουτζουρωμένος από τὰ λαΐδια κι' άγαναχτισμένος από το κακό μου, στάθηκα τέλος κι' έρριξα ένα βλέμμα μου για να ιδώ ποδ' όκομόουν. Ήμουν αλήθεια σε μια υπέροχη τοποθεσία που την στόλιζε μια όμορφη θύλα. Είδα ακόμη πως ήθελα αρκετά χιλιόμετρα μέχρι να φτάσω στη Νάπολι κι' έτσι ήμουν άναγκασμένος να διανοκτερεύω σ' αυτό το «καθουρντιστήριο». Ο καιρός όμως δεν ήταν και τόσο όμορφος και τὰ μαύρα σύννεφα που σκέπαζαν τον ούρανό, άπειλούσαν να μεταβληθούν σε μια τρομαχτική και κατακλυσμιαία θροχή. Πρέπει να ξέρετε, ότι το Κάπρι όσο όμορφο είναι την άνοιξη και το καλοκαίρι, το χειμώνα είναι άγριο κι' άνατριχιαστικό. Νομίζεις ότι θρίσκεσαι σ' άριστοκρατικό νεκροταφείο. Η θύλα είναι κατάκλειστες, οι δρόμοι έρημοι κι' οι λίγοι άνθρωποι που συναντάς είναι κάτι παμπόνηροι χωρικοί ή μικροπωλότες. Ήταν φυσικά λοιπόν αδύνατο να μείνω εκεί πέρα, γιατί, τ' όλιγότερο που μπορούσα να πάθω, ήταν να με γδύσουν. Έτσι πήρα το θάρρος και χτύπησα την πύρα της θύλας «Μαργαρίτα», διηγήθηκα τι μου συνέβη και ζήτησα φιλοξενεία. Δεν μου την άρνήθηκαν. Ο γέρο κηπουρός μου έστρωσε το καλύτερο τραπέζι, έβαλε περισσότερα ζύλα από τζάκι, μου έτοιμασε ένα περίφημο κρεβάτι και τέλος κάθισε απέναντί μου, πρόθυμος να πιάση συζήτησι μέχρι το πρωί.

«Έτσι έμαθα ότι αυτή η θύλα ανήκε στον σινιόρ Ντομενικό Ριτσιότι, ότι αυτός ο κυριός είχε τρεις κόρες, την μια πιο όμορφη από την άλλη, κι' ότι σαν πέθανε άφησε τη φροντίδα της άνατροφής τους, στην πιο μεγάλη, την Τζελικά. Όσοι από αυτό το όμορφο κορίτσι δεν παντρεύτηκε.

— Σέ ηλικία είκοσι χρόνων, μου είπε ο κηπουρός, άλλαξε ξαφνικά ζωή, έγκατέλειψε τις κομψές τουαλέτες της και τις συντροφίες της, φόρεσε τ' άκαλαίσθητα φορέματα μιας γρηγας οικόνομου και ποτέ πειά δεν γέλασε. Δέκα χρόνια άφωσιώθηκε στη μελέτη της βιβλιοθήκης του πατέρα της, έγινε μια

σοφή νέα, μά από τη θλίψη και το κρυφό μαράζι που έτρωγε την καρδιά της, έγινε μια ανθρώπινη ακία και τέλος τη περασμένη άνοιξη έκλεισε για πάντα τὰ μάτια. Κι' από τότε πρώτα τις άλλες άδελφές της να παντρεύονται από αγάπη και να ζουν ευτυχισμένες. Έβαλε μάλιστα να της διατάξουν ένα γράμμα που ήταν κιτρινωσμένο από την ηλικία. Κ' ήταν μά την αλήθεια πολύ όμορφο και πολύ αισθηματικό το γράμμα εκείνο. Ήταν μια σοβαρή πρόταση γάμου.

Κι' ο κηπουρός συνέχισε την αφήγησή του:

— «Ε, μπάρμπα Μαρίνο, μου είπε η έτοιμοθάνατη με την αδύνατη φωνή της, καθώς έλειτουργει δεν έμεινα κι' εγώ στο ράφι. Ένας άνδρας που μ' είχε έρωτευθεί, με ζήτησε γυναίκα του. Μόνο που το γράμμα του άργησε να έρθει ως έμένα. Τί να γίνει. Η τύχη κυνηγιέται, δεν έρχεται μόνη της!..

»Κι' έπειδή εγώ, κύριέ μου, δεν καταλάβαινα τί ήθελε να πη η Τζελικά, μου διηγήθηκε με κάθε λεπτομέρεια την τραγική της ιστορία. Ή, κύριέ μου, είναι φοβερό πράγμα η καρδιά του ανθρώπου. Κρύβει τόσα μυστικά που άσφαλισ, αν τὰ ήξερες θα άνατριχιάζες από το φόβό σου. Μά μήπως κ' η ίδια η ζωή μας δεν είναι τόσο παράξενη. Σκεφθήτε ότι η όμορφη Τζελικά είχε το κουράγιο να υποφέρει χωρίς κανένα παράπονο τη δυστυχία της και δεν φροντίζε παρά πώς να παρηγορηθεί και να κάνει ευτυχισμένες τις άδελφές της. Κι' έπειτα συνέχισε:

— «Θα σέ λυπήση, μπάρμπα Μαρίνο, αυτή η ιστορία μου. Μά τι να γίνει, μου είπε η Τζελικά. Πρέπει σέ κάποιον να πω το μυστικό μου. Ποιος ξέρει, μπορεί να το μπει κι' ο ίδιος ο άγαπημένος μου. Όχι, δεν περιφρόνησα ποτέ τον έρωτά του. Τον άγαπούσα πάντα και τώρα που πεθαίνει ο σινιόρ μου ακόμη ότι τον άγαπώ. Μά τον καιρό που τον γνώρισα, δεν είχα το δικαίωμα ακόμη ν' άγápησω. Ο πατέρας μου είχε έμπιστευθεί τις άδελφές μου. Αν τον άκουλουθούσα τότε, ποιος θα τις άνέτρεφε; Ποιος θα τις γύγιζε; Γι' αυτές; Έτσι άρνήθηκα τον έρωτά του. Έλπίζα ότι ποτέ είχε υπομονή να περιμένη λίγα χρόνια. Μά έκείνος έφερε μακρυνά και δεν έανέχοντο. Κι' εγώ έμεινα μόνη και με το μαράζι στην καρδιά μου.

»Εργόντουσαν νύχτες που μου ήταν αδύνατο να κλείσω μάτι. Τότε πήγαινα και καθόμουν στην θεράντα, κόπαινα τὰ χρυσά νερά της λίμνης και σκεφτόμουν το θάνατο. Άλλοτε πάλι παρακολουθούσα τη μέρα, το πέταγμα των γλάρων, έτσι καθώς πήγαιναν προς τις φαλές τους στο θάλασμα του ήλιου και τους παρακαλούσα να πάρουν με κλά και την θασανισμένη μου ψυχή. Κι' όμως δεν ήμουν πάντα έτσι θιμωμένη. Άλλοτε ή χαρά έκανε ν' άκτινοβολή το προσωπό μου και το τραγούδι μου ήταν η ετυχία σας. Ήμουν όμορφη τότε. Ξεγάριζα μέλιστα από τις άδελφές μου και κοιμήμια από την ντροπή μου γιατί οι νέοι σέ μένα κάρφωσαν το βλέμμα τους. Μία φορά μάλιστα ένας από αυτούς μου το είπε με τόλμη, δίχως κανένα να διατάξη:

— Είσαι όμορφη, Τζελικά. Είσαι πιο όμορφη απ' όλα τα κορίτσια του Κάπρι!

»Κι' εγώ κατέβασα τὰ μάτια μου, γιατί φοβόμουν ν' άντικρύσω το φλογερό του βλέμμα. Άρνήθηκα ακόμη τη φιλία

Τζελικά

ΤΟΥ ΓΚΙΟΥΖΕΠΠΕ ΛΟΥΤΣΕ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΔΟΥΛΕΙΑ ΧΩΡΙΣ ΕΛΠΙΔΑ

(Του Κόλεριτζ)

«Όλα δουλεύουν στην πλάσι. Γιά δες! Τὰ μέλισσα θουίζουν, απ' τις φωλιές τους οι σάλιαγκοι βγαίνουν, πουλιά φτερουγίζουν, και να που κι' ο γέρους χειμώνας κι' αυτός στο γαλάζιο (του άπειρου) έχει στα μάτια του κάτι απ' το φως άνοιξιάτικου όνιρου. Μόνος έγω μέσα σ' όλα με δίχως δουλειά τριγυρνάω κι' ούτ' άγαπώ κι' ούτε μέλι τρωώ κι' ούτε πειά τραγουδάω.

Κι' όμως γνωρίζω κάτι άγνωστους όχθους που άμάραντ' άν- (θίζουν) ξέρω κρυμμένες πηγές που το νέκταρ σέ ρυάκια σκορπίζουν. «Α! σεις άμάραντα —άλλοίμονο— γι' άλλους, άν θέλετε, (άνθιστε, έχι για μέ! Μην άνθιστε. Μακρυνά μου, ρυάκια, κυλίστε. Μ' έν' άστεφάνωτο μετωπο φεύγω, με χείλη φρυμμένα, κι' άν με ρωτάς, ποιος σέ πνίγει καύμος; άκου τούτο από (μένα: Δίχως έλπίδα ή δουλειά νέκταρ μέσα σέ κόκκινο χύνει, και δίχως κάποιο σκοπό κ' ή 'Ελπίδα δέ ζή' μήτ' έκείνη...

Μετάφρασις ΛΑΜΠΡΟΥ ΠΟΡΦΥΡΑ

ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ

(Του Φρανσουά Κοππé)

Η κουκουβάγια μές απ' τὰ χαλάσματα, προς το Δεκέμβρη κράζει που τελειώνει κ' ή θλιβερή σου θύμια ή μαυρόφτερη ακόμα τη φτωχή καρδιά μου ίσκιώνει.

Δοκίμασες ποτέ σου τις άμέτρητες τις όρες, να κριτήσης που πετάνε Πόσες λαμπρές απ' όσες δεν περάσανε και πόσες όλοσκοτεινές θε νάναι;

«Άσε λοιπόν τις μέρες να περνούν. Ή, πόσα δάκρυα κρύβει ένα φίλ κι' άγκάθια το τριαντάφυλλο που άνοίγει!

Κάνουν καλό τα χρόνια που κυλούν; βαρύν δεν είναι τίποτα ή θανά ή ζωή μας είναι τόσο λίγη.

ΙΟΥΝΙΟΣ

(Του Φρανσουά Κοππé)

Στον κόσμο αυτό ακολουθώντας την έλπίδα οι άνθρωποι όταν ρθούν και τὰ πουλιά που λίγο ζουν, πρώτη έχουνε φροντίδα να κάμουν τη μικρή τους τη φαλγή.

Με λίγη άσπρη κι' άγυρα μια μέρα χτίζουν μια καμηνή και σπασμένη στέγη που τρέμει κάτω απ' τον άγέρα να κάρφουν την άγάπη τους εκεί.

Από τὰ μυστικά μαγετικά μιας κόρης ή καρδιά μου άνηγομένη έκλεινε τέτοια όνειρα γλυκά βαθιά τους κ' ήταν πάντα ευτυχισμένη.

Κι' εγώ να θεμελιώσω τη φαλγή μου ποθούσα χαρωπός και θαρρετός, μά κάθε άπαντοχή μου έρριπε χάμου φυσώντας ο βορρής ο δονατός.

Μονάχος μου σέ σπράτες μακρυνάμενες, θλιμμένες, με το μετωπο σκούφο μπρός μου όλες τις έλπίδες μου σπασμένες —αυγά φαλγής που όπάσανε— κιντώ.

του κι' απομάκρυνα κάθε άνθρωπο που θα τον βοηθούσε να με γνωρίση. Αυτός ο νέος έξασκούσε πάνω μου μια άκατα νικητή γοητεία. Ήταν γεμάτος δύναμι. Ποτέ δεν τον είχα άκουσει να παρακαλή. Πάντα ένα πράγμα που του άρεσε, το κυνηγούσε μ' όλα τὰ μέσα και το κατακτούσε. Και δεν φοβόταν τον έρωτα. Όσοι σε μένα φαίνεται ότι είχε θρη το δάσκαλό του. Κάθε άρνησή μου τον πεισμούσε και πιο πολύ. Κι' ένα θράδυ, σ' ένα χορό, πλησίασε στο τραπέζι μου, πήρε την άδεια των συνοδών μου και με πειραυρε σ' ένα παθητικό ταγκό. Φαινόταν υπερθολικά σόφρωνος και κατάλαβα ότι θα αναζιζόταν από κάποια σκέψη. Γέλος σέ μια στιγμή μου είπε:

— Δεσποινίς Τζελικά, ή ιστορία μας πρέπει να τελειώση. Το μαρτύριο της άγάπης σας μου έχει άναστατώσει την καρδιά. Άπόψε είναι το τελευταίο θράδυ της ζωής μου. Πέστε μου ένα ναι ή ένα όχι. Βαρέθηκα πειά το έρωτικό χαμόγέλο σας. Κουράστηκα να σας άγαπώ.

Προσπάθησα να ξεγλυστρήσω κι' άλλαξα όμιλία. Μα έκείνος έπέμενε. Άρχισε να μου λήη τόσο τρυφερά λόγια και τόσο όμορφα ώστε, μά την αλήθεια, με συγκίνησε και μ' έκανε να τον άφήσω να έννοήση ότι δεν μου ήταν άδιαφορος. Δεν ξέρω εκείνο το θράδυ πόσες φορές χόρεψα μαζί του. Μά θυμάμαι ότι άργα την νύχτα χορέψαμε ένα υπέροχο δάλε και τόσο όμορφα, που όλοι άποτραβήχτηκαν από την πίστα για να μάς θαυμάσουν και να μάς χειροκροτήσουν. Θέλει ή σαμπάνια, θέλεις ο έρωτας, μου είχε γυρίσει εκείνο το θράδυ το μυαλό. Κι' έκανα ένα σωρό τρέλλες. Γύρισα στη θύλα «Μαργαρίτα» ψιθυρίζοντας εκείνο το όμορφο τραγούδι, το τραγούδι που είχε κάνει να μιλήση ή καρδιά μου και έμεινα στη θεράντα μου, παρακολούθοντας το ζήτημα της έξοχης, γοητευμένη από τὰ τραγούδια των ιουσιών, το άρωμα των λουλουδιών και τὰ όμορφα χρώματα της άγλης, με τὰ όποια στόλιζαν ή πρώτες άχτίνες του ήλιου το θάθος του όρίζοντος.

Μά δεν άργησα να συνέλθω από τ' όνειρό μου. Σκέφθηκα ότι δεν έπρεπε να φροντίζω για τον έαυτό μου κι' έτσι είχα υποχρέωση να κυτταζώ για την ετυχία πρώτα των μικρότερων άδελφών μου. Και του το έγραψα αυτό το καλό μου. Το έγραφα ένα γράμμα, στο όποιο του εξηγούσα τον λόγο για τον όποιο δεν μπορούσα πειά να συνεχίσω τις συναντήσεις μας και τον παρακαλούσα να περιμένη λίγο καιρο και τότε θα είχα όλη την ήουχία να φροντίσω για την ετυχία μας.

Σ' αυτό το γράμμα όμως δεν έλαβα καμμία απάντησι. Απογοητευμένη και νομίζοντας ότι κι' αυτός ήθελε να παίει μαζί μου, κλείσθηκα στη θύλα, έπνιξα τον πόνο μου κι' άφωσιώθηκα στην άνατροφή των άδελφών μου. Η μόνη μου άγαρίστησι ήταν ή μελέτη. Σ' αυτήν ξεχάρισα την άνέλπιση άγάπη μου. Σωστά δέκα χρόνια πέρασα με τη συντροφία των βιβλίων. Μά πάντα με θασάνιζε μυστικά αυτή η άνεξήγητη διαγωγή του άγαπημένου μου. Σήμερα που φανόθα τον έαυτό μου λίγο καλύτερα, θέλησα πάλι να διαβάσω και πήρα ένα μυθιστόρημα. Όταν τ' άνοιξα, είδα να πέφτει από μέσα ένα γράμμα, ένα γράμμα που άπεινθη ήταν σέ μένα. Ήταν ή απάντησι του φίλου μου. Μου δίλυνε ότι πάντα θα μ' άγαπάει κι' ότι θα περίμενε όσο καιρό ήθελες εγώ για να φτιάξουμε την ετυχία μας. Η συγκίνησίς μου ήταν τόσο μεγάλη, ώστε μου σκότωσε την καρδιά. Όσοι πεθαίνω ευχαριστημένη. Είμαι βεβαία ότι μου είχε γράψει όμειως κι' ότι κάποια απ' τις άδελφές μου είχε πάρει το γράμμα για να μου το δώση. Μά το ξέχασε μέσα στο βιβλίο που σάλασε. Και το βιβλίο αυτό μπηκε στη θάσι του και κράτησε σιωπά δέκα χρόνια στις σελίδες του κρυμμένο το γράμμα του άγαπημένου μου.

Κ' ή Τζελικά Ριτσιότι έπειτα από λίγο πέθανε μ' ένα χαμόγελο ευχαριστήσεως στα χείλη, αφού άκουσε για τελευταία φορά στο φωνογράφο το θάλε που είχε χυρέψει με τον φίλο της την πρώτη φορά της συναντήσεως των. Τότε κύριέ μου, γονάτισα δίπλα στο κρεβάτι της, σταύρωσα τὰ χέρια στο στήθος κι' έρχισα να προσεύχομαι για μάς όλους τους δυστυχισμένους, που είμαστε άνάξιοι μιας τόσο μεγάλης άγάπης, όπως ή άγάπη της Τζελικά, του ο Θεός άς άναπάψη την ψυχή της.

Κι' ο μπάρμπα Μαρίνο, ο κηπουρός της θύλας «Μαργαρίτα», σκούπισε με την άνάποδη του χεριού του ένα δάκρυ. Έξω είχε άρχισει να βρέχει.

ΓΚΙΟΥΖΕΠΠΕ ΛΟΥΤΣΕ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Το κεφάλι ένος ανθρώπου

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—'Η υπόθεσις της δολοφονίας της κ. Χέντερσον—άρχισε να λέει ο Μαιγκρέ—ήταν παραμορφωμένη από τη βάσι της! Αυτό είν' όλο! 'Η λέξις «παραμορφωμένη» δεν είναι δική μου! Είπε το δολοφόνο!

δηλαδή του Ράντεκ. Μά κι' αυτός ακόμα, όταν της έδωσε αυτό τον χαρακτηρισμό, δεν καταλάβαινε όλη τη σημασία του.

—Όταν ο 'Ιωσήφ 'Ερτέν συνελήφθη, εκείνο που μου έκανε εντύπωση είναι το πώς δεν μπορούσαμε να κατατάξουμε το έγκλημα, για το οποίο κατηγορείται σε μία οποιαδήποτε κατηγορία. Δεν ήξερε καθόλου το θύμα... Δεν είχε κλέψει τίποτε... Δεν ήταν ούτε σαδιστής, ούτε παράφρων...

—'Ετσι, όταν ξανάρχισα την έρευνά μου, βρήκα όλες τις ενδείξεις, στις οποίες είχα βασιστή στην πρώτη μου έρευνα, τη μία κατόπιν της άλλης, ψεύτικες.

—Ψεύτικες—επιμένω ως προς αυτό— όχι τυχαίως, μά ψεύτικες συνειδητά, επιστημονικά μάλιστα! Ψεύτικες με το σκοπό ν' αποπλανήσουν την αστυνομία και να ρίξουν την έγκαιρήν σε μία τρομακτική περιπέτεια!

—Και τί να πη κανείς για τόν αληθινό δολοφόνο; Αυτός μόνος του ήταν πιδ ψεύτικος απ' όλη τη σκηνοθεσία του!

—Ξέρετε όπως έχω την ψυχολογία των διαφόρων εγκληματιών.

—'Ε, λοιπόν! Δεν ξέραμε ούτε ο ένας ούτε ο άλλος την ψυχολογία ενός Ράντεκ...

—Όχι τώ μέρες τώρα ζώ μαζί του, τον παρακολουθώ, προσπαθώ να εισχωρήσω στη σκέψη του... Κι' όχτώ μέρες τώρα πέφτω από κατάπληξη σε κατάπληξη και διαρκώς μου ξεφεύγει...

—'Η νοοτροπία του δεν έχει καμιά σχέση με τη νοοτροπία των δολοφόνων που τους έχουμε κατατάξει σε διάφορες κατηγορίες... Και γι' αυτό το λόγο κανείς δεν θα τον ένωχλούσε ποτέ αν δεν ενοιοώθε μόνος του μια σκοτεινή ανάγκη—κι' ν' αποκαλυφθώ!

—Γιατί ο ίδιος μου έδωσε όλες τις ενδείξεις που χρειαζόμουν!... Τό έκανε αυτό, ενώ συναισθανόταν άορίστως πώς καταστρέφεται. 'Ετσι... Μά παρ' όλα αυτά, τό έκανε...

—Ο Μαιγκρέ, καθώς μιλούσε δεν ύψωνε καθόλου τη φωνή του. Μά υπήρχε μέσα του τόση όρμη, ώστε τά λόγια του έπαιρναν μία ξεχωριστή δύναμη.

Ο άνακριτής άκουγε σιωπηλός.

Ο άνακριτής άκουγε σιωπηλός. Και ο Μαιγκρέ εξακολούθησε:

—Ο Ράντεκ σκότωσε, όχι για ένα οποιοδήποτε σκοπό, μά, άπλούστατα, για να σκοτώσει!... Θα μπορούσα μάλιστα να πώ ότι σκότωσε για να διασκεδάσει... Μή διαμαρτύρεσθε, κύριε άνακριτά, τό δήτε... 'Αμφιβάλλω αν ο ίδιος θα μίλησε πολύ, γιατί μου είπε ότι θέλει να τον αφήσουμε πειά ήσυχο. 'Ελπίζω όμως ότι θ' άπαντήσει στις έρωτήσεις σας... 'Εξ άλλου, η πληροφορία που θά σας δώσω γι' αυτόν θά σας φτάσει...

—'Η μητέρα του ήταν υπηρέτρια σε μία μικρή πόλη της Τσεχοσλοβακίας... Μά, με τό ύστερήμα της, τόν βοήθησε να σπουδάσει...

—Όταν ήταν μικρός, είμαι βέβαιος ότι ύπόφερε πολύ κι' ότι άρχισε να μισή τον κόσμο πού, μέσ' από τη φτώχεια του, τόν έβλεπε με την πιδ άσχημη όψη του.

—'Επίσης είμαι βέβαιος πώς από μικρός είχε την ίδια πώς είναι μεγαλοφυής! Και τόνειρό του ήταν να γίνει ένοχος και πλούσιος χάρις στο πνεύμα του!... Αυτό τό όνειρο τόν έφερε στο Παρίσι... κι' αυτό τόν έκανε ν' άνεχεται να δουλεύη σκληρά σε ήλικία έξήντα χρονών ή άρρωστη μητέρα του για να του στέλνη χρήματα.

—Είχε μία περηφάνεια τρελλή, καταπληκτική! Μά συγχρόνως βιαζόταν, βιαζόταν πολύ να πραγματοποιήσει τά όνειρά του, γιατί τό Ράντεκ, πού ήρθε στο Παρίσι για να σπουδάσει Ιατρική, ήξερε πώς είναι προσβεβλημένος από οφθαλμική νόσο και δεν άνιούσε ότι λίγα χρόνια θά ζούσε ακόμα...

—Στήν αρχή, είχε πέσει με τά μούτρα στη μέλτη κι' οι καθηγητά του έμεναν κατάπληκτοι με την αντίληψή του.

—Δέν έβλεπε κανένα, δέν μιλούσε σε κανένα. 'Ηταν φτωχός, μά είχε συνήθειε στη φτώχεια.

—'Ηταν τόσο φτωχός ώστε συχνά πήγαινε στο Πανεπιστήμιο χωρίς κάλτσες. Πολλές φορές, έφάρτωνε λαχανικά στη λαχαναγορά για να κερδίσει μερικά φράγκα.

—Μά όλ' αυτά δέν έμπόδισαν την καταστροφή να επέλθη. 'Η μητέρα του πέθανε κι' ο Ράντεκ δέν λάβαινε πειά ούτε πεντάρα.

—Κι' εξαφνα, μονομιάς έγκυτέλειψε όλα του τά όνειρα. Θα μπορούσε άσ'τόσο να προσπαθήσει να εργαστή, όπως κάνουν τόσοι και τόσοι φοιτητά.

—Μά δέν έκανε τίποτε... 'Απολύτως τίποτε... Σουρνόταν από τό πρσί

ας τό βράδυ στις μπυραρίες κι' έγραφε επιστολές σε μακρινούς συγγενείς του για να πετύχη απ' αυτούς κανένα ροήθιμα... Κατέφευγε στα φιλανθρωπικά ιδρύματα... Κι' παίρνε χρήματα απ' όσους συμπαιρνάτε του συναντούσε πό όρμη, χωρίς να τούς οείχη την παραμικρή εύγνωμοσύνη...

—Νόμιζε πώς ο κόσμος δέν τόν είχε καταλάβει και γι' αυτό μισούσε τόν κόσμο!

Και περνούσε όλες του τις ώρες φουρντώνοντας μόνος του τό μίσος αυτό μέσα του. Στα κέντρα του Μονπαρνάς, κάθονταν παλά σ' ανθρώπους εύτυχιμένους, πλούσιους... Επινε ένα καφέ-κρέμ, ενώ οι άλλοι, στα γειτονικά τραπέζια, άδειάζαν τό ένα κοκταίλ κατόπιν του άλλου.

—Είχε γεννηθή κιόλας μέσα στο μυαλό του ή ιδέα του γκλήματος; 'Ισως... Σε άλλη εποχή, θα γινόταν άναρχικός και θαρρηνε μία βόμβα εναντίον κάποιου ήγεμόνος... Μά αυτό δέν εινε πειά σήμερα της μόδας...

—'Ηταν μόνος! 'Ηθελε να μένη μόνος... Εύρισκε μία διαστροφή ήδονή στη μοναξιά του, μέσ' στη συνείσθησι της υπεροχής του και της άδικίας της τύχης άπέναντί του.

—'Η αντίληψις του ήταν καταπληκτική, μά κατείχε προπάντων τόν υπέρτατο βαθμό μία διαπεραστική συνεισθησι των ανθρώπινων άδυναμιών.

—Κάποιος από τούς καθηγητάς του μου μιλούσε για μία μανία πού είχε στο Πανεπιστήμιο και πού τόν έκανε τρομακτικό. Τού έφτινε να κυτάξη για μερικές στιγμές έναν άνθρωπο, για να διαγνώσει σ' αυτόν μία άρρώστεια πού και ο ίδιος την άγνοούσε.

—Και άνήγγελλε με μία μοχθηρή χαρά σε κάποιον συμφοιτητή του πού ούτε τόν περιμένε καν:

—Σε τρία χρόνια θά βρίσκεσαι σε σανατόριο...

—'Η:

—Ο πατέρας σου πέθανε από καρκίνο, δέν είν' έτσι... Πρόσεχε!...

—'Ηταν καταπληκτικός στις διαγνώσεις του. Και όχι μόνο σε διαγνώσεις για τίς φυσικές άρρώστειες, μά και για τίς ήθικές.

—'Η μόνη του διασκέδασις ήταν να κάθεται σε μία γωνία του 'Καφέ - Κουπόλ'. 'Αρρωπος αυτός, προσπαθούσε ν' άκαλύψη στούς άλλους τίς παραμικρές ενδείξεις άρρώστειας.

—Ο Ούλλιαμ Γκρόσμπυ, πού σιχαζε κι' αυτός στο ίδιο μπάρ, ήταν ο κυριώτερος στόχος τών παρατηρήσεών του. Ο Ράντεκ μού έκανε μία περιγραφή του καταπληκτική για την βαθύτητα της.

—Στόν άνθρωπο αυτό, στόν όποιον έχω έβλεπει μόνο ένα τύπο νικητέ, αυτός ανακάλυψε τόν άσυνείδητο, τόν διεφθαρμένο, τόν ίκανό να κάνει κάθε άτιμία.

—'Ανακάλυψε ένα Γκρόσμπυ, πού επί ένα χρόνο άφηνε τη γυναίκα του να είναι στενωτάτη αίλη της έρωμένης του 'Εννας Ράιγσπεργκ, αν και ήξερε ότι με την πρώτη εύκαιρία θά χώριζε τη μία για να παντρευτή την άλλη.

—'Ανακάλυψε, τέλος, ένα Γκρόσμπυ πού, ένα βράδυ, ενώ ή δυό γυναίκες τόν είχαν άφήσει για να πάνε στο θέατρο γύρισε και είπε σε δυό φίλους του άναστενάζοντας:

—Θά έδινά έκαστό χιλιάδες φράγκα σ' όποιον μέ ξεφόρτωνε άπό τη γρηά θεία μου, τη Χέντερσον, για να τήν κληρονομήσω...

—Τό είπε τάνα γι' άστέιο στό... ή ήταν ένας εδσεής πόθος του...

—Ο Ράντεκ όμως πού ήταν εκεί και πού μισούσε τόν Γκρόσμπυ γιατί ήταν ό πιδ λαμπρός άνθρωπος απ' όσους έβλεπε, τό

άκουσε. 'Ηξερε καλύτερα τόν Γκρόσμπυ απ' ό,τι ήξερε ο Γκρόσμπυ τόν ίδιο τόν εαυτό του, αν κι' αυτός δέν τόν είχε προσέξει ούτε μία φορά...

—Μόλις λοιπόν άκουσε τά λόγια αυτά, σηκώθηκε, πήγε στόν τηλεφωνικό θάλαμο του μπάρ κι' εκεί χάραξε άπάνω σ' ένα κομμάτι χαρτί αυτά τά λόγια: «Είμαι σύμφωνος για έκαστό χιλιάδες φράγκα. Στείλτε μου τό κλειδί της βίλλας της θείας σας με τ' αρχικά Μ. Β., ταχυδρομικό παράρτημα Ρ α σ π ά ί γ, Π ό σ τ - Ρ ε σ τ ά ν τ».

—Και ξαναγύρισε στη θέσι του. 'Ενα γκαρόνι έδωσε τό σημείωμα αυτό στόν Γκρόσμπυ, ό όποιος, μόλις τό διάβασε, γέλασε σαρκαστικά κι' έπειτα εξακολούθησε την συζητήσί του, όχι χωρίς να ρίχνη ματιές στούς άλλους πελάτες γύρω του...

—'Ενα τέταρτο της ώρας άργότερα, ή άνηψιδς της κ. Χέντερσον ζητούσε μία τράπουλα του πόκερ.

—Θά παίξεις μόνος σου; τόν ρώτησε άστεινόμενος κάποιος από τούς φίλους του.

—'Εχω μία ιδέα, του άπάντησε ο Γκρόσμπυ. Θέλω να μάθω αν θά τραθήξω δυό φύλλα όμοια με την πρώτη...

—Και τότε;

—Τότε θά εινε ναι...

—Ναι για τί πράγμα;...

—'Εχω μία ιδέα... Μή με ρωτάς...

—Και άρχισε, με χέρι πού έτρεμε, να μοιράζει φύλλα στόν εαυτό του...

—Καρρέ του άσσου! φώναξε εξαφνα.

—Και σκούπισε τόν ιδρώτα πού κυλούσε από τό μέτωπό του. Την άλλη μέρα τό βράδυ, ο Ράντεκ λάβαινε τό κλειδί.

Ο Μαιγκρέ, κουρασμένος, κάθησε σε μία καρέκλα κι' εξακολούθησε:

—Αυτή την ιστορία του καρρέ του άσσου μου την φανέρωσε ο ίδιος ο Ράντεκ. Είμαι βέβαιος πώς είναι αληθινή και ο ένομοτάρχης Ζανβιέ, τόν όποιό έστειλα να την εξακριβώσει, θά μου την επιβεβαιώσει από τη μία στιγμή στην άλλη.

—Φαντασθήτε τώρα τόν Ράντεκ με τό κλειδί της βίλλας στο χέρι... 'Ηθελε να έγκληματήσει όχι για να κερδίσει έκαστό χιλιάδες φράγκα, αλλά για να ίκανοποιήσει τό μίσος του έναντίον του κόσμου.

—Ο Γκρόσμπυ, πού όλοι τόν θαύμαζαν ή τόν ζήλευαν, ήταν μέσα στα χέρια του... Γιατί τώρα τόν κρατούσε... 'Ηταν δύνατος...

—Μή λημονείτε ότι ο Ράντεκ δέν περιμένε τίποτε από τη ζωή... Δέν ήταν καν βέβαιος ότι θά μπορούσε ν' άνθξει άς ότου ή άρρώστεια του να τού δώσει τόν θάνατο... 'Ισως θ' άναγκαζόταν να κάνει μία βουτιά στο Σηκουάνα κατόπιν βράδυ πού δέν θαχε δυό φράγκα για να πη τό καφέ-κρέμ του.

—Δέν ήταν τίποτε... Τίποτε δέν τόν έδενε με τόν κόσμο...

—Σας είπα πρό όλίγου, ότι με άλλη έμψη θά γινόταν άναρχικός. Στην εποχή μας όμως βρήκε πιδ διασκεδαστικό να διασπάσει ένα άραιο έγκλημα...

—'Ενα άραιο έγκλημα!... Δέν ήταν παρά ένας φτωχός!... 'Ενας άρρωστος. Κι' όμως άρρωσ ή έφημερίδες θά του άφιερώνουν σελίδες όλόκληρες... 'Η δικαιοσύνη θ' άναστατώθη...

—'Ενα βράδυ λοιπόν, ο Ράντεκ συνάντησε τόν 'Ιωσήφ 'Ερτέν στην ταράτσα κάποιου καφεναείου... Τόν ψυχολόγησε όπως μυχολογούσε όλο τόν κόσμο... Και τού μίλησε...

—Ο 'Ερτέν, όπως κι' ο Ράντεκ...

Νόμιζε πώς ο κόσμος δέν τόν είχε καταλάβει και γι' αυτό μισούσε τόν κόσμο...

τεκ, ήταν ένας απόκληρος της κοινωνίας. Θά μπορούσε να ζή ήσυχά στο πανδοχείο του πατέρα του... Προτιμούσε, ωστόσο, το Παρίσι, όπου ζούσε ως υπάλληλος ανθρωπώ-
λειού, κερδίζοντας εξακόσια φράγκα το μήνα... Υπέφερε πολύ και, για να ξεχάσει, διάβαζε μυθιστορήματα της κο-
κής ώρας, πήγαινε στους κινηματογράφους και φανταζό-
ταν ωραίες περιπέτειες...

«Δεν είχε καμιά θέληση... καμιά ενεργητικότητα... Τι-
ποτε δεν μπορούσε να τον υπερασπίσει έναντι της επιβολής
του Ράντεκ, ο οποίος του είπε:

«— Θέλεις να κερδίσεις μέσα σε μια νύχτα δυο σιδη-
ρόδρομοι για να ζήσεις στο εξ;», όπως σου άρεσει;

«Ο Έρτεν ακούγοντας αυτή την πρόταση, ένοιωσε την
καρδιά του να χτυπάει δυνατά... Ο Ράντεκ τον κρατούσε
πειά! Ο Ράντεκ απολάμβανε τη δύναμή του, μιλούσε κ' υ-
πέβαλε στο σύντροφό του την ιδέα μιας κλοπής.

«— Δεν έχεις να κάνεις τίποτε άλλο, του είπε, παρα να
κλέψεις μια άκατοίκητη βίλλα...»

«Και κατέστρωσε λεπτομερώς το σχέδιο ενεργειών του
Έρτεν... Αυτός τον συμβούλευσε ν' αγοράσει παπούτσια με
παπούτσια από καουτσούκ με την πρόφαση να μη κάνει θόρυ-
θο!... Στην πραγματικότητα όμως το έκανε αυτό για να
είναι βέβαιος ότι ο Έρτεν θα άφηνε καθαρά ίχνη των δημά-
των του.

«Κατά την περίοδο αυτή, ο Ράντεκ ένοιωσε τον εαυτό του
μεθυσμένο... Έβλεπε
πώς ήταν παγωδυνα-
μικός αυτός που δεν εί-
χε να πληρώσει ούτε
ένα δρεχτικό...»

«Και διασταυρώνον-
ταν κάθε μέρα στο
«Καφέ-Κουπόλ» με τον
Γκρόσμπι, ο οποίος
ούτε τον ήξερε κι' ο ό-
ποιος περίμενε μ' α-
γωνία να δει τι θα γι-
νόταν...»

«Αυτό που μ' έκανε
ν' ανακαλύψω την α-
λήθεια επί των γεγο-
νότων της βίλλας του
Σαίν-Κλου, ήταν μια
φράσις της ιατροδικασ-
τικής έκθεσής, η ό-
ποια έγραφε:

«Αρκετή ώρα
μετά το θάνα-
τό της, το πτώ-
μα της κ. Χέν-
τερσον, που έ-
πρεπε να θρι-
σκειται στην
άκρη του κρεβ-
βατιού, κύλησε στο πάτωμα...»

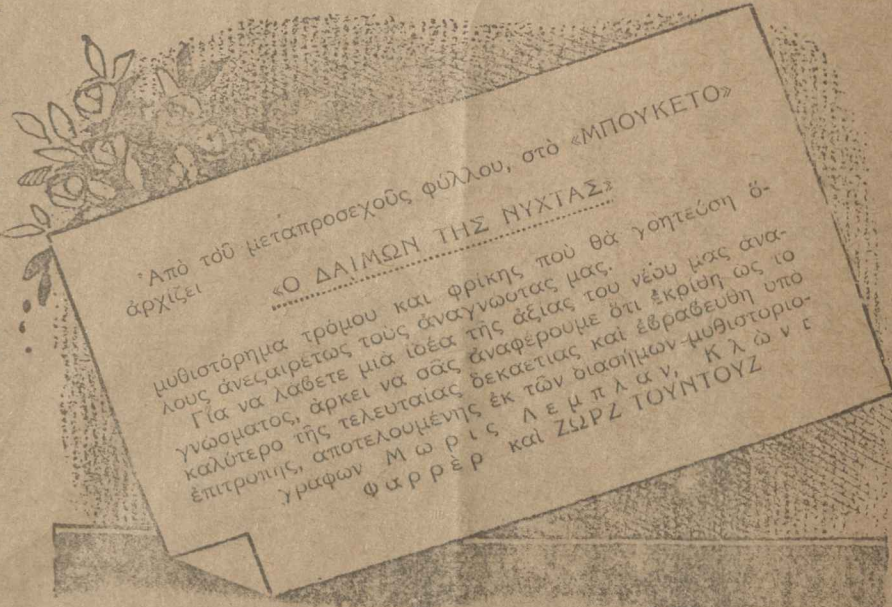
«Πρέπει να παραδεχθώ ότι ο δολοφόνος δεν είχε κανένα
λόγο αρκετή ώρα μετά το έγκλημα, ν' αγγίξει πάλι το πτώ-
μα που δεν είχε ούτε κοσμήματα, ούτε τίποτα άλλο επάνω
του...»

«Μια εξακολουθώ την αφήγηση των γεγονότων. Μου τὰ επι-
βεβαίωσε ο Ράντεκ την περασμένη νύχτα...»

«Ο Ράντεκ λοιπόν αποφάσισε να μη δ' Έρτεν στη βί-
λλα στις 21/2 μετά τα μεσάνυχτα. Ακριβώς, ν' ανέβει
στο άπάνω πάτωμα, να μη στην κάτω της χήρας, κι' όλα
αυτά χωρίς ν' άναψη φώς. Του άρκεστηκε ότι δεν ήταν κα-
νένας μέσα στο σπίτι... Κ' η θέσις που του υπέδειξε ως το
μέρος που φυλαγόντουσαν τα χρήματα, ήταν η θέσις του
κρεβατιού της κ. Χέντερσον.

«Στις 2 και 20', ο Ράντεκ, όλομόναχος, μπήκε στη βίλλα,
σκότωσε τις δυο γυναίκες κι' έπειτα, αφού έκρυψε τα μα-
χαίρι στη ντουλάπα, θύγχε έξω. Παραμόνευε κατόπιν απ'
έξω την άφιξη του Έρτεν, ο οποίος έφτασε σε λίγο και μπή-
κε μέσα στη βίλλα, ακολουθώντας τις οδηγίες που του είχε
δώσει...»

«Μά εξαφνα, ο Έρτεν, καθώς ψαχούλευε μέσα στο σκο-
τάδι στη θέσι του κρεβατιού, έριξε κάτω το πτώμα της κ.
Χέντερσον. Τρομαγμένος τότε άναψε το ηλεκτρικό, είδε τα
πτώματα των δυο γυναικών, βεβαιώθηκε πως ήσαν νεκρές
και, μέσ' στη σαστισμάρα του, άφησε παντού τα ίχνη των
ματωμένων δαχτύλων του...»

«Όταν τέλος θύγχε πάλι έξω περίτρομος, αντίκρυσε μπρο-
στά του τον Ράντεκ, ο οποίος είχε αλλάξει τώρα σται, του
μιλούσε σαρκαστικά και δειχνόταν σκληρός...»

«Η σκηνή που επακολούθησε μεταξύ τους θα ήταν άρρη-
ταστη. Μά τι μπορούσε να κάνει ένας άποικος άνθρωπος
σάν τον Έρτεν έναντι του Ράντεκ;

«Δεν ήξερε καν το όνομά του! Δεν ήξερε πού κατοικεί!
«Ο Ράντεκ του έδειχνε τα κουτσουκένια γάντια του και
τις γαλότσες του, χωρίς στις οποίες δεν είχε αφήσει το
παραμικρό ίχνος μέσα στη βίλλα.

«— Θά καταδικαστής είς θάνατον ως δολοφόνος! του έ-
λεγε. Δεν θά σε πιστεψουν! Κανένας δεν θα
πιστώσει πως είσαι άθώος! Και θα σε
τελέσουν...»

«Έπειτα ο Ράντεκ επήρσθεσε:

«— Άν σωπάσης, θά σε σώσω εγώ! Καταλαβαίνεις; Θα
σε θάλω από τη φυλακή, ίσως έπειτ' από ένα μήνα, ίσως
έπειτα από τρεις μήνες... Μά θά σε θάλω...»
«Έπειτ' από δυο μέρες, ο Έρτεν συνελήφθη. Μά δεν έ-
κανε άλλο παρά να επαναλαμβάνει ότι είναι άθώος... Ήταν
σάν αποβλακωμένος... Μονάχα στη μητέρα του μίλησε γι-
τον Ράντεκ...»

«Και η μητέρα του δεν τον πίστε-
ψε... Αυτό δεν ήταν η καλύτερη απόδειξις ότι ο Ράντεκ
είχε δίκιο, ότι ήταν καλύτερο να σωπάσει
και να περιμένη τη
θώβεια που του είχε
υποσχεθί;

«Κ' οι λίγες περα-
σαν. Ο Έρτεν, με-
στη φυλακή του, ζούσε
με τον τρόμο των δι-
ματωμένων ποταμιών
που είχε άγγιξει με τα
χέρια του.

«Έξαφνα, μια μέρα
έλαθε μια επιστολή
που του υπέδεικνυ-
πώς να δραστηρι-
την επιστολή δηλα-
πού έγραφε εγώ. Α-
κολούθησε τις οδηγίες
της, μά χωρίς επι-
στοσύνη, μ' έναν προ-
πο μηχανικό, και με-
λις θύγχε από τη φυ-
λακή, άρχισε να πο-
νιέται στο Παρίσι, γι-
ρίς σκοπό...»

«Η έλευθερία δεν
του δίνει καμιά με-
θη!... Δεν ξέρει τί να
κάνη... Δεν έχει χρήματα!... Κανένας δεν τον περιμένει...»

«Κι' όλ' αυτά έξ αιτίας του Ράντεκ!... Τον άναγκρα-
στά κέντρα όπου τον συναντούσε άλλοτε... Για να τον σκο-
τώσει; Δεν έχει όπλο! Μά είναι αρκετά έρεθισμένος για να
τον πνίξει... Ίσως όμως τον άναζητάει για να του ζητήσει
χρήματα ή γιατί είναι το μόνο πλάσμα στον κόσμο, στο ό-
ποιο μπορεί ακόμα να μιλήσει...»

«Κι' ένα θράδυ τον είδε στο «Καφέ-Κουπόλ». Μά δεν τον
άφησαν να μη μέσα... Περίμενε τότε απ' έξω και κοίταζε
κάθε τόσο την πελιδνή όψη του στη θιρίνα του μπαρ.

«Μά όταν ο Ράντεκ θύγχε επιτέλους έξω, συνωδυνού-
από δυο άστυνομικούς. Είχε προκαλέσει επίτηδες τη συλλη-
ψή του, άρνούμενος να πληρώσει, για να άποφύγει μια συ-
ναντησι με τον Έρτεν.

«Τότε ο Έρτεν μηχανικά έσυρε τα θήματά του προς τα
χωριό του. Έκει μπήκε κρυφά στο σπίτι του... Ο πατέρας
του όμως τον άνακάλυψε και θέλησε να τον διώξει... Μά α-
υτός προτίμησε να κρεμαστή... Εύτυχως τον έσωσαν την τε-
λευταία στιγμή...»

«Ο Μαιγκρέ ύψωσε τους ώμους του κι' εξακολουθούσε
(Ακολουθεί)

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΓΙΑ ΛΙΓΗ ΑΓΑΠΗ

ΤΟΥ ΤΖΙΑΚΟΜΟ ΦΟΡΕΣΤΙ

ΚΑΘΕ φορά που ο Τζιοβάνι Μπουόνο πήγαινε να ιδεί
τη μηστή του, όλο το σπίτι άναστατώνόταν. Ο πα-
τέρας της, η μητέρα της, τ' αδελφία της, ακόμη κι'
αυτές η ύπηρετριες, έρχόντουσαν να τον υποδεχτούν
και να του πουν μια μελιστάλαχτη καλημέρα. Ο Τζιοβάνι
απολάμβανε αυτή την αγάπη τους μ' ένα ύψος ίκανοποίησε-
ως, σκορπούσε δεξιά κι' άριστερά χαμόγελα, έσφιγγε το χέ-
ρι του πεθερού του κ' ύστερα αφού έπληροφορείτο για την
υγεία όλων τους, προσέφερε στην άρραωνιαστικά του το
σ απαραίτητο δώρο της. Ο Τζιοβάνι Μπουόνο για τους Μαν-
τόλι ήταν ένας γαμπρός που είχε πέσει από τον ούρανο. Θα
είλεγε κανείς ότι ο Θεός τους τον είχε στείλει για να τους
γλυτώσει από τα θάνατα και τη χρεωκοπία. Γιατί έδω που
αί λεμε, στο μέγαρο των Μαντόλι όλα τα πράγματα είχαν
καταγραφί με κάθε λεπτομέρεια από τους κλητήρες κ' οι
πιστάτοι περιμέναν σαν πεινασμένα σκυλιά να τελειώσει η
άρισμη προθεσμία για να τα πάρουν στην κατοχή τους.
Ο Μαντόλι είχε πάρει μάλιστα την άποφασι να φυτέψει μια
φράρα στο κεφάλι του κ' η ώμορφη κόρη του έκλαιγε από
το πάλι μέχρι το θράδυ γιατί θα ήταν υποχρεωμένη από
αυτά και πέρα να ζήσει μια φτωχική ζωή. Σ' αυτήν λοιπόν
την τραγική στιγμή τους παρουσιάσθηκε ο γαμπρός. Ο
πλοίσκος Τζιοβάνι Μπουόνο, που είχε το πιο άκριδο και το
πο ώμορφο αυτοκίνητο της Φλωρεντί-
ας και που η περιουσία του ήταν άνω-
πολόγηστη. Ο Μαντόλι είχε κάνει τη
γκαρμιά του στη Λέσχη από το τρά-
κιολας θράδυ που αυτός έπιστρέ-
φοντας από ένα μακρινό ταξίδι είχε
παι σ' αυτή για να ιδί τους παλιούς
λους του. Ο Τζιοβάνι του μίλησε μ'
αδυσιασμό κ' ύστερα από το πέμπτο
πατήρι του ούσκου του ώμολόγησε με
άκεστήτα ότι είχε θεαθή τη ζωή του
εροντοπαλλήκαρου. Τότε ο Μαντόλι
του δήλωσε ότι η χάρες μιας εύτυ-
χημένης οικογενειακής ζωής δεν συγ-
κρίνεται με καμιάς άλλης κι' ότι
πράγματι, στην ηλικία που ήταν ο
Μπουόνο, δεν του χρειαζόταν πεία πα-
μόνο ένας καλός γάμος.

— Πρέπει όμως να προσέξετε, του
άραμψε ο Μαντόλι, να διαλέξετε
τη γυναίκα σας. Διαφορετικά θά γί-
νετε πολύ δυστυχισμένοι.

— Χμ! Αυτή ακριβώς η σκέψι μ' έ-
κανε τόσο καιρό να διατάζω να παν-
τρευθώ, του έωμολογήθηκε ο Μπουό-
νο. Έπειτα, στην ηλικία που είμαι έ-
λες η γυναίκες θά με θέλουν να μ' έ-
χουν φίλο, μά καμιά σύζυγο...

— Όχι δά! διαμαρτυρήθηκε ο Μαντόλι. Πρέπει να ξέ-
μετε ότι υπάρχουν ένα σωρό σοφά κορίτσια που άνεισεύ-
ονται να παντρευθούν έναν έμπειρο άντρα.

— Σύμφωνα, μά όχι κι' έναν άσσο σαν έμένα που σκόρ-
πισε τα νιάτα του σ' τις μεγαλοποιίες της Εύρώπης και
άναγκάζεται τώρα να φοράει κορσέ για να κρατάει ίσιο το
κορμί του! Άχι, σινιόρ Μαντόλι, θά έδινα πρόθυμα τη μισή
περιουσία μου για ν' άποκτήσω λίγα χρόνια νεότητος. Μόνο
μεις οι γεροί ξέρουμε τί αξία έχουν τα νιάτα!

Ο Μαντόλι στέναζε κι' εκείνος, γιατί σκέφτηκε ότι ο
Μπουόνο είχε δίκιο και γιατί ακόμη η άναποδιά της τύχης
τον είχε κάνει να εξελιχθί σε άπατεώνα. Ναι, ο Μαντόλι
είχε άρχει να συχαίνεται τον εαυτό του για την παγίδα
που έτοιμάζε του Μπουόνο. Μά τί να γίνη; Έπρεπε όπω-
ς ήτανε να σωθί από την καταστροφή. Ωστόσο αυτό το πα-
γιδι χρειαζόνταν μεγάλη προσοχή, γιατί αν ο Μπουόνο κα-
ταλάβαινε τίποτα, άσφαλώς θά διέκοπτε κάθε σχέσι μαζί
του και η ύπόθεσι θά πήγαινε χαμένη. Έπρεπε ν' άποχτή-
ση τη συμπάθειά του, να τον κάνει φίλο του. Και κατέ-
στρωσε το σχέδιό του.

— Μια που έτυχε να συνδεθώ με τόσο καλά, του είπε,
πρέπει να γνωρισθώ με και καλύτερα. Θά σας παρακαλέ-
σω να έρθετε αύριο θράδυ στο σπίτι να δειπνήσουμε. Θά

είνε ακόμη και μερικοί άλλοι φίλοι.

Ο Μπουόνο φυσικά δεν άρνήθηκε. Και την άλλη μέρα
πήγε στο σπίτι του Μαντόλι. Η ύποδοχή που του έγινε ή-
ταν τόσο εγκάρδια, που ο Μπουόνο τα είχε χαμένα. Όλοι
δασκαλεμένοι από τον Μαντόλι, τον περιποιόντουσαν, άκου-
γαν με προσοχή τις άνοησίες του και γελούσαν και στα
πιο σαχλά του άστεία. Ο Μπουόνο ήταν ο θαλιηρής της
θραύδας. Μά ήταν ακόμη πιο χαρούμενος γιατί άπεναντί
του ακριβώς καθόταν η κόρη του Μαντόλι, ένας σωστός
άγγελος, που κάποτε-κάποτε τον περιεργάζονταν και τον έ-
ζέταζε με προσοχή.

Άργα τη νύχτα τέλος ο Μπουόνο έφυγε από το σπίτι.
Μά την άλλη μέρα στη Λέσχη μίλησε με τόσο ένθουσιασμό
για το περασμένο θράδυ, ώστε ο Μαντόλι τον προσκάλεσε
πάλι στο σπίτι του.

Έπειτα από ένα μήνα ο Μπουόνο είχε γίνει ο πιο στενός
φίλος του Μαντόλι κ' ήταν έρωτευμένος τρελλά με την γοη-
τευτική Λάουρα.

Το δυστυχισμένο το κορίτσι σ' αυτό όλο το διάστημα είχε
δεχθί τόσους έξευτελισμούς από τους γονείς του, ώστε είχε
άναγκασθί πεία να ύποκύψει στις άπαιτήσεις τους. Συμφω-
να με τις διαταγές τους, άρχισε να μιλά μ' ευγένεια του
Μπουόνο, να τον περιποιείται και να του δείχνει μια ψεύ-
τική συμπάθεια.

Ο Τζιοβάνι από την εύτυχία του ει-
χε... άνεθί στον έβδομο ούρανο κ' ή-
ταν πρόθυμος για κάθε θυσία.

Μια μέρα τέλος είπε του Μαντόλι:
— Είναι καιρός μού φαίνεται να μι-
λήσουμε σοβαρά. Σε παρακαλώ μόνο
να μη με παρεξηγήσεις. Κι' άρνητική
να είναι η άπάντησις σου δεν θά ήθε-
λα αυτή η ιστορία να μάς κάνει να
διακόψουμε τη φιλία μας. Πρέπει να
ξέρης ακόμη ότι τα μέτρησα πολύ κα-
λά τα πράγματα, ώστε αν από μέρους
σου δεν ύπάρχει καμιά αντίρρησι, δεν
πρέπει να μού άρνήθης. Θά ήθελα να
παντρευθώ τη Λάουρα.

Ο Μαντόλι κύτταζε τον Μπουόνο
με προσοχή έκπληξι κι' έπειτα έ-
μεινε σκεπτικός λίγες στιγμές.

— Αυτό δεν μπορεί να γίνη, είπε κα-
τόπι.

— Γιατί άπόρησε ο Μπουόνο. Κι'
έου ακόμη με θεωρεί γέρο;

— Όχι Μπουόνο, του είπε με ψεύ-
τική ειλικρίνεια ο πατέρας της Λάου-
ρας. Βέβαιος πεία ότι ο Τζιοβάνι, ότι
και να μάθαινε, δεν θά ύποχωρούσε.
Αυτά να τα θάγλης από το νου σου.

Θά σου έδινα την κόρη μου μ' όλη μου την καρδιά αν έρι-
σκόμουν σε καλύτερη οικονομική θέσι. Μά τώρα δεν θέλω
να την κάνω να νομίζει ότι την πούλησα σε σένα. Ξέρεις βέ-
βαια ότι είμαι καταγρεμένος και τίποτε πεία δεν μού ά-
νίκη. Δεν πρέπει λοιπόν σ' αυτή τη δυστυχία του παιδιού
μου να προσθέσω ακόμη και το ψυχικό μαρτύριο ότι θέλησα
να την έξευτελίσω.

Ο Τζιοβάνι έφερε μ' άμχανά το κεφάλι του.

— Πρέπει όμως κάτι να γίνη Μαντόλι, ψιθύρισε. Έγώ
αγαπώ τρελλά την κόρη σου και θέλω να την κάνω γυναίκα
μου. Άλλωστε δεν είναι τόσο γέρος όσο φαίνομαι. Όσο
για τα οικονομικά σου, αυτά διορθώνονται. Ελα, πες το
ναί κι' άφησε τις δικαιολογίες.

— Έστω, έκανε με σκεπτασάσι ο Μαντόλι, προσπαθώ-
ντας να κρύψει τη χαρά του, εγώ σαν έχω αντίρρησι γι' αυ-
τό το γάμο. Έλπίζω ότι δεν θά έχη κ' η κόρη μου.

Κι' αλήθεια, η Λάουρα ύστερα από μιάς ώρας άόκρυσ
είπε τέλος το ναί και δεχθηκε να πάρη τον Τζιοβάνι.

Κι' ο Μπουόνο μ' ένα ώμορφο δώρο και μ' ένα χαμόγελο
θριάμβου κατέφθασε στο σπίτι του Μαντόλι για να ζητήσει
τυπικά πεία το χέρι της Λάουρας. Όσο για τον Μαντόλι
πέταξε σ' ένα συρτάρι το πιστόλι του κι' έκρυψε στο πορ-
τφόβιό του την σελίδα 55)

Η Λάουρα έκλαιγε πικρά

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΤΟΥΡΓΗΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΤΗΣ Α. ΖΕΝΝΕΒΡΕ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ

(Συνέχεια έκ τω προηγούμενου)

— Και πόσο υπέροχο, ίσως την άξια αυτού του θησαυρού, Άνδρέα; ρώτησε ο κ. Ντουμάν.

— Ο προπάππος μου υπολόγιζε σε πέντε εκατομμύρια χρυσά φράγκα την άξια των πετραδιών, χωρίς το κουτί, που είναι κι αυτό μεγάλης αξίας.

— Πέντε εκατομμύρια χρυσά φράγκα! Έκανε ο κ. Ντουμάν με θαυμασμό. Τότε πρέπει να φύγουμε αβριο κιάλας... Άλλά πρέπει να ενεργήσουμε με μεγάλη προφύλαξη μη μωριστούν τιποτέ οι συγγενείς των παιδιών και θελήσουν να μας τα πάρουν για να διαμφιστήσουν τον θησαυρό... δηλαδή τον θησαυρό σου, αγαπητέ μου Άνδρέα...

— Όχι δά, έκανε ο κ. Γκαζί. Τώρα πειρά δεν είναι δικός μου... Ο θησαυρός ανήκει σ' αυτούς που τον βρήκαν...

— Θ' άστειεύσεθαι βέβαια, κύριε Άνδρέα! διαμαρτυρήθηκε η Μηλιά. Ο θησαυρός είναι δικός σας!

Ο κ. Γκαζί χαμογέλασε και δεν άπάντησε.

— Έννοια σας, κύριε Γκαζί, και θα σας δώσουμε τα μέσα, είπε με μεγάλη σοβαρότητα ο Γιαννάκης. Είναι τόσα πολλά που φτάνουν και για τους τρεις μας...

— Νά συμβιβάστικός άνθρωπος! είπε γελώντας ο κ. Ντουμάν. Άς είναι... Πάμε πρώτα να πάρουμε το κουτί με τα πετράδια κ' ύστερα βλέπουμε τί θα γίνει...

— Πόσα χρήματα είναι τα πέντε εκατομμύρια φράγκα; ρώτησε η Μηλιά τον κ. Ντουμάν. Είναι πολλά;

— Πάρα πολλά... Φαντάσου ότι θα έφταναν για ν' αγοράσουν κανείς δέκα χτήματα σαν τη Λάνδη!

— Τι λέτε! φώναξε η Μηλιά. Και είναι δυνατόν ποτέ να κρατήσουμε τόσα χρήματα; Νά κλέψουμε την κληρονομία του κ. Γκαζί;... Πώς; —επρόσθεσε η μικρούλα, βλέποντας πώς ο κ. Γκαζί ήθελε να διαμαρτυρηθεί. Δεν είναι η περσιούσια του παππού σας που θα την αφήνε στον πατέρα σας κι' ο πατέρας σας σε σας; Ά! όχι... Έμεις δεν έχουμε καμιά σχέση με τον θησαυρό...

— Καί τότε θα φύγουμε; ρώτησε ο Γιαννάκης.

— Αβριο το πρωί στις έννέα, άπάντησε ο κ. Ντουμάν. Πρέπει μάλιστα να ετοιμάσετε από τώρα ό,τι χρειάζεται για να πάρετε μαζί σας... Άκουσε, Μηλιά; Έσύ θα φροντίσεις για δά...

Προπάντων φρόντισε να ντυθεί έτσι που να μη σας γνωρίσει κανείς, αν και θα πάμε νύχτα στο Μεγάλο Βράγιο... Πες στην κ. Πολυξένη, αν έχη καιρό να σου φτιάξη ένα καπέλλο με θέλλο... Θα σε περάσουν για έγγονή μου κι' έτσι δεν θα σε γνωρίσουν!

— Κι' έχω ένα σχέδιο περίφημο για να μη υ' αναγνωρίσει κανένας, μα κανένας!... είπε ο Γιαννάκης.

— Για να τ' ακούσουμε;

— Θάρρη μαζί μας κι' ο Ζοζός;

— Βέβαια.

— Τότε, λοιπόν, δλα είν' εν τάξει! Θα τον βάλω να μου βάλει το πρόσωπό μου με μαύρη μπογιά κι' έτσι θα περάσω για παιδί του...

Όλοι γέλασαν έκτός από τον Γιαννάκη, ο οποίος πρόσθεσε:

— Λοιπόν, να πάω να φροντίσω;

— Πήγαινε. Είσ' ελεύθερος ως το πρωί.

Το πρωί, ένα μεγάλο ταξιδιωτικό άμάκι με τέσσερα γυνατά αλογα περίμενε στη μεγάλη αύλη της βίλλας της Λάνδης.

Πρώτος παρουσιάστηκε ο κ. Ντουμάν, κρατώντας από το χέρι τη Μηλιά, η οποία φορούσε τουαλέττα νεωρής δεοποινίδος. Ένα στρογγυλό ψάθινο καπέλλο με κόκκινη κορδέλλα της πήγαινε ωραιότατα κι' έδειχνε ακόμα πιο όμορφα τα λεπτά χαρακτηριστικά του προσώπου της.

Άκολουθούσε ο κ. Γκαζί και τελευταίος ο Ζοζός, με μεγάλη σοβαρότητα γιατί δεν ήταν μόνος... Κρατούσε από το χέρι το... παιδί του: ένα τέλειό άραπάκι, με πρόσωπο πιο μαύρο από το δικό του και τόσο γυαλιστερό, τόσο καμικό, ώστε μόλις το είδε ο κ. Ντουμάν, άρχισε να γελάει

τόσο δυνατά, ώστε αναγκάστηκε να καθίσει σ' ένα αναλωπάτι...

— Και πού θα κάτσης, Γιαννάκη; ρώτησε το μικρό. Όχι βέβαια μέσα στο άμάκι μαζί μας, γιατί θα μας λερήσει...

— Έμένα δεν με μέλλει, είπε η Μηλιά. Θα πάρω και τον αδελφό μου κοντά μου...

— Ά, Μηλιά!... Δεν είμαι πειρά ο αδελφός σου... Το έχω χάσει; Έπειτα έχω θέλω να καθίσω μπροστά στο άμάκι μαζί με τον Ζοζό, αν μάς δίνει την άδεια ο κύριος.

— Τον παίρνετε, Ζοζό; ρώτησε ο κ. Ντουμάν.

— Άκοιτ' εκεί; άπάντησε ο μαύρος. Το παιδί μου θ' αθάρω; Δεν βλέπετε πώς μου μοιάζει;... Τον παίρνω, κύριε... Το καθίσμα είναι αρκετά μεγάλο και χωράει και τους δυο και τον Πέτρο.

Ο Πέτρος ήταν ο άμαξάς, ένας άφωσιμένος ύπηρέτης τον οποίο ο κ. Ντουμάν είχε φέρει από την Άμερική.

— Άς είναι, είπε ο κ. Ντουμάν. Μα γιατί τόσο βάφισμα; — Μα δεν τ' είπαμε, κύριε; Για να μη με γνωρίσουν στο δρόμο και στο Πλωμανό!

Ένωμεταξύ, η κ. Ντουμάν κι' ο γιός της ο Ιούλιος είχαν κατεβεί κι' αυτοί για να παρακολουθήσουν την άποχώρησι.

— Δεν θα με πάρετε λοιπόν και μένα, θεϊ; ρώτησε ο Ιούλιος πολύ δυσχεστημένος.

— Όχι, παιδί μου... Αυτή τη φορά δεν ταξιδεύω για να γαριασμό μου... Καμιά άλλη φορά μάλιστα...

— Και θα λείψης πολλές μέρες; τον ρώτησε η νύφη του.

— Ποιός ξέρει!... Μου άρεσε πάντα να ταξιδεύω και να σας μου ξαναγυρίση πάλι αυτό το γούστο! άπάντησε γελώντας ο κ. Ντουμάν. Λοιπόν, χαίρε, αγαπητή μου Άννα!

Καλή αντίκριση, Ιούλιε!... Πέτρο, έμπρός!... Καί το άμάκι ξεκίνησε! Τα αλογα έφαιναν με καλπασμό και η σκόνη που σηκώναν, τύλιγε το άμάκι και τους επιβάτες του...

— Λοιπόν, Μηλιά, σου άρέσει; ρώτησε ο κ. Ντουμάν.

Η μικρούλα, αντί ν' άπάντηση, πήρε το χέρι του κυρίου της και το φίλησε...

— Πες μου τί σκέπτεσαι;... ξαναείπε ο κ. Ντουμάν. Θάθελα να το μάθω.

— Σκέπτομαι πάρα πολλά πράγματα, κύριε... Άλλά μου φαίνεται πως άνοιξε μέσα στο κεφάλι μου κάποιο κλουβί κι' άφησε να ξεφύγουν χιλιάδες πουλιά...

— Πες μου, λοιπόν, τί λογής είν' αυτά τα πουλιά;

— Πρώτα-πρώτα, αυτή τη στιγμή μου φαίνεται πως κι' εγώ είμαι πουλί, πως έχω φτερά, πως πετάω πάνω από τα μέρη που περάσαμε άλλοτε ο Γιαννάκης κι' εγώ... Έτσι βλέπω με την φαντασία μου όλα τα πρόσωπα, καλά ή κακά, που συναντήσαμε στο δρόμο μας, ή που μας άφησαν στα σπίτια τους...

— Ά! πόσο θα ήθελα να ξαναβιβά την κυρά Μαρία και το φίλο μου τον Πετράκη, για να το δώσω το μυσφύρι μου!

— Ποιός είν' αυτοί; ρώτησε ο κ. Ντουμάν τη Μηλιά.

— Είπε η γυναίκα και τα παιδιά του ένωμοτάργου που μας συνέλαθε... Έδειξαν τόση καλωσύνη προς έμάς, κυριε... Το χωριό τους δεν είναι μακριά από δά...

— Ά! θα είναι το Λωριέ, είπε ο κ. Ντουμάν. Θα πάμε να τους γι' αυτούς και στην επιστροφή θα τους επισκεφθούμε...

— Τώρα δεν πρέπει να χάνουμε καιρό. Άνυπομονώ να ιδώ τον φίλο μου Γκαζί, κύριο του θησαυρού του.

— Κι' έχω το ίδιο! άπάντησε γελώντας ο Άνδρέας. Σί τέσσερες ώρες θα μπορούσαμε να φτάσουμε με τον σύμπλοκο δρομο... Με το άμάκι όμως θ' άργήσουμε πολύ.

— Ναί, αλλά με τ' άμάκι μπορούμε να κρύψουμε το μυστικό μας καλύτερα. Έτσι δεν φοβόμαστε κανένα από τους ξέρουν τα παιδιά... Είμαστε σαν στο σπίτι μας.

— Έξ' άλλου διασκεδάζουμε καλύτερα... είπε ο Γιαννάκης.

(Άκολουθεί)

ΙΤΑΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΑΜΑΛΙΑ ΓΚΟΥΛΙΕΛΜΙΝΕΤΤΙ

Ο ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ

Ο τραπέζιτης Λαμπέρτο Άπρε στάθηκε δίπλα στο αυτοκίνητο, μ' ένα παράξενο χαμόγελο:

— Σε ζηλεύω, είπε του φίλου του Πάολο Λαμπέρτο. Έσύ μπορείς να πας να περάσης έναν όλοκληρο μήνα στο Λίντο, ενώ εγώ... Δουλειές, όλο δουλειές, συνεδριάσεις με τους μετόχους, ισολογισμούς και τα παράμοια. Άς είναι, όλοι οι άνθρωποι δεν μπορούν να είναι ευτυχημένοι...

— Έτσι είναι ο κόσμος! Ώστόσο, μιά και θα πας εκεί κάτω, θα ήθελα να σε παρακαλέσω για κάτι...

— Ά, μά λέγε λοιπόν! έκανε ο Λαμπέρτο, χάνοντας την υπομονή του. Τί τρέχει;

— Νά, εκεί πέρα στο Λίντο πήγε να περάση το κυλοκαίρι της κ' η γυναίκα μου. Ξέρεις... Μένει στη βίλλα μας, στη «Χρυσόμυγα». Μιά και θα είσαι λοιπόν εκεί, έχει λιγάκι το νού σου στην γυναίκα μου. Έγώ, ο δύστυχος, δεν μπορώ να φύγω ούτε μια ώρα από το Μιλάνο. Η Βάντα πάλι, η γυναίκα μου, έχει τη συνήθεια να μη γράφει ποτέ της ένα γράμμα. Της άρεσουν τα λακωνικά τηλεγραφήματα: «Είμαι καλά». Κι' αυτό είναι όλο. Μά είμαι περίεργος να μάθω τί κάνει ολόμοναχη εκεί πέρα; Ποιόν συναναστρέφεται; Δεν έχω ιδέα! Ούτε άλλωστε μου επιτρέπεται να ρωτήσω ένα ξένο. Μόνο ένας άδελφικός φίλος σαν κι' εμένα μπορεί ν' αναλάβει...

...να σου κάνω τον κατασκοπο! φώναξε ο Λαμπέρτο. Θαυμάσια! Αυτό μου έλειπε τώρα!... Μά, έλα, μη χαλάρω τα μούτρα σου... Θα κάνω αυτό που θέλεις. Μείνε ήσυχος: θα προσέχω τη γυναίκα σου...

Κι' ο Πάολο Λαμπέρτο ξεσπώντας σ' ένα ήχηρό γέλιο έβαλε μπροστά τη μηχανή. Σε λίγο, η κούρσα του χάθηκε στο θάθος του δρόμου, μέσα σ' ένα άσπρο σύννεφο σκόνης.

Το άλλο πρωί, ο Λαμπέρτο, μόλις έφτασε στο Λίντο πήγε να κατασκοπεύση λιγάκι τη «Χρυσόμυγα». Μά μόλις έφτασε στο άκρογιάλι, βρέθηκε μπροστά σε μιά άναυδουμένη Άφροδίτη. Έκεινη άκριβώς τη στιγμή, έβγαινε από τη δροσερή θάλασσα η όμορφη Βάντα.

— Πάολο, έσύ είσαι; φώναζε κατάπληκτη.

— Έγώ είμαι, κυρία μου, έκανε κείνος αστειζοντας.

Και ντράπηκε που είχε αναλάβει να κατασκοπεύση μιά τέτοια πεντάμορφη γυναίκα.

— Είδες τον άνδρα μου; τον ρώτησε η Βάντα, ρίχνοντας πάνω από το μαγιά της ένα διαφανές μπουρνούζι.

— Είμαστε μαζί έχθες, της άπάντησε ο Λαμπέρτο. Μιλούσε για σάς με τόση νοσταλγία, με τόσον έρωτα...

— Ο ύποκριτής! έκανε η Βάντα. Έχει βρή την έλευθειά του. Θα έχη κάνει ολόκληρο χαρέμι από χορεύτριες!

Έλα, Πάολο, ξέρω πολύ καλά τις μουνταριές του. Γι' αυτό ήρθα εδώ πέρα μονάχη: για να ήσυχάσω...

Ο Λαμπέρτο δεν ήξερε τί να πει κι' άπόμεινε μ' άνοιχτό στόμα. Η Βάντα είχε δίκιο. Ο φίλος του Άπρε ήταν ο μεγαλύτερος γλεντζές του Μιλάνου.

Από εκείνο το πρωί, άρχισαν να βλέπονται ταχτικά πότε στο Λίντο και πότε στα νυχτερινά κέντρα του. Μά η συντροφιά της Βάντας ήταν επικίνδυνη. Ο Λαμπέρτο δεν άντεχε στον πειρασμό. Κ' η γυναίκα του φίλου του ήταν μιά μοραία όμορφιά: μιά γόησσα. Ο κατάσκοπος, λοιπόν, άταν κατάλαβε πως έχανε ένα προς ένα όλα τα όπλα του, λιποτάχτηκε κι' έξαφανίστηκε άπ' την «Χρυσόμυγα».

Ένα μεσημέρι, ωστόσο, βγαίνοντας από τη θάλασσα,

βρέθηκε πάλι μπροστά στη Βάντα.

— Ω, Πάολο! έκανε κείνη γελώντας. Νόμιζα πως σ' έκλεισαν ή σειρήνες...

— Κι' όμως, καθώς βλέπετε, βγαίνω από τη θάλασσα σαν Τρίτωνας!... της άπάντησε ο Λαμπέρτο εύθυμα, για να κρύψει την ταραχή του.

Κι' έπειτα πρόσθεσε:

— Μπα! Σας μαύρισε, βλέπω, ο ήλιος! Άν κ' είσαστε ξανθεία, έχετε τώρα κάτι το ανατολικό...

— Σάν τον μελαψό Άλη! του είπε γελώντας πάλι η γυναίκα του Άπρε.

— Ποιός είναι αυτός ο μελαψός Άλης; άπόρησε ο Λαμπέρτο.

— Ένας λεβαντίνος... έξηγησε η Βάντα, τραβώντας για τη βίλλα της. Δεν ξέρω, σ' αλήθεια, αν είναι Τούρκος, Άραβας ή Βεδουίνος. Έκείνο που βλέπω είναι ότι είναι φλογερός κι' ότι με πολιορκεί τώρα μιά ολόκληρη βδομάδα. Έ, ναι, είναι ένας ωραίος άνδρας!...

Ο Λαμπέρτο συλλογίστηκε άμέσως την άποστολή του. Η Βάντα τον κάλεσε να πάρουν μαζί στη βεράντα της ένα άναψυκτικό κι' εκεί τότε του εξωμολογήθηκε το μυστικό της.

— Πάολο, του είπε, δεν θέλω να σου κρύψω πως μου άρέσει αυτός ο Άλης...

Ο Λαμπέρτο, που λάτρευε την γυναίκα του φίλου του, χλώμιασε από τη λύσσα του. Μά ήταν δυνατόν; Άγαπούσε τον Άλη; Αύτον τον λεβαντίνο;

— Σας άρέσει μόνο; την ρώτησε. Μήπως έκτεθήκατε, Βάντα; Μήπως δεχθήκατε...

— Ναί δέχθηκα ένα ραντεβού του... όμολόγησε η μοραία όμορφιά. Πες ήμέρες που έξαφανισθήκατε από το Λίντο, ο Άλης έγινε σκιά μου και με σαγηνεύει με το κόρτε του. Δέχθηκα λοιπόν ένα ραντεβού του. Θάρρη άπόψε στη βίλλα, τα μεσάνυχτα...

Ο Λαμπέρτο τινάχτηκε όρθιος σαν τρελλός.

— Θάρρη έξασπιντος; φώναζε έξαλλος.

— Έξάπαινος!... έκανε έρωτικά η Βάντα. Κανείς δεν ξέρει τίποτα... Άν στις δώδεκα παρά τέταρτο φτάνας έξαλλος...

— Έξάπαινος!... έκανε έρωτικά η Βάντα. Κανείς δεν ξέρει τίποτα... Άν στις δώδεκα παρά τέταρτο φτάνας έξαλλος...

— Έξάπαινος!... έκανε έρωτικά η Βάντα. Κανείς δεν ξέρει τίποτα... Άν στις δώδεκα παρά τέταρτο φτάνας έξαλλος...

— Έξάπαινος!... έκανε έρωτικά η Βάντα. Κανείς δεν ξέρει τίποτα... Άν στις δώδεκα παρά τέταρτο φτάνας έξαλλος...

— Έξάπαινος!... έκανε έρωτικά η Βάντα. Κανείς δεν ξέρει τίποτα... Άν στις δώδεκα παρά τέταρτο φτάνας έξαλλος...

— Έξάπαινος!... έκανε έρωτικά η Βάντα. Κανείς δεν ξέρει τίποτα... Άν στις δώδεκα παρά τέταρτο φτάνας έξαλλος...

— Έξάπαινος!... έκανε έρωτικά η Βάντα. Κανείς δεν ξέρει τίποτα... Άν στις δώδεκα παρά τέταρτο φτάνας έξαλλος...

— Έξάπαινος!... έκανε έρωτικά η Βάντα. Κανείς δεν ξέρει τίποτα... Άν στις δώδεκα παρά τέταρτο φτάνας έξαλλος...

— Έξάπαινος!... έκανε έρωτικά η Βάντα. Κανείς δεν ξέρει τίποτα... Άν στις δώδεκα παρά τέταρτο φτάνας έξαλλος...

— Έξάπαινος!... έκανε έρωτικά η Βάντα. Κανείς δεν ξέρει τίποτα... Άν στις δώδεκα παρά τέταρτο φτάνας έξαλλος...

— Έξάπαινος!... έκανε έρωτικά η Βάντα. Κανείς δεν ξέρει τίποτα... Άν στις δώδεκα παρά τέταρτο φτάνας έξαλλος...

— Έξάπαινος!... έκανε έρωτικά η Βάντα. Κανείς δεν ξέρει τίποτα... Άν στις δώδεκα παρά τέταρτο φτάνας έξαλλος...

— Έξάπαινος!... έκανε έρωτικά η Βάντα. Κανείς δεν ξέρει τίποτα... Άν στις δώδεκα παρά τέταρτο φτάνας έξαλλος...

— Έξάπαινος!... έκανε έρωτικά η Βάντα. Κανείς δεν ξέρει τίποτα... Άν στις δώδεκα παρά τέταρτο φτάνας έξαλλος...

(Συνέχεια εις την σελίδα 55)

Βρέθηκε μπροστά σε μιά άναυδουμένη Άφροδίτη

ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΤΟ ΓΑΜΟ

ΛΙΓΟ πριν από τη Βαϊμάρη, ο δρόμος είχε χαλάσει απ' τις βροχές. Ο Ρόλοφ τ' είχε χάσει κι' έκανε να γυρίσει προς τα πίσω το αυτοκίνητο. 'Η Λένα ξέσπασε τότε σ' ένα σαρκαστικό γέλιο.

—Θ' αργήσουμε, Ρόλοφ, είπε στον γερο σωφέρ της. Θα πάμε ύστερ' από την τελετή...

Έκείνος έγινε κατακόκκινος σαν παπαρούνα. 'Η Λένα δέν έπρεπε να μιλάει έτσι. Ποι εύρισκε λοιπόν το κέφι να κοροϊδεύει στις πιο κρίσιμες στιγμές; Άριστερά τους άρχιζε ένας έξοχικός δρόμος που έβγαζε δίχως άλλο σε κανένα χωριό.

—Πάμε απ' εδώ, Ρόλοφ! φώναξε η Λένα. Άναλαμβάνω εγώ την ευθύνη...

Η οκτακύλινδρη μηχανή μπήκε απότομα στον καινούργιο δρόμο. Στο βάθος του απλώνονταν ένα απέραντο πάρκο με μια άρχοντική βίλλα. Πίσω από αυτήν άρχιζε ένα μεγάλο δάσος. Το πράσινο τοπίο ήταν μαγευτικό μέσα στο ανοιχτάτικο λυκόφως. Μά κι' αυτός ο δρόμος ήταν γεμάτος λάκκους και το αυτοκίνητο κινδύνευε κάθε τόσο ν' αποδογυρίσει από τη μια μεριά και τότε από την άλλη.

Κι' άξαφνα, ύστερ' από λίγα χιλιόμετρα, σταμάτησε. 'Η Λένα ξέσπασε πάλι σ' ένα ειρωνικό γέλιο. Κι' από το νου της πέρασε ο γενικός διευθυντής Γκράουμπερ, που την περίμενε στο Χάμπουργκ για την τελετή του γάμου τους.

—Έσπασε τίποτε;... ρώτησε τον σωφέρ της.

—Δέν ξέρω... τώρα θα δώ... της απάντησε αστασιομένος ο Ρόλοφ.

Κι'άφου κύτταξε την μηχανή, της εξήγησε:

—Μου φαίνεται πως πρέπει να πάω ως το χωριό, κυρία.

—Κι' εγώ; Έκανε η Λένα. Τι θα κάνω εδώ πέρα ολομόναχη; Σε λίγο θα σκοτεινιάσει.

Γύρισε κατόπιν το κεφάλι της από την άλλη μεριά και είδε εκεί πιο πέρα ένα μικρό θιασμένον άναδενδράκι. Θα ήταν άσφαλως το σπίτι του δασοφύλακα. Κατέθηκε λοιπόν από το αυτοκίνητο και προχώρησε προς το σπίτι. Ο Ρόλοφ είχε ξεκινήσει κιόλας για το χωριό. 'Η Λένα, έτσι όπως είχε απομείνει μόνη μέσα στην έρημια, νόμιζε πως βρισκόταν σε μια άγνωστη χώρα. Όταν χτύπησε την πόρτα, της άνοιξε μια γυναίκα τριάντα χρονών, δρασερή, με ροδαλά, μα άνέκφραστο πρόσωπο.

—Χάλασε το αυτοκίνητό μου, της εξήγησε η Λένα χαμογελώντας. Μπορώ να σας ζητήσω να με φιλοξενήσετε; Ο σωφέρ μου πήγε στο χωριό...

—Είνε τρεις ώρες μακριά... Έκανε η γυναίκα και παραμέρισε για να περάσει η Λένα.

Έτσι βρέθηκε σ' ένα ωμορφο δωμάτιο. Μπροστά στο ανοιχτό παράθυρο ήταν μια ολάνθιστη τριανταφυλλιά.

—Πάω να φωνάξω τον δασοφύλακα... της είπε σε λίγο η γυναίκα.

Και βγήκε. 'Η σιωπή ήταν γεμάτη άρμονίες για τ' αυτή της Λένας. Νόμιζε πως ώνειρευόνταν. Σε λίγο ένας λεπτός κ' ύψηλός άνδρας, με πράσινη στολή, ωμορφος και ξανθός ανέθηκε στη βεράντα. Ένας υπέρτοχος σκύλος με καφέ κι' ασπρους λεκέδες τον άκολουθούσε.

—Ω, τί ωμορφο σκυλί! φώναξε η Λένα. Και πρόσθεσε: 'Η γυναίκα σας θα σας εξή-

γησε βέβαια πως βρέθηκα εδώ πέρα...

Ο δασοφύλακας κοκκίνησε. Μόνο τώρα η Λένα πέρασε πόσο ήταν νέος. Άσφαλως δέν θα ήταν περισσότερο από είκοσιπέντε χρονών.

—Δέν είμαι παντρεμένος, της εξήγησε. 'Η κυρία Μύλλερ έρχεται κάθε μέρα από τη βίλλα του κυρίου Μύλλερ και συγγίζει το σπίτι μου...

Έκείνη τη στιγμή άκούσθηκε κάτω από τη βεράντα φωνή της κυρίας Μύλλερ που έφευγε:

—Καληνύχτα σας!

—Μά πώς; άπόρησε η Λένα. Μένετε εδώ πέρα μόνοι ολομόναχοι;

—Ναι, ολομόναχοι... της απάντησε ο δασοφύλακας.

Τα μάτια της Λένας άστράψαν από μια παράξενη λάμψη.

—Ένοιωθε μια άλλόκοτη ευχαρίστησι που ο συμπαθητικός αυτός νέος δέν ήταν παντρεμένος μ' εκείνη τη γυναίκα.

—Πολύ φοβούμαι ότι σας ένοχλώ... του είπε.

—Μά διόλου! διαμαρτυρήθηκε εκείνος. Ζώ μόνος εδώ πέρα. Ο κ. Μύλλερ λείπει τους περισσότερους μήνες στην Κολωνία. Στο άπάνω πάτωμα είνε δυο δωμάτια στη διάθεσή του, για να μένει όταν έρχεται να δει το δάσος.

—Ποι έχετε θαναμάσια να μέινετε σ' αυτά τα δωμάτια. Άλλωστε είνε κιόλας έτοιμα για σας από την κυρία Μύλλερ. Έπειτα, ζώ ότι θα σας άρέσουν.

—Ω, βέβαια, του απάντησε η Λένα. Μήπως μπορώ να κάνω κι' άλλους; Σας άρέσει αυτή η ζωή;

—Πάρα πολύ. Άγαπώ με πάθος το δάσος μου.

Η Λένα κύτταξε τα λεπτά και νευρώδη χέρια του και συλλογίσθηκε πως θα ήταν ωμορφο αν μπορούσε να γαδέψει το ήλιοφωμένο πρόσωπό του. Είχε πάντα σιγήσει να κάνει, ότι της άρεσε. Μά αυτή τη φορά είχε κυριευτεί από μια άνεξήγητη δειλία. Και για ν' αλλάξει σκέψις του μίλησε γρήγορα για τον γάμο της.

—Άπόψε έπρεπε να φτάσω στο Χάμπουργκ, γιατί αύριο θα γίνη ο γάμος μου... του είπε.

Έκείνος, με μια φανερότερη κρα. παρέτήρησε:

—Όταν θέλη κανείς να παντρευτή, είνε πάντα εύχαριτος ο γάμος.

—Μά εγώ δέν θέλω! Έκανε η Λένα. Είνε τόσο άόληγη η ζωή μου!...

Και με άγωνία περίμενε την απάντησι του ωμορφου δασοφύλακα.

Έκείνος χαμογέλασε και της είπε:

—Έχετε ένα πολύ ωμορφο πρόβλημα!

—Έπειτα πήρε το τουφέκι του.

—Πρέπει να πάω να κάνω μια βόλτα στο δάσος. Μεταίριο θάρρη ο κύριος Μύλλερ.

—Αν φοβάστε όμως να σας πείσω τον σκύλο...

—'Η Λένα δέν του απάντησε.

—'Ηταν βυθισμένη σε μια γλυκειά ρέμβη. Πόσο της άρεσε αυτό το σπίτι, η έρημια, η σιωπή του! Είνε λοιπόν τόσο άπλη ή ζωή; Πόσο μακριά είναι από το Βερολίνο. Από τον θέρμο...

Κάθισε σε μια παλιά θρόνα και περίμενε. Νόμιζε πως είχε σταματήσει ακόμα και η ώρα. Σε λίγο άκούσθηκε ένα βήματα. 'Η Λένα έβριζε ένα ισπώ στούς ώμους της και κέθηκε τη σκάλα. Εκεί, μπροστά, ο δασοφύλακας την κύτταξε έκστατικός σαν να είδε...

—'Η Λένα δέν του απάντησε.

—'Ηταν βυθισμένη σε μια γλυκειά ρέμβη. Πόσο της άρεσε αυτό το σπίτι, η έρημια, η σιωπή του! Είνε λοιπόν τόσο άπλη ή ζωή; Πόσο μακριά είναι από το Βερολίνο. Από τον θέρμο...

Κάθισε σε μια παλιά θρόνα και περίμενε. Νόμιζε πως είχε σταματήσει ακόμα και η ώρα. Σε λίγο άκούσθηκε ένα βήματα. 'Η Λένα έβριζε ένα ισπώ στούς ώμους της και κέθηκε τη σκάλα. Εκεί, μπροστά, ο δασοφύλακας την κύτταξε έκστατικός σαν να είδε...

—'Η Λένα δέν του απάντησε.

—'Ηταν βυθισμένη σε μια γλυκειά ρέμβη. Πόσο της άρεσε αυτό το σπίτι, η έρημια, η σιωπή του! Είνε λοιπόν τόσο άπλη ή ζωή; Πόσο μακριά είναι από το Βερολίνο. Από τον θέρμο...

Κάθισε σε μια παλιά θρόνα και περίμενε. Νόμιζε πως είχε σταματήσει ακόμα και η ώρα. Σε λίγο άκούσθηκε ένα βήματα. 'Η Λένα έβριζε ένα ισπώ στούς ώμους της και κέθηκε τη σκάλα. Εκεί, μπροστά, ο δασοφύλακας την κύτταξε έκστατικός σαν να είδε...

—'Η Λένα δέν του απάντησε.

—'Ηταν βυθισμένη σε μια γλυκειά ρέμβη. Πόσο της άρεσε αυτό το σπίτι, η έρημια, η σιωπή του! Είνε λοιπόν τόσο άπλη ή ζωή; Πόσο μακριά είναι από το Βερολίνο. Από τον θέρμο...

Κάθισε σε μια παλιά θρόνα και περίμενε. Νόμιζε πως είχε σταματήσει ακόμα και η ώρα. Σε λίγο άκούσθηκε ένα βήματα. 'Η Λένα έβριζε ένα ισπώ στούς ώμους της και κέθηκε τη σκάλα. Εκεί, μπροστά, ο δασοφύλακας την κύτταξε έκστατικός σαν να είδε...

—'Η Λένα δέν του απάντησε.

—'Ηταν βυθισμένη σε μια γλυκειά ρέμβη. Πόσο της άρεσε αυτό το σπίτι, η έρημια, η σιωπή του! Είνε λοιπόν τόσο άπλη ή ζωή; Πόσο μακριά είναι από το Βερολίνο. Από τον θέρμο...

Κάθισε σε μια παλιά θρόνα και περίμενε. Νόμιζε πως είχε σταματήσει ακόμα και η ώρα. Σε λίγο άκούσθηκε ένα βήματα. 'Η Λένα έβριζε ένα ισπώ στούς ώμους της και κέθηκε τη σκάλα. Εκεί, μπροστά, ο δασοφύλακας την κύτταξε έκστατικός σαν να είδε...

ΤΟΥ ΑΡΤΟΥΡ ΣΝΙΤΣΛΕΡ

ΤΑ ΔΩΡΑ ΜΑΣ

Το «Μπουκέτο» συνεπές προς τας υποσχέσεις του, εξακολουθεί να εκδίδη, χάριν των αναγνωστών του, ένα έκλεκτον αισθηματικόν ρομάντζο μηνιαίως.

Είμεθα βέβαιοι, ότι το αναγνωστικόν μας κοινόν θα εκτιμήση και θα υποστηρίξη την προσπάθειάν μας αυτήν. Καί αυτά αι έφημερίδες διέκοψαν ήδη τας μηνιαίας εκδόσεις των. Μόνον το «Μπουκέτο» τας εξακολουθεί και θα τας εξακολουθήση και εις το μέλλον κομψάς, επί έκλεκτου χάρτου, χαρίζοντας τοιουτοτρόπως εις τούς φίλους του εξαίρετικάς φιλολογικάς απολαύσεις.

Μέχρι σήμεραν εξέδόθησαν τα κάτωθι έκλεκτά έργα:

- 1) «ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ» του Άλφόνσου Κάρο.
- 2) «Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ» του Άλεξάνδρου Δουμά (υιού)
- 3) «ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ» του Άββά Πρεβό.
- 4) «ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ» του Λαμαρτίνου.
- 5) «ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ» του Μυσσέ.
- 6) «Ο ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ» της Ντελλύ.
- 7) «ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ» του Ά. Δουμά (πατρός).
- 8) «ΑΠΟ ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» της Ντελλύ.
- 9) «ΠΙΣΤΟΙ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» του Δουμά (πατρός).
- 10) «ΟΙ ΜΗΝΗΣΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ» του Έτεν σέλ.
- 11) «Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ» του κόμητος ντε Σεμουά.
- 12) «Η ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ» του Όκτ. Φεγιέ.
- 13) «Ο ΩΡΑΙΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ» του Πώλ Φεβάλ.

Όσοι δέν έπρολάβετε να προμηθευθήτε τα άνωτέρω βιβλία, δύνασθε να τα πάρετε από τα γραφεία μας, 6δός Λέκα αριθ. 7, με δραχμάς 8 και χωρίς δελτία.

Από τας παλαιότερας εκδόσεις του «Μπουκέτου» δίδονται εις τούς αναγνώστας μας χωρίς δελτία και με δραχμάς 5 διά τας Άθήνας και 6 δραχμάς διά τας έπαρχίας, τα εξής βιβλία:

«Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ» του Ρ. Στρήφασον.

«Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ» της Σελμας Λάγκελσεφ.

«Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ» του Ερ. Μυρζέ.

«Η ΣΟΝΙΑ» της Γκρεβίλ.

Και «ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ» του Έντγκαρ Πόε.

(Δύο τόμοι, έκαστος δραχ. 5 διά τας Άθήνας και 6 διά τας Έπαρχίας)

Και τα όκτω περίφημα:

«ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

που τιμώνται δραχ. 25, προς 5 δραχ. έκαστον διά τας Άθήνας και 6 διά τας Έπαρχίας, ελεύθερα ταχυδρομικόν τελών.

Διά το Έξωτερικόν επί πλέον τα ταχυδρομικά έξοδα. Ειδοποιούνται όμως οι αναγνώσται μας, ότι τα βιβλία αυτά πρέπει να τα ζητήσουν απ' ευθείας από τα γραφεία μας, καθ' όσον δέν θα σταλώσιν εις τα κατά τόπους Πρακτορεία τών έφημερίδων.

ένα δράμα.

—Άκουσα βήματα και νόμισα πως ήταν ο Ρόλοφ, ο σωφέρ μου... του είπε.

Ο δασοφύλακας χαμογέλασε.

Κάθισαν κατόπι στο τραπέζι κι' άρχισαν να πίνουν το τσάι τους, σιωπηλοί.

Η Λένα ένοιωσε πως τα μάτια του ήταν καρφωμένα πάνω της.

—Φαίνεται πως θα είσαστε βαθύπλουτοι... έκανε ο δασοφύλακας.

Αλλά τα λόγια τάρραξαν τη Λένα.

—Ω, τί σημασία έχει;... ψιθύρισε μ' ένα κουρασμένο ύφος.

Έπειτα σηκώθηκε για ν' άνεβη στο δωμάτιό της.

—Καληνύχτα σας, του είπε. Καί σας ευχαριστώ πολύ...

Ο δασοφύλακας την καληνύχτησε κι' αυτός, κοκκινίζοντας πάλι. Δέν του μούσε να της πη τίποτε περισσότερο. Μά ούτε κ' η Λένα εύρισκε το θάρρος να προσθήσει κάτι.

Το πρωί η Λένα ξύπνησε από τούς δυνατούς χτύπους του Ρόλοφ στην πόρτα της.

—Είνε ώρα, κυρία... της φώναξε. Το αυτοκίνητο είνε έτοιμο. Πρέπει να κάνουμε γρήγορα για να προφθάσουμε...

Ήταν ξη ή ώρα. Ο κήπος ήταν ολόδροσος. Καί τα πουλιά κελεύθουσαν ξετρελλαμένα. Όταν κατέθηκε στην τραπεζαρία, η Λένα βρήκε μόνο τον Ρόλοφ.

—Κυρία, της είπε, ο δασοφύλακας σας ζητάει συγγνώμη, μα έπρεπε να φύγη...

Και της έδωσε ένα μάτσο τριαντάφυλλα, που είχε σφίξει γι' αυτήν.

Η Λένα κύτταξε την θεράντα κ' είδε ότι ο δασοφύλακας είχε κόψει όλα τα τριαντάφυλλα.

Λυπημένη, κάθισε στο αυτοκίνητο, μ' ένα σωρό τρελές σκέψεις στο κεφάλι της. Κατά τις έντεκα, έφτασαν σε μια μικρή πόλη της νοτίου Γερμανίας.

—Τι ώρα θα φτάσουμε στο Χάμπουργκ; ρώτησε τον Ρόλοφ. Στη μία; Τόσο άργά; Δηλαδή θα καθυστερήσουμε για ώρα.

Ο γενικός διευθυντής δέν την ένδιέφερε πειά. Πώς ήταν δυνατόν; Θα παντρευόταν λοιπόν αυτόν τον άνθρωπο που δέν τον άγαπούσε διόλου;

—Είνα παγερό άνατρίχιασμα την έκανε να βγή από τούς ρεμβασμούς της.

—Ρόλοφ, φώναξε, πάμε στο τηλεγραφείο.

Έκεί πέρα η Λένα έστειλε ένα τηλεγράφημα στον γενικό διευθυντή, ένα άλλο στούς γονείς της κι' έπειτα, όταν βγήκε έξω, είπε με θάρρος στον σωφέρ:

—Πρέπει να γυρίσουμε στο σπίτι του δασοφύλακα. Ξέχασα κάτι...

Ο Ρόλοφ πάγωσε από την κατάπληξι.

—Μά... ο κ. γενικός διευθυντής;... Το Χάμπουργκ;... ψιθύρισε. Τι ξεγάσατε εκεί κάτω, κυρία;...

—Την καρδιά μου, Ρόλοφ!... του απάντησε χαμογελώντας η Λένα.

Όταν έφτασαν στο σπίτι του δασοφύλακα, έδωε έ ήλιος. Η Λένα κατέθηκε από το αυτοκίνητο, πήρε τη βίλλισα της και του είπε:

—Ευχαριστώ, Ρόλοφ. Μπορείς τώρα να γυρίσης στο Βερολίνο. Εγώ θα μέινω εδώ πέρα...

Και μπήκε μέσα στο σιωπηλό σπίτι. Μά δέν ήταν κανείς. Τι πείραζε όμως; Η Λένα θα περίμενε. Στο χέρι της κρατούσε ακόμη τα πρωινά τριαντάφυλλα. Ήταν τόσο ευχαριστημένη! Κι' άρχισε να συλλογίζεται τί θα του έλεγε. Μά δέν μπορούσε να συγκεντρώση τη σκέψι της. Είχε να του πη τόσα πολλά πράγματα!...

ΑΡΤΟΥΡ ΣΝΙΤΣΛΕΡ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΤΟΥ ΠΡΙΓΚΗΠΟΣ

Κάποιος Γερμανός πρίγκηψ είχε ένα γιατρό, στο όποιον την επιστημονική ικανότητα δέν έτρεφε καμιά εμπιστοσύνη, αλλά τον κρατούσε κοντά του γιατί του ήταν εύχάριστος συνομιλητής.

Ένα πρωί ο γιατρός, έπειδή έμαθε ότι κύριός του ήταν αδιάθετος τη νύχτα, πήγε να τον επισκεφθή και να του δώσει καμιά συμβουλή. Ο ύπασπιστής όμως που τον άνηγγελε στον πρίγκηπα, του έφερε την εξής απάντησι:

—'Η Αυτού Ύψηλότης άναγκάζεται, με λύπη του, να μ' έσας δεχθή σήμερα... γιατί άσθενεί!...

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΜΑΚ ΜΠΕΛΑΜ

Η φωνή του Μάκ Μπέλαμ ήταν γλυκειά σαν τη φωνή του Θεού. Οι φτωχοί μινωδοί του Μπάκ Ράιθ έρχονταν από μακριά, απ' όλα τα γύρω μεταλλεία, για ν' ακούσουν τα προφητικά λόγια του, για νά παρηγορηθούν και νά βρουν ένα καινούργιο θάρρος για τη σκληρή ζωή τους. Οι πιο πολλοί ήταν μαύροι και μιγάδες που πίστευαν στο Θεό μ' έναν έξαλλο φανατισμό και μ' ένα τυφλό πάθος που θύμιζε τους σιωνητικούς κι' αύστηρους μουσουλμάνους. Το Μάκ Ράιθ, μιά μαύρη περιοχή, γεμάτη μεταλλεία, χαμένη στα βόρεια της Αμερικής, ήταν μιά απέραντη χώρα όπου βασιλεύει η έρημια και η απόγνωση.

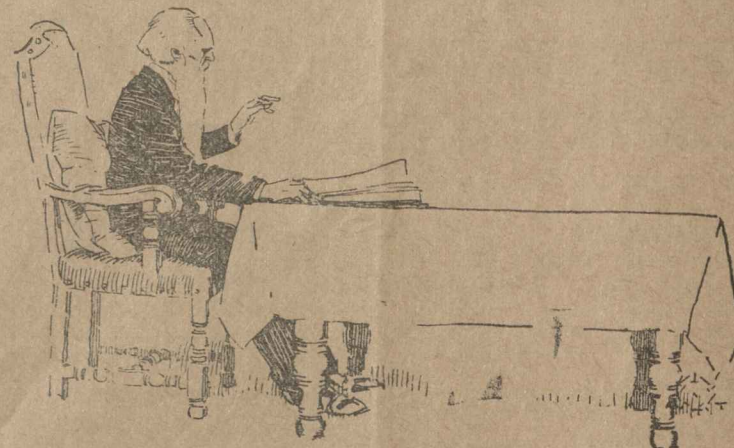
Έτσι όλος αυτός ο κόσμος λάτρευε σαν μιά ενσάρκωση του Θεού τον γέρο Μάκ Μπέλαμ με την πατριарχική γενειάδα και τη γλυκειά φωνή. Έπειτα, όταν τελείωναν τα κηρύγματά του για την αγάπη, το θάρρος στη ζωή και τη βασιλεία των ουρανών, ο καθένας από τους φτωχούς μινωδους άφηνε μέσα σ' ένα δίσκο τον όθυλό του για τις αγαθοεργίες του Μάκ Μπέλαμ.

Έπειδή, ωστόσο, το προσκύνημα αυτό στο σπίτι του ιεροκήρυκα ήταν δύσκολο τον χειμώνα, η γυναίκα του Μάκ Μπέλαμ, μιά στεγνή, καχύποπτη και βέρα Αμερικανίδα, είχε οργανώσει εβδομαδιαία προσκυνηματα με τα ταχυδρομικά λεωφορεία. Τα ταξίδια αυτά ήταν οικονομικά και δεν είχαν καμιά άλλη επιβάρυνση παρά ένα μονάχα δολλάριο για τους φτωχούς του Μάκ Μπέλαμ. Έκτός όμως από την οργάνωση των ταξιδιών, η τετραπέρατη γυναίκα του ιεροκήρυκα, που ήταν κι' αυτή για δέκα τους μινωδους μιά «ευσέβης» κι' «άγια» Αμερικανίδα, είχε συνειννοηθή μ' ένα εργοστάσιο φωνογράφων κι' έτσι κάθε φορά που μιλούσε ο άνδρας της, η φωνή του αποτυπωνόταν πάνω σε δυο καινούργιους δίσκους. Από τους δίσκους αυτούς το εργοστάσιο έβγαζε ένα σωρό άλλους που τους πωλούσε στις νότιες επαρχίες κι' έκανε, μάλιστα, την αλήθεια, χρυσές δουλειές.

Η δυο κόρες του Μάκ Μπέλαμ, δυο λιγνές και γλωμές νέες, φρόντιζαν με θρησκευτική ευλάβεια για την απόλαση του πατέρα τους. Κάθε φορά, μπροστά σ' ένα φωνογράφο, αποτύπωναν σε παρθενικές πλάκες τα λόγια του, χωρίς φυσικά να τις βλέπει κανείς, γιατί ήταν κρυμμένες πίσω από δυο μεγάλα παρθένα.

Μιά χειμωνιάτικη νύχτα, ωστόσο, που όλο το σπίτι είχε αποκλεισθεί από το χιόνι, σταμάτησε ξαφνικά η καρδιά του Μάκ Μπέλαμ. Το κορμί του πάγωσε κι' έσβυσε από τα χείλη του η γλυκειά φωνή του. Είχε πεθάνει. Η γυναίκες τ' άχασαν εκείνη τη νύχτα, μάλιστα, την άλλη μέρα, ξαναθάρρηκαν το θάρρος τους. Η χήρα του Μάκ Μπέλαμ είχε μιά θεϊκή έμπνευση: νά εκμεταλλευθεί τη φωνή που είχε αποτυπωθεί στις πλάκες. Έτσι ο άνδρας της θα εξακολουθούσε να παρηγορή την καρδιά των φτωχών μινωδων. Στόλισαν λοιπόν το δωμάτιο του κηρύγματος, έβαλαν στο θάλαμο μιά μεγάλη φωτογραφία του Μάκ Μπέλαμ, σε φυσικό μέγεθος και πίσω από αυτή ένα μεγάλο μαύρο πανί. Πίσω τώρα από το μαύρο αυτό παραθώκο τοποθέτησαν ένα φωνογράφο με τις σωτήριες πλάκες.

Ο κόσμος, πιο περίεργος από κάθε άλλη φορά, άρχισε πάλι νά μαζεύεται στο σπίτι του «αγίου», για ν' ακούσει την θεϊκή φωνή του και νά προσφέρει τον όθολό του. Μάλιστα βράδυ, όταν είχαν φύγει πια όλοι οι προσκυνηταί, η υπηρέτρια του σπιτιού, που άλλαζε τις πλάκες πίσω από το παραθώκο, από το πρωί ως το βράδυ, ζαλίστηκε από την κούραση και σωριάστηκε καταγής λιπόθυμη.

Ο Μάκ Μπέλαμ είχε πατριарχική γενειάδα και γλυκειά φωνή

— Δεν άντεχω πια!... Είπε της χήρας, όταν συνήλθε. Ο σκάσω πίσω από το παραθώκο...

Μά η γυναίκα του Μάκ Μπέλαμ την μάλλωσε αόητα και της θύμισε πως πληρωνόταν για νά κάνει ό,τι της έλεγε η κυρία της κι' όχι ό,τι ήθελε αυτή.

— Α, έτσι; της απάντησε σαρκαστικά η υπηρέτρια, καταζώντας την παράξενα στα μάτια. «Α, έτσι; Πολύ καλά λοιπόν! Αφού με πληρώνετε, κυρία, είνε σωστό νά κάνω αυτό που θέλετε!... Μή σάς νοιάζει!...»

Τό άλλο πρωί, από τα χαράματα, ο κήπος του σπιτιού ήταν κιόλας γεμάτος από προσκυνητάς. Είχαν έρθει δυο μεγάλα καραβάνια από τις βόρειες πολιτείες. Άνθρωποι σ' αυτά ήταν πολλοί μαύροι μινωδοί, άντρες, άγριοι λιγάκι, που περίμεναν νά φωτισθούν από τα λόγια του Μάκ Μπέλαμ.

Κατά τις έννέα η ώρα, η υπηρέτρια άνοιξε την πόρτα του σπιτιού κι' όλος ο κόσμος ώρμησε μέσα, κάνοντας τις σκάλες και το πάτωμα νά τρίζουν απ' το βάρος.

Έπειτα απλώθηκε μιά νεκρική σιγή. Όλοι κύταζαν τη μεγάλη φωτογραφία του Μάκ Μπέλαμ, που ήταν τόσο φυσική, ώστε θύμιζε κανείς πως θα τους μιλούσε. Κι' άφαισε, πίσω από την φωτογραφία ακούσθηκε, σε λίγο πάλι, η γλυκειά φωνή του «αγίου». Ο κόσμος αναρίχθισε. Η καρδιάς εξαφάνισαν από την αγωνία και τα κουρασμένα μάτια δάκρυσαν. Ακόμα μιά φορά, και νεκρός ακόμα, ο Μάκ Μπέλαμ είχε συγκινήσει εκείνες τις τραγικές ψυχές. Τα κεφάλια τότε έσκυψαν ελαφικά. Τα στήθη γλύκαναν από την παρηγοριά και τα χείλη άρχισαν νά ψιθυρίζουν λόγια προσευχής και συγγνώμης.

Μά ξαφνικά, πίσω από το παραθώκο ακούσθηκε ένας μεταλλικός ήχος. Μπα! Δε ήταν τίποτε. Άλλαξαν πλάκα.

Κ' η φωνή του Μάκ Μπέλαμ ξανάρχισε. Και είπα:

— Πότε πια θα πάψετε νά δηλητηριάζετε τη ζωή των παληογυναίκων; Πότε θα νοιώσετε το κακό που μου κάνετε; Είσατε τρεις άνθρωποι που έχετε στήσει γυναικες που δεν έχετε άλλο σκοπό στη ζωή σας παρά νά κλέβετε τον κόσμο!...

Γιατί με βασανίζετε έτσι; Θέλω νά ξεκουραστώ πια! Είμαι ένας γέρος άνθρωπος. Βαρέθηκα νά κάνω το ιεροκήρυκα σ' αυτούς τους θλάκες που μ' ακούνε μ' άσχημο στόμα. Θέλω νά ήσυχάσω. Δεν μπορώ νά βλέπω το σπίτι μου γεμάτο κόσμο!... Δεν μπορώ νά σάς βλέπω νά κλέβετε αυτούς τους ανόητους! Μά έννοια σας, όταν πεθάνω, θα πάψετε πια νά θησαυρίζετε τα λεφτά του κόσμου, τον όθολό του κάθε ήλιου!...

Σ' αυτό το σημείο ακούσθηκε μιά βραχνή φωνή: ήταν η φωνή της γυναίκας του Μάκ Μπέλαμ, που έλεγε: — Πάψε, γεροδόανο! Πέθανε πια νά ήσυχάσουμε. Κι' εσείς για τον όθολό του κόσμου, μή σέ νοιάζει! Θα έχουμε τις πλάκες, ναι, τις πλάκες!...

Ο κόσμος που άκουγε, τ' άχασε για μιά στιγμή. Έπειτα κατάλαθε... Κάποτε, φαίνεται, που το γραμμόφωνο αποτύπωνε τη φωνή του «αγίου», θα είχε μείνει άνοιχτο κι' είχε αποτυώσει σε μιά πλάκα τον κυνή, που άκουσε. Πώς τώρα είχε γίνει το λάθος κι' είχαν βάλει στο φωνογράφο αυτή την πλάκα; Αυτό το ήξερε μονάχα η υπηρέτρια, που ήθελε νά έκδικηθή την κυρία της.

Πρώτοι οι μαύροι μινωδοί άγρίεψαν μπροστά σ' αυτή την κωμωδία και χωρίς καμιά άλλη σκέψη, θέλησαν νά έκδικηθούν σκληρά. Έτρεξαν λοιπόν σε μιά γειτονική πυθκήκη, άρπαξαν μερικούς τενεκές με πετρέλαιο κι' έ-

ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ο σιδηρόδρομος πού... φωνάζει. Πώς γλύτωσε από τους λύκους ένας ρομαντικός ταξιδιώτης. Οι Γερμανοί φοιτηταί διασκεδάζουν. Ο στόχος της κάουλας. Ο γίγας των βιβλίων κλπ.

ΜΙΑ Αμερικανική σιδηροδρομική εταιρεία έγκατέστησε στις άμαξοστοιχίες, κοντά στο φουγάρο της μηχανής... ένα γραμμόφωνο! Το γραμμόφωνο αυτό φωνάζει τα ονόματα των σταθμών τόσο δυνατά, ώστε τ' ακούνε καθαρά οι επιβάται και κατεβαίνουν στον σταθμό για τον οποίο προορίζονται.

Στο Ίρκουτσκ, στη Σιβηρία, ένας ταξιδιώτης περνώντας από κάποιο μικρό δάσος, στάθηκε νά θαυμάσει την μεγαλοπρεπή άγριότητα της φύσεως.

Μά ξαφνικά βρέθηκε περικυκλωμένος από λύκους, που ήταν έτοιμοι νά τον καταπαράξουν. Αν και πάγωσε το αίμα του, ρολαταστά δεν έχασε την ετοιμότητά του. Και μιά και δυο σκαρφαλώνει γρήγορα σ' ένα δέντρο. Σαν άσφαλιστηκε εκεί, έβαλε φωτιά σε μιά έφημερίδα, που είχε στην τσέπη του και την άφησε άναμμένη νά πέση στην καταστροφή γλήψ. Όσο νά γυριεί νά ιδεί, είχαν φουντώσει τ' έρκαλα κι' έδωσαν έναν καπνό πυκνό. Ε, αυτός ο καπνός έκανε τους λύκους νά τραπούν εις φυγήν.

Ο ταξιδιώτης τότε, άμα τους είδε ν' απομακρύνονται, κατέβηκε ήσυχα ήσυχα από το δέντρο, κι' εξακολούθησε άμειλινα το δρόμο του, χωρίς τη φορά αυτή νά σταθί νά θαυμάσει τ' άγρια τοπία της Σιβηρίας.

Οι Γερμανοί φοιτηταί στο Μόναχο έχουν βρή μιά ευχάριστη άπασχόληση, για νά σκοτώνουν τον καιρό τους. Μαζεύονται σε μιά από τις μεγαλύτερες μυλές κι' εκεί βάζουν στο σημάδι... τις κάνουλες των βαρελιών. Και νά πώς: Κάτω από την κάνουλα του βαρελιού της μύρας τοποθετούν ένα μεγάλο ποτήρι. Σημαδεύουν έπειτα την κάνουλα κι' άμα πέτουν, εκείνη άνοιγει κι' η μύρα άφρίζει στο ποτήρι που βρίσκεται από κάτω. Έννοείται πως αυτή η δουλειά εξακολουθεί για πολλή ώρα, ως που η μύρα άρχίζει νά χτυπά στο... κεφάλι τους φοιτητάς και τότε βέβαια τρέμουν τα χέρια και δεν μπορούν νά σημαδέψουν!

Στη βιβλιοθήκη της Στοκχόλμης, εκτός από τ' άλλα περιέργα χειρόγραφα, είνε κι' ένα μεγάλο, που λέγεται για τον όγκο του «ο γίγας των βιβλίων». Έχει πάχος 90 εκατ. του μέτρου και το βάρος του είνε τόσο, όσο ζυγίζουν τρεις μαζί άνθρωποι. Έχει 309 σελίδες. Κάθε σελίδα του είνε διπλή. Έχουν υπολογίσει δε ότι η περιγραφή του χειρογράφου αυτού έγινε από το δέρμα 160 γαϊδουριών. Τα γραμμάτια του είνε μικρά, γοτθικά. Το δέσιμό του έχει πάχος 4½ εκατ. Σε μιά μεγάλη πυρκαϊά γλύτωσαν το βιβλίο αυτό ρίχνοντάς το στο δρόμο.

Σ' ένα εργοστάσιο της Αμερικής, ένας εργάτης μετέφερε μιά μεγάλη μεταλλική πλάκα. Περνώντας από τη μιά αλλη στην άλλη, μήτηκε κατά λάθος στην ακτίνα της έλξης ενός δυνατού ηλεκτρομαγνήτου. Ο ηλεκτρομαγνήτης σήκωσε τότε με τρομερή δύναμη την πλάκα και μαζί μ' αυτήν και τον εργάτη.

Έβαλαν φωτιά στο σπίτι του Μάκ Μπέλαμ. Κι' ενώ μέσα σ' αυτό το πελώριο πυροτέχνημα καγόντουσαν ζωντανές η κόρες κι' η χήρα του «αγίου», οι μαύροι μινωδοί, έαλλοι, άρχισαν νά χορεύουν τριγύρω ένα δαιμονικό χορό, σαν διαβόλοι.

Ύστερ από λίγο καιρό, όταν έφτασε από τις νότιες επαρχίες ένας άλλος παλαστός κι' άρχισε τ' άκρωματά, ο κόσμος τον άρπαξε άμέσως, του έκοψε τη γλώσσα και τον κρέμασε σ' ένα δέντρο, μπροστά στο καμένο σπίτι του Μάκ Μπέλαμ.

ΓΚΙΟΥΖΕΠΠΕ ΤΣΟΥΚΚΑ

Ο εργάτης άρχισε νά φωνάζει δυνατά, ζητώντας βοήθεια. Τότε αναγκάστηκαν νά κόψουν το ρεύμα κι' έτσι ο εργάτης έκτός από μερικά κτυπήματα στα πόδια, δεν έπαθε τίποτε άλλο.

Ο Άμερικανός Μπόμπ Λήτς ήταν εξακουστός σ' όλον τον κόσμο για το έξης ύπεροχο κατορθώματό του: Ένα πρωί του 1911, κι' αφού έβαλε ένα γερό στοίχημα με μερικούς έκκεντρικούς συμπατριώτες του, αποφάσισε νά περάσει τον τρομερό και καταπληκτικό καταρράχτη του Νιαγάρα, κλεισμένος μέσα σ' ένα βαρέλι!

Πραγματικά, κλείστηκε στο στερό βαρέλι, τον πέταξαν μέσα στο ποτάμι —παρόντος κι' άμετρήτου πλήθους περιέργων κι' έπιστημόνων— κι' έτσι έκανε το τρομαχτικό πήδημά του στα ύψη βάθη των άβυσσων του Νιαγάρα, χωρίς νά πύθει άπολύτως τίποτε!

Πόσο άδοξο, όμως, υπήρξε το τέλος του άπαραμύλλου Λήτς, θα το δήτε τώρα άμέσως: Στις 29 Απριλίου 1927, πλουσιώτατος πια ο Λήτς —και περιηγητής για νά περνά τον καιρό του και για νά ξεδεύη τ' άχρημάτά του— βρισκόταν στην πόλη Χρίστουρτς της Νέας Ζηλανδίας. Καθώς, λοιπόν, περπατούσε στους δρόμους και «χάζευε» με τ' α περιέργα σαν περιηγητής, πάτησε άπάνω σε μιά ελούδα υπανάγκη, γλύστρησε, έπεσε χάμω, χτύπησε, έπαθε «διάσεισι του έγκεφάλου» και πέθανε σε λίγη ώρα στο δημοτικό νοσοκομείο της πόλεως, όπου τον μετέφεραν άνάισθητο!

Τι έρωνεία όμως τραγική κι' άπίστευτη μαζύ, νά πεθάνη από ένα τυπότενο γλύστορημα σε μπανανόφλουδα ο κοσμοεξάκουσμένος ήρωας που βγήκε ζωντανός απ' το έξωφρενικό πήδημά του στον Νιαγάρα!...

Και για νά τελειώνουμε, σάς άναγγέλλουμε ένα πρωτοτυπάτο ρεκόρ, το οποίο κέρδισε ο Τζάιμς Λάνθιερ, εργάτης εργοστασίου της άγγλικής πόλεως Έδιμπουργκ: Στοιχημάτισε δυο λίρες στερλίνες με μιά ομάδα συναδέλφων του, κατά τον Μάρτιο του 1927, ότι θα... φταρνίζονταν συνέχεια περισσότερο από τριακόσιες φορές!

Το στοίχημα άρχισε μέσα στη γενική εύθυμία όλων των παρόντων. Κι' ο άθεόφοβος Λάνθιερ, κατορθώνοντας νά φταρνιστή τ' όλον εξακόσιες ένενήνα (άριθ. 699) φορές συνέχεια, έσπασε άλλες τρεις λίρες ακόμα, τις οποίες του μάζεψαν με έπιτόπιο έρασ οι ξεκαρδιαμένοι στα γέλια συναδέλφοί του!!

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

ΜΙΚΡΑ ΜΙΚΡΑ

— Στην Περσία, όταν η γυναίκες επισκέπτονται ή μιά την άλλη, παίρνεται με λαλούδια!

— Τα ποντίκια διατηρούν την καθαριότητά τους και όταν έκομα κοιμούνται.

— Το πρώτο μέρος στο οποίο η γυναίκες έλαβαν δικαίωμα ψηφου, ήταν η Νέα Υόρκη της Αμερικής, με 130 έτών.

— Όσοι φορούσαν υποδήματα κατά τον 14ον αιώνα, ήσαν υποχρεωμένοι νά πληρώνουν ειδικό φόρο γι' αυτά.

— Ο έλέφας μυρίζεται τον άνθρωπο σε άπόσταση χιλίων μέτρων.

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΜΙΑ ΠΑΓΙΔΑ ΕΡΩΤΟΣ

ΠΑΡΑΚΑΛΩ, δεσποινίς, επιτρέψατέ μου να αυτο-συστηθώ: Τζιάκομο Καρριέρα, γιός του Ροντόλφο Καρριέρα, του βιομηχανού.

Η δεσποινίς σταθήκε απότομα, του έρριξε μια εκπληκτική ματιά από πάνω μέχρι κάτω, ζάρωσε με περιφρόνηση τα χείλη της κ' ύστερα χτυπώντας νευρικά το πόδι της στο πεζοδόρμιο, του δήλωσε κυττώνοντας το ρολογάκι του χεριού της:

— Έχετε ένα λεπτό καιρό για να κάνετε κανονική μεταβολή και να εξαφανισθείτε.

— Μά... τόλμησε να διαμαρτυρηθί ο Τζιάκομο.

— Εμπρός, το μισό λεπτό έχει περάσει κιόλας, του είπε εκείνη αυστηρά. Σας δήλωσα ότι πρέπει να μου αδειάζετε τη γωνιά και να με ξεφορτώνεστε.

Ο Καρριέρα κοκκίνισε σαν άστακος, τραύλισε λίγες λέξεις συγγνώμης κ' ύστερα με νευρικό βήμα, σαν αυτόματο, έκανε ό,τι τον είχαν διατάξει. Έφυγε χωρίς να γυρίσει να ρίξει ένα βλέμμα πίσω του, φοβισμένος και ταπεινωμένος κυριολεκτικά από αυτή του την γελοιοποίηση.

Η δεσποινίς παρακολούθησε μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο αυτή την άτακτη φυγή του κ' έπειτα ψιθύρισε μ' απογοήτευση:

— Τι βλάκας!

Και συνέχισε το δρόμο της. Όσο που δεν ήταν καθόλου ευχαριστημένη. Αυτός ο Τζιάκομο Καρριέρα δυο μήνες τώρα την ακολουθούσε κ' είχε γίνει η σκιά της. Ήξερε τις ώρες που έδινε για να κάνει τα ψώνια της ή τον περιπάτο της, σύχναζε στα ίδια κέντρα που πήγαινε κ' αυτή, πλήρωνε το τριπλάσιο εισιτήριο για να καταφέρει να έχει μια θέσι στο θέατρο κοντά της και είχε χαλάσει τα λάστιχα του αυτοκινήτου του να την παρακολουθή στις μακρινές εκδρομές της. Έν τούτοις κάθε φορά που του παρουσιαζόταν μια ευκαιρία να την γνωρίσει, διάταζε και δήλωνε στους φίλους του:

— Αφήστε, δεν είναι ακόμα καιρός. Πρέπει πρώτα να την κάνω να με προσέξει. Δεν έχω καμιά διάθεσι να με περάσει για άφελη ή πρόστιχο. Άλλωστε η γυναίκα μοιάζει μ' ένα φρούριο: Για να την κατακτήσεις πρέπει πρώτα να την πολιορκήσεις.

Όσο που το σύστημά του δεν κατέληξε παρά σε μια πανηγυρική αποτυχία. Η Κιάρια Τσέζαρι τον έριξε μ' ένα χειρότερο τρόπο, έτσι ακριβώς όπως στέλνει... περίπατο ένας αξιωματικός την ορδινάντα του. Μά τι τα βέλετε, κ' η νέα Τσέζαρι ήταν γυναίκα. Η σκέψι λοιπόν ότι αυτός ο νέος θα έπαυε πειά να την ακολουθή, αφού του το είχε απαγορεύσει, την στενοχωρούσε. Δεν μπορούσε να εξηγήσει όμως πως, ενώ άφηνε να του ξεφεύγουν τόσες καλές ευκαιρίες, είχε τολμήσει να την σταματήσει απότομα στο δρόμο. Δεν καταλάβαινε, λοιπόν, ο ανόητος, ότι ποτέ καμιά γυναίκα δεν θα δεχόταν να κάνει την γνωριμία του κατ' αυτόν τον τόσο γελοίο κ' εξευτελιστικό τρόπο όσα και... ξεψυχισμένη αν ήταν για έρωτα:

— Τι γελοῖος! ψιθύρισε με θυμό η όμορφη Κιάρια.

Και σκεφτόταν όλη την κωμική σκηνή καθώς προχωρούσε στο δρόμο και τον είδε μπροστά της να υποκλίνεται κωμικά, μ' ένα ήλιθιο χαμόγελο σ'α χείλη και να της λεί, ενώ η φωνή του έτρεμε και τραύλιζε από τη συγκίνηση.

— Δεσποινίς, επιτρέψατέ μου να συστηθώ: Τζιάκομο Καρριέρα...

Για να βγάλει αυτές τις σκέψεις από το μυαλό της η Κιάρια προχώρησε πιο γρήγορα, μπήκε σ' ένα κατά-

στημα κ' έβαλε τον δυστυχισμένον ύπλληλο να της κατεβάσει όλα τα τόπια των υφασμάτων. Έφυγε κατόπιν χωρίς ν' αγοράσει ούτε μια καρφίτσα και μηνη σ' ένα άλλο κατάστημα για να σκοτώσει την ώρα της. Όπου κλείσαν τα μαγαζιά, πήγε να βρή, κατάκοπη, τις φίλες της στο κοσμικό ζαχαροπλαστείο. Ήταν κατοχυρωμένη λίγο ωχρή και δεν είχε διάθεσι για συζητήσεις. Εκείνες φυσικά το παρατήρησαν κ' άρχισαν να την πειράζουν:

— Κιάρια, άποψε δεν έχει όρεξι. Θα έλεγε κανείς ότι παθες μια αισθηματική απογοήτευσι.

Η όμορφη Κιάρια έσπευσε σαν άνθρωπος που φταίει να δικαιολογηθί. Μά δεν τους είπε λέξι για ό,τι της συνέβη. Όταν η φίλες της, τέλος, βαρέθηκαν να την πειράζουν κ' άλλαξαν θέμα συζητήσεως, ζάρωσε στη καρτέλα της κ' άρχισε να φαχνη με το βλέμμα γύρω της. Κάθε άνθρωπο που έρχόταν γύριζε να τον ιδί. Μετά μισή ώρα είχε κυριευθί από τέτοια ανησυχία, ώστε δεν μπορούσε πια να σταθί. Καθόταν σαν σε άναμμένα κάρβουνα. Τέλος η καρδιά της ήρθε στη θέσι της. Είχε διακρίνει στο βάθος της λεωφόρου τ' αυτοκίνητο του Τζιάκομο.

Ήταν πράγματι ο Καρριέρα. Σταμάτησε τη μηχανή του, κατέβηκε απ' αυτήν, έρριξε ένα αδιάφορο βλέμμα γύρω του, πέρασε μπροστά από την Κιάρια χωρίς να προσέξει το ειρωνικό χαμόγελό της και πήγε και κάθισε στο περά. Έπειτα σαν να μη ενδιαφερόταν πού βρίσκεται, έπιε ήουχα-ήουχα το ούισκου του, διάβασε την εφημερίδα του, κάπνισε μερικά τσιγάρα κ' ύστερα ανέβηκε πάλι σ' αυτοκίνητό του κ' έφυγε.

Η Κιάρια τ' είχε χαμένα. Μια παγωνιά είχε κυριεύσει την καρδιά της. Απορούσε κ' η ίδια με την αλλαγή του Τζιάκομο. Μά την αλήθεια, δεν τ' φανταζόταν ότι η ψυχρολουσία που του είχε δώσει θα τον θερμάψει μια και καλή από τον έρωτά του.

— Μπα, σκέφτηκε, θά το κάνη επίτηδες. Θέλει, φαίνεται, να μου δείξη ότι δεν με λογαριάζει.

Μά ο Τζιάκομο ούτε την προσέξε πειά. Θά έλεγε κανείς ότι την είχε ξεγράψει με μιάς από τη ζωή του. Το πιο περίεργο δέ είναι ότι πολλές φορές, όταν ανάμνηται την κυττούσε σαν άγνωστη, σαν μια γυναίκα δίχως σημασία.

Η Κιάρια πήγαινε να σκάσει από το κακό της. Ε, όντως! Αυτό το πράγμα δεν ήταν δυνατό να του το επιτρέψι. Κανείς ως τώρα δεν την είχε περιφρονήσει και θ' άφηνε αυτόν, τον Τζιάκομο, να της φέρεται τόσο άσχημα; Έπρεπε με κάθε τρόπο λοιπόν, να τον φέρη σ'α νερά της. Έπειτα φυσικά θά τον συνύριζε. Ήταν όμως από λίγο είδε με πείσμα ότι όταν θα χαμόγελά της, ούτε η προκλητική ματιά, ούτε η παραχωρησις της να κινούσαν το ενδιαφέρον. Και για να συμπληρωθί αυτό το μαρτύριο της, όταν έβαλε κάποιον να τους συστήσι, Τζιάκομο της έσφιζε με ψυχρότητα το χέρι, χωρίς να της πη τίποτε. Μά εκείνη έκανε ότι δεν το παρατήξε και του είπε:

— Η φυσιογνωμία σου, σινιόρ Τζιάκομο, δεν μου είναι άγνωστη. Μου φαίνεται μάλιστα ότι και κάποτε άλλοτε έχουμε γνωριστεί.

— Πολύ πιθανόν, της απάντησε εκείνος. Μά έρετε, δεν φημίζομαι και τόσο για το καλό μνημονικό μου. Έπειτα γνωρίζει κανείς να σωρό κόσμο, ώστε να είναι πολύ δύσκολο να τον θυμάται.

Η Κιάρια θέλησε τότε να του φωνάξη κατάμουτρα ότι ήταν ένας υποκριτής. Έκτοτε ήταν ένας ηθοποιός, που συγκρατήθηκε γιατί τ' ο-

ΤΟΥ ΜΑΡΙΟ ΦΕΡΡΟΝ

ΧΙΛΙΑ ΔΥΟ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Ίδου σέ ποιές γυναίκες δεν πρέπει να έχετε εμπιστοσύνη. Στις γυναίκες που κατακρίνουν τις άλλες.

Στις γυναίκες που δεν αγαπούν τα παιδιά.

Στις γυναίκες που δεν λένε ποτέ σε μίαν άλλη γυναίκα αν της πηγαίνει ή όχι το νέο της καπέλλο ή φόρεμα.

Στις γυναίκες που δακρύζουν εύκολα.

Στις γυναίκες που δείχνουν πολύ μεγάλο ένθουσιασμό για πολύ μικρά πράγματα.

Στις γυναίκες που μιλούν όλο περί αρετής.

Στις γυναίκες που λένε ή ίδιες για τον εαυτό τους, πως είναι άγνες και τίμιες.

Στις γυναίκες που γελούν ειρωνικά όταν άκουνε να λένε όμορφη μίαν άλλη γυναίκα.

Στις γυναίκες που όρκίζονται πως δεν λένε ποτέ ψέματα.

Στις γυναίκες που μόλις γνωρίσουν έναν άνδρα φαίνονται έρωτευμένες μαζί του.

Στις γυναίκες που διαλαλούν τους έρωτάς των.

Στις γυναίκες που κατακρίνουν τις άλλες γιατί θάφονται, ενώ θάφονται κι αυτές.

Στις γυναίκες, που όταν κατηγορούν μπροστά τους μιά γνωστή τους δεν ανοίγουν το στόμα τους ούτε για να την κατηγορήσουν, ούτε για να την υπερασπιστούν.

Και στις γυναίκες τέλος που σιωπούν όταν έπαινοιν μπροστά τους μιά γνωστή τους γυναίκα.

Όσο για τους άνδρες...

Μπορείτε να τους έχετε απόλυτη εμπιστοσύνη. Γιατί, απλούστατα, υπήρξαν πάντοτε θύματα των γυναικών.

Ανοίγνε τους την καρδιά σας και αφήνετε τους να εισέρχονται ελεύθερα. Δεν θα σας κάνουν κακό. Τους ρίχνετε και όλην άχρυα για θοσκή και τους έχετε σκλάβους σας.

Η ΜΟΝΤΕΡΝΕΣ ΚΥΡΙΕΣ

Μιά υπηρέτρια έπηγε σε μιά κυρία για να συμφωνήσουν τον μισθό και να προσληθί στην υπηρεσία της.

— Είσαι σθέλτα, κοπέλλα μου, την ρωτά η κυρία.

— Ω, κυρία, είμαι τόσο σθέλτα, ώστε σας δίνω το λόγο μου ότι θα σας γυμνώ σε μισή μόνο ώρα.

— Σε μισή ώρα; Μά τότε τί θα κάνω όλη την άλλη μέρα; απάντησε η κυρία.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΜΕΤΑΞΥ ΒΟΥΛΕΥΤΩΝ

— Δεν άκουτε ποτέ τους ρήτορες της αντιπολιτεύσεως, κ' Ασημίδα.

Η δεξιά, κύριε Αδαμφοπέ, πρέπει πάντοτε να άγνοη πράττει ή άριστερά.

Μιά χωριάτσα παρακολουθούσε πρώτη φορά παράστασι μελοδράματος, όταν άκουσε ένα τραγούδι τ'α κόρου.

— Ω, τους άχρειους! έφώναζε. Τραγουδούν όλοι μαζί για να τελειώσουν μιά ώρα άρχήτερα.

Καμιά έλπίδα. Ήξερε ότι η γυναίκες είναι περίεργες κ' ότι πέφτουν σαν τυφλές στις παγίδες τ'ο έρωτος κ' αγαπούν τους ανθρώπους που τις περιφρονούν, ναι, που τις περιφρονούν!...

ΜΑΡΙΟ ΦΕΡΡΟΝ

— Δεν μπορώ πειά να σε βλέπω να με περιφρονής, Τζιάκομο...

Η υπό των άναγνώστων μας άποσπασμένη συνεργασία και μη συνοδευόμενη υπό δικαιώματος κρίσεως έκ δραχμών πέντε εις γραμματόσημα, δέν λαμβάνεται όπ' όθιν.

Τό φύλλο τοῦ «Μπουκέτου» τιμᾶται παντοῦ δραχμᾶς 4. Ἡ αὐθαίρετος ὑπερτίμησίς του παρὰ τῶν Ὑποπρακτορείων ἀπαγορεύεται.

Πολλοί ἀναγνώσται τῶν ἐπαρχιῶν μᾶς ρωτοῦν πῶς θά μπορέσουν νά ἀποκτήσουν τὰ βιβλία τῶν μηνιαίων ἐκδόσεων τοῦ «Μπουκέτου», τὰ ὁποῖα δέν ἐπρόλαβαν νά προμηθευθοῦν. Τοῦς ἀπαντᾶμεν ὅτι ἀρκεῖ νά μᾶς στείλουν 8 δραχμᾶς εἰς γραμματόσημα δι' ἑκαστον βιβλίον καί νά τοῦς τὰ στείλωμεν ταχυδρομικῶς ἢ νά δώσουν παραγγελίαν εἰς τό ὑποπρακτορεῖον τῶν ἐφημερίδων «Σπύρος Τσαγγάρης» τοῦ τόπου των καί ἔτσι θά τὰ ἀποκτήσουν ἀσφαλῶς.

Ξ. ΜΑΡΚΟΥ, (Καλάμας).— Τό ποίημα ποῦ μᾶς στέλνετε, δέν εἶνε δικό σας. Εἶνε ποίημα γνωστοῦ Ἑλλήνου ποιητοῦ καί κάποτε ἄσχημα ποῦ μᾶς τό στείλατε μέ τήν ὑπογραφή σας. Ἡ «Ἐρωτική Ἐπιστολή» χωρὶς κανένα ἐνδιαφέρον.

Π. ΚΑΡΑΒΟΝ, (Ἀλιθέριον).— Μᾶς γράφετε:

«Ἀγαπημένο μου Μπουκέτο,

Μοναδικῆ μου Σύντροφε, μέσ τήν τόση ἐρημίᾳ μου, τοιμῶ καγῶ νά σοῦ στήλω ἕνα μικρό μου πηριματάκι ἐλπίζοντας πῶς θά ἔχει περισσότερη τύχη ἀπ' τῶν ἄλλων καί θά εὐτυχίσω νά τό ἴδω περᾶς-μένο στίς σελίδες σου, εἶνε τό πρῶτον καί θά λυτῶμην ἀγάνταστα ἀν τό ἀπορίτητάτα.»

Δυστυχῶς θά σᾶς λυήσουμε, γιατί τό ποίημά σας δέν εἶνε... καν' ποιήμα. Ἰδοῦ:

ΕΚΕΙ

Ἐκεῖ ποῦ τό κῆμα ἀνάλαφρα τήν ἀμυδιὰ χαϊδεύει καί δάξῃ ψύθησο γλυκά καί πάλι, ἀναδύει.

Ἐκεῖ μιά νύχτα θάδελα τά μάτια μου νά κλείσω ἐλπίδες, ὄνειρα χρυσά, ὄσημα, πνοή, ν' ἀμίσω.

Γιά νάχω γιά συντροφιά τίς φουρτουναζμένες νυχτεσ κόρες γλυκῆς ἀέρινης τῆς θάλασσας πανώρηες νύφες.

Θεῖο χορὸ νά στήνονγε εἰς τὸν ἀφρό σὸ κῆμα καγῶ γλυκά νά τίς θορῶ ἀπ' τό ἴγρό μου μνήμα.

Καί τώρα ἀκούστε τήν συμβουλὴ μας: Πᾶντε νά γράφετε στίχους. Δέν τοῦς ἐπιτυχάνετε, δυστυχῶς, καθόλου. Πάρτε καί διαβάσετε μιά ποιητικὴ ἀνθολογία νά διητε τί εἶνε ἀκριβῶς ποιήσις.

Ἐκεῖ ποῦ χίλιες μουσιγῆς ὁ Φλοῖδος μᾶς χαρίζῃ καί μυστηριοπάθεια τίς ψυχῆς γιομίζει,

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: Ὁδὸς Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5 β

Ἰδρυτής: ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

Διευθυντής: ΝΙΚ. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ὅροι συνδρομῶν «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Ἑσωτερικὸ δι' ἕν ἔτος	Δραχ. 200	Ἑσωτερικὸ δι' ἕν ἔτος	Δολλάρ. 6
Ἑσωτερικὸ δι' ἕν ἔτος	Δραχ. 200	Ἑσωτερικὸ δι' ἕν ἔτος	Δολλάρ. 6
Ἑσωτερικὸ δι' ἕν ἔτος	Δραχ. 200	Ἑσωτερικὸ δι' ἕν ἔτος	Δολλάρ. 6

καί δι' ὅλην τήν Ἀφρικὴν καί Βελγικὸν Κογκό ἔτησι συνδρομὴ σελλινια 30. Αἱ ἐπιστολαὶ καί τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα δέον ν' ἀπευθύνονται πρὸς τὸν διευθυντὴν τοῦ «Μπουκέτου» κ. ΝΙΚ. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΝ, Ὁδὸς Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5 β.

Τιμὴ ἐκαστοῦ φύλλου δραχ. 4.

Ἐν Ἀμερικῇ, διὰ τὴν ἐγγράφην συνδρομῆτων καί διὰ τὴν κατὰ τὴν πώλησιν ἢ Ἐταιρεία New York News Agency General P. O. Box 497, New York City, ἐκπροσωποῦμένη παρὰ τοῦ κ. Κ. Καλφοπούλου.

ΔΗΜΗΤΡΑΝ ΜΑΚΡΥΚΩΣΤΑ.— Ὅχι, δέν μᾶς εἶνε χρήσιμα. Εὐχὴ στοῦμε πολὺ ποῦ κάνατε τὸν κόπο καί μᾶς γράψατε.

ΧΡΗΣΤΟΝ ΛΙΒΙΤΣΑΝΟΝ, (Ὁράγγην—Ν. Ἀφρικὴν).— Τὰ ποιήματά σας, ἀν καί ὄχι ἐπιτυχῇ ἀκόμα, δείχνουν ὅτι θά μπορέσετε νά γράψετε μιά μέρα καλύτερα, ἀν πραγματικὰ ἀγαπᾶτε τὴν ποίησιν καί ἀν τὴν κοίθετε. Μελετήστε λοιπὸν καί σεις Ἑλλήνας ποιητάς.

ΜΑΡ. (Θεσσαλονίκην).— Δέν ἔχετε δίκην, σχετικῶς μέ τίς σελίδας τῶν γυρισμάτων. Ὅλα τὰ περιοδικὰ τοῦ κόσμου ἔχουν τέτοιες σελίδες. Ι. ΣΑΚ. (Μυτιλήνην).— Τό ποίημά σας ἀνεπιτυχές. Ἰδοῦ, π. χ. τὰ δύο τελευταῖα τοῦ τετραστίχου:

Μ' ὠρῆσθηκες κείνη τὴ νύχτα
μέ δάκρυα καί μέ λυγμούς:
πῶς πάντοτε ἰδική μου θάλασσα,
ὥς καὶ σ' αὐτοῦς τοῖς ὁρανοῦς!

Ἦταν νύχτα ὅταν μοῦτες
τό πρῶτον-πρῶτον σ' ἀγαπᾶς!
Φεῦ! ἦταν νύχτα ὅταν μοῦτες:
«Σ' ἀφίνομ' ἐγώ! Σὲ παρατῶ!»

ΘΑΝΟΝ ΛΑΜΠΡΟΝ, (Σοφικόν—Κορινθίαν).— Μᾶς γράφετε:

Ἀγαπητὸ «Μπουκέτο»
δύο στίχους μου σοῦ στέλλω
γιὰ νά μὲ κρίνῃς γέγονε
τὴν ποίησιν ἀν θέλω.

Θάλω νά μάθω δηλαδὴ
τὸν Πήγασον ἀν καθάλισσα
ἢ σὲ καλὰ μὲν σὺν παιδί
...τὸ μέλλον μου! ἐσφάλισσα.

Δέν τάχα ποτε σὲ δίστιχα
σ' αὐτὰ μου τὰ κατὰστιχα
γιατί θά ἦταν... δύστυχον
κάλλιον λοιπὸν τετραστίχον.

Δυστυχῶς, ἀγαπητὴ φίλε, οἱ στίχοί σας δέν εἶνε ἐπιτυχεῖς. Μάλιστα δ' ὁ στίχος ὅπως καί σεις λέτε λίαν εὐφωδῶς. Ἰδοῦ, ἐπὶ παραδείγματι, ἕνα τῶν ποιημάτων ποῦ στείλατε:

«ΕΝΩ ΑΝΘΙΞ' Η ΑΝΟΙΞΙΣ

Παντοῦ λουλούδια καὶ χοῦσι
Ἦρθ' ἀνοιξὴ ἢ θεῖα
καὶ εἰς τοὺς χαίματος δέν γὰρ
ἡ καταπλάσις εὐτυχία.

Λογιῶν-λογίων τὰ χροῖματα
οὐκ ἔχ' ἵνα ἐξαλειφθῇ
σὺν πλοῦσι μὲν σπουδαῖα
κοπέλλας, μορφωμένα.

Ἄλλου νὰ σὲς, ἀλλοῦ μάλιν
δὲν κόκκινα, καὶ γαλάν,
ποῦ σοῦ θυμίζουν τὴν πατρίδα
τῆς ὁμορφῆς ποῦ σὲ πλάσιν.

Χαροῖσινος καὶ τὴν φῶς
θανάτου τὴν μετάνοιαν
καὶ ὁ ἥλιος σὺν τὴν πατρίδα
εἶνε, φωνάζει, Ἀνοιξίς!

Καί τώρα τὴν συμβουλὴν
Πάρτε νά γράφετε καὶ ἀρχιστε
διαβάσετε. Μόνον κατ' αὐτὸν
τρόπον θά ἐπιτύχετε κατ'.

Ο ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 47)

ἦγε σ' ἕνα ὑπαίθριον ντάνσιγκ καὶ τέλος κατὰ τίς ἔντεκα ἡ ὄρα βρέθηκε σὸ μικρὸ καφενεῖο τοῦ δάσους, λίγο πρὶν πέρα ἀπὸ τὴν «Χρυσόμυγα». Ἀπὸ κεῖ ὁ Λαμάρρα εἶδενε ὅλα τὰ παράθυρα καὶ τὴν εἰσοδὸν τῆς βίλλας.

Στὶς ἔντεκα καὶ μισή, ἡ μικρὴ ὀρχήστρα τοῦ ἐξοχικοῦ κέντρου ἄρχισε νά παίξῃ μιά παθητικὴ σερενάτα ποῦ τοῦ φάνηκε σὰν κοροϊδία. Δάγκωσε ὠστόσο τὰ χεῖλη του καὶ περιμένε. Ἀσάφως, ὅλα τὰ φῶτα τῆς βίλλας ἐσβύσαν καὶ δέν ἔμεινε φωτισμένο παρὰ μόνον ἕνα παράθυρον σὸ ἐπάνω πάτωμα: ἐκεῖ ἦταν τὸ δωμάτιο τῆς Βάντας.

Ὁ Παῦλος Λαμάρρα δέν μπόρεσε πειὰ νά συγκρατηθῇ περισσότερο. Τὰ νεῦρα του ἦσαν τεταμένα σὰν νά ἐπρόκειτο νά σπᾶσουν. Σηκώθηκε λοιπὸν ἀπότομα καὶ σὺν τρελλῶς τρόπῳ πρὸς τὴ βίλλα. Στὴν πόρτα τῆς χτύπησε τὸ κουδούνι καὶ περιμένε. Ἀπὸ τὸ σκοτεινὸν παράθυρον τοῦ ἰσογείου παρουσιάσθηκε τὸ πρόσωπον μιᾶς καμαριέρας, ποὺ μὲν εἶχε ξυπνήσει, ἐνῶ σὸ φωτισμένο μπαλκόνι βύγηκε σὺν μιά ἀγγελικὴ ὀπτασία ἢ πεντάμορφῳ Βάντας.

— Ἐλαθὲ ἔνεκε τηλεγράφημα ἀπὸ τὸν Λαμπέρτο! τῆς φώναξε τότε ὁ Λαμάρρα δῖχως νά ντρέπεται διόλου γιὰ τὸ ῥέμα του. Ἐγὼ νά σᾶς πῶ κατ'!

Ἡ Βάντα δέν τοῦ ἀπάντησε ἀμέσως. Κύτταξε γύρω γιὰ νά βεβαιωθῇ πῶς ἦταν ἐρημιά κ' ὕστερα μέ τὴν κρυστάλλινη φωνή της, τοῦ εἶπε:

— Ἐλάτε ἀπάνω.
Ὁ Λαμάρρα μπήκε σὸ χῶλ κ' ἐνῶ ἡ καμαριέρα γύριζε σὸ δωμάτιό της, ἀνέθηκε γρήγορα τὴ σκάλα καὶ βρέθηκε μπροστὰ σὸ δωμάτιο τῆς Βάντας. Ἐκείνη τὸν περιμένε ῥαπλωμένη σὸ ντιβάνι. Στὰ χεῖλη της ἀνθίζε ἕνα ποτηράκι, μὰ κ' εἰρωνικὸ χαμόγελο.

— Βάντα, ἀγάπη μου... στέναξε ὁ Λαμάρρα κ' ἐσβύσε τὸ φῶς.

— Ἀλλ' μοῦ! τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη ξεσπῶντας σ' ἕνα ἡ-ληρὸ γέλιο.

Ὁ Λαμάρρα κατάλαβε ἀμέσως πῶς εἶχε πέσει στὴν πα-γίδα σὺν ἀρχόριος. Ὁ Ἀλῆς ἦταν ἕνα δόλωμα... Ὁ Ἀλῆς δέν ἐνδιέφερε διόλου τὴ Βάντα. Αὐτὸν περιμένε, τὸν Πάολο, τὸν Λαμάρρα κ' ὄχι τὸν Ἀλῆ!

Μὰ τί ἐπείραζε; Ἡ παγίδα ἦταν τόσο εὐχάριστη! Κι ὅταν ἐσφίξε στὴν ἀγκαλιά του τὴ γλυκεῖα Βάντα, κατὰ-λαβε πῶς καμμιὰ φορὰ δέν ὑπάρχει πρὶν τρελλῇ περιπέτειᾳ στὴ ζωὴ ἀπὸ τὸ ρόλο τοῦ κατασκοποῦ ἐνὸς συζύγου!

ΑΜΑΛΙΑ ΓΚΟΥΛΙΕΛΜΙΝΕΤΤΙ

ΕΓΩ ΚΑΙ Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 32)

ἔχον ἐξαντλήσει τὸν ὀργανισμό μου.

Μιά μέρα μέ μετέφεραν ἐτοιμοθάνατον σὸ νοσοκομεῖο. Ἦταν τόσο σθεναρὴ ἡ κατάστασίς μου, ποῦ ὅλοι οἱ γιατροὶ μέ εἶχαν ξεγράψει. Θὰ σωζόμουν μόνον ἀν γινόταν ἕνα θαῦμα καὶ ἐπείθετο ὁ πυρετός. Κι' αὐτὸ τὸ θαῦμα ἔγινε χάρις στίς περιποιήσεις αὐτῆς τῆς ξανθῆς Παναγίας. Εἴκοσι νύχτες ἔα-γρυνθησε σὸ προσκεφάλό μου καὶ πρόσεχε νά μὴν ἀνεβαί-νῃ ἡ θερμοκρασία μου. Ἐστὶ ἡ ἀρρώστεια μου ὑπεχώρισε καὶ κατάφερα νά γλυτώσω ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ θανάτου. Αὐτὴ ἡ ἱστορία μου ὅμως μ' ἔκανε νά σκεφθῶ ὅτι σὲ μερικὰς πε-ριπτώσεις τὰ λεπτὰ δέν ἔχουν καμμιὰ ἀξία. Αὐτὴ ἡ νέα δέν εἶχε ἐαγρυνθῇ κοντὰ μου γιατί ἤξερε ὅτι θά πληρωθῇ, μὰ γιατί δέν ἤθελε ν' ἀφήσῃ νά πεθάνῃ ἕνας ἄνθρωπος, ἀφοῦ μποροῦσε νά τὸν σώσῃ.

Σ' αὐτὴ τὴ νέα ὅταν ἔγινε πλούσιος δέν τόλμησα νά δώ-σω λεφτὰ. Κατὰ τέτοιες θυσίες δέν πληρώνονται μέ χρῆμα. Προτίμησα νά διαθέσω τὰ κέρδη μᾶς ταβάνις μου καὶ νά κτίσω ἕνα φιλανθρωπικὸ νοσοκομεῖο, σὸ ὁποῖο ἔδωσα τὸ ὄνομα της καὶ τὴν διώρισα διευθύντρια. Καί, πράγματι, σή-μερα τὸ νοσοκομεῖο τῆς Ζόζεφιν Χόλντερν λειτουργεῖ ὑπο-δειγματικὰ κ' ἐκπληρώνει πλήρως τὸν προορισμό του.

Ἡ τρίτη χρυσὴ καρδιά ὑπάρχει ἀκόμη στὴ ζωὴ μου. Τρία χρόνια ἔζη κοντὰ μου ἐντελῶς ἀδόρυβα, σὺν μιά φρό-νιμῳ γὰρ τῆς Ἀγκύρας. Εἶνε μὰ σπάνια ὁμορφιά καὶ μ' ἀγαπᾶε χωρὶς κανένα συμφέρον. Ἦρθε καὶ μέ ὤρθηκε σὸ ὁλοκλήρουν ὅταν ἡ φήμῃ μου ἔφτασε ὥς τὴν πόλιν ποῦ ἔδινε παραστάσεις τὸ τσίρκο της... Εἶνε εὐχαριστήμενη ἀν τὴν ἔπισκεψά μιά φορὰ τὸ μῆνα καὶ πάντα μέ περιμένει χωρὶς

ΓΙΑ ΛΙΓΗ ΑΓΑΠΗ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 45)

τοφλί του τοῦ τσέκ τοῦ Μπουόννο, μέ τὸ ὁποῖο θά ἐξωφλοῦσε τὰ χρέη του.

Ἡ ἀγοραπωλησία εἶχε γίνε. Κ' ἡ Λάουρα ἀρραβωνιά-στηκε τὸν Τζιοβάνι, αὐτὸ τὸ κακομαθημένο γεροντοπαλλή-καρον. Τώρα, ἀπὸ δῶ καί πέρα, ἦταν ὑποχρεωμένη νά εἶνε εὐθυμῃ, ν' ἀκούῃ μ' εὐχαρίστησι τίς φιλοφρονήσεις του καὶ νά τὸν περιποιῇται. Κι' αὐτὸ ἦταν ἕνα ἀβάσταχτο μαρτυ-ριο γιὰ τὴ Λάουρα ποῦ ἦταν τόσο ὁμορφὴ καὶ ποῦ ἀγα-ποῦσε κ' ἤθελε νά χαρῇ τὴ ζωὴ της.

Σιγά-σιγά λοιπὸν ἄρχισε νά χάνῃ τὸ κέφι της, νά κλαίῃ πικρά, ν' ἀδυνατίζῃ. Τὸ πρόσωπό της πῆρε τὴν μελαγχολι-κὴ ἐκφρασί μιᾶς μάρτυρος. Ναι, καταλάβαινε πολὺ καλὰ ὅτι ἔπρεπε νά θυσιάσῃ γιὰ τὴν εὐτυχία τῆς οἰκογενείας της, μὰ ἡ δύστυχῃ εἶχε καρδιά. Δέν μποροῦσε νά συνηθίσῃ στὴν ιδέα ὅτι ἔπρεπε νά κοροιδεῖται διαρκῶς τὸν Τζιοβάνι. Ἐπειτα ἡ ἀνατροπὴ της κ' ὁ ἐγωῖσμός της δέν τῆς ἐπέτρε-παν νά κἀν αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Καὶ τὴν παραμονὴ τῶν γά-μων της, μὴ ἀντέχοντας πειὰ σ' αὐτὸ τὸ θάσσανο, εἶπε τοῦ Τζιοβάνι:

— Σινιὸρ Μπουόννο, πρὶν γίνω γυναῖκα σας θά ἤθελα νά σᾶς ἐμολογήσω κάτι: Δέν μπορῶ νά σκέψωμαι διαρκῶς ὅτι ὁ ἄνδρας μου ἔπεσε θύμα τῶν γονέων μου. Ναι, ναι, μὴ διαμαρτύρεσθε. Εἰσάστε τὸ θῦμα. Ὁ πατέρας μου μὴ ξε-ροντας πῶς νά σωθῇ, σᾶς ἔπιασε σ' ἀγκίστρι του μέ τὸ δόλωμα τοῦ γάμου. Δέν τὸν κατηγορῶ, γιατί αὐτὸ τὸ ἔκα-με γιὰ νά ἐξασφαλίσῃ τὴν ἀνετη ζωὴ μας, μὰ πρέπει νά καταλάβετε ὅτι δέν σᾶς ἀγαπᾶ κ' ὅτι αὐτὴ ἡ θυσία σας σᾶς ἔχει κάνει νά ξεπέσετε στὴ συνειδήσί μου.

Μὰ ὁ Μπουόννο τῆς χάιδεψε μέ τρυφερότητα τὰ μαλλιά καὶ τῆς ψιθύρισε:

— Μικρούλα Λάουρα, ὁ πατέρας σου εἶνε ὁ πιὸ τίμιος ἄν-θρωπος τοῦ κόσμου. Πρὶν νά τοῦ ζητήσω τὸ χέρι σου μοῦ ὁμολόγησε τὴν οἰκονομικὴν κατάστασί του καὶ προσπάθησε νά μέ πείσῃ νά μὴ σὲ παντρευθῶ. Μὰ ἐγὼ σ' ἀγαπᾶ πολὺ, Λάουρα, καὶ θέλω νά σὲ κάνω γυναῖκα μου, γιατί εἶσαι ἡ ζωὴ μου. Χωρὶς ἐσένα δέν μπορῶ πειὰ νά ζήσω. Πρέπει νά ἔξερῃς ὅτι ἡ πείρα τῆς ζωῆς μοῦ δίδαξε ὅτι δέν πρέπει κανεὶς τὴν εὐτυχία του νά τὴν ἀφήνῃ νά τοῦ ξεφεύγῃ ἀπὸ τὰ χέρια του. Ἐστὼ δέν μ' ἀγαπᾶς. Ἐγὼ ὅμως σὲ λα-τρεύω. Κ' ἡ ιδέα ὅτι σ' ὅλα τὰ ὑπόλοιπα χρόνια μου θά θρίσκωμαι κοντὰ σου, μέ κάνει εὐτυχισμένο. Ὁ γάμος μας δέν θά σὲ δεσμεύσῃ σὲ τίποτε. Μπορεῖ νά κἀνῃς ὅτι θέλεις. Μόνον θά σὲ παρακλέσω νά μὴ μέ περιφρονῇς. Δέν σ' ἀ-γόρασα ἀπὸ τὸν πατέρα σου. Σὲ κάνω γυναῖκα μου γιατί σ' ἀγαπᾶ καὶ γιατί ἐγὼ θά εἶμαι τὸ τελευταῖον καὶ μοιραϊκὸ ἀσθημά μου. Ἀλλὰ σὲ στὴν ηλικία μου πρέπει νά πλη-ρώνῃ κανεὶς ἀκόμη καὶ τὴν εὐτυχία του.

Κι' ὁ Τζιοβάνι φίλησε μέ τρυφερότητα τὸ χέρι τῆς Λά-ουρας. Ναι, καταλάβαινε ὅτι θά γίνονταν ἕνας καμικός συ-ζυγος. Μὰ ἦταν ἱκανὸς νά ὑποστῇ ὅλες τίς ταπεινώσεις γιὰ τὴν γυναῖκα ποῦ λάτρευε. Γιὰ λίγη ἀγάπη εἶχε θυσιάσει τὴν ἀξιοπρέπεια του, τὰ πάθη. Κι' ὁ Τζιοβάνι ἀλλή μιά φορὰ πόθησε νά ἦταν νέος. Τότε δέν θά εἶχε ἀνάγκη νά παρακαλῇ νά τὸν ἀγαποῦν. Ἀλλὰ θά τὸ ἀπαυτοῦσε, γιατί σὸν νεῖτατο εἶνε δικαίωμα ὁ ἔρως. Μὰ τώρα ἔπρεπε νά πληρώσῃ τὴν εὐτυχία του. Καὶ τὴν πληρώνε γιὰ νά μπορέσῃ τοῦλάχιστον νά ἔχῃ τὸ κουράγιο νά ζήσῃ.

ΤΖΙΑΚΟΜΟ ΦΟΡΕΣΤΙ

παράπονα καὶ χωρὶς διαμαρτυρίες τὴν ἀγαπᾶ. Ἦσως γὰρ τὴν ἀγαπᾶ. Ἦσως πάλι νά τὴν θέλω κοντὰ μου γιατί εἶνε ἡ μόνη ποῦ μ' ἔκανε νά δοκιμάσω λίγες εὐχάριστες στιγμὲς στὴν πρώτη τραγικὴ ζωὴ μου.

Μὰ ὅσο κι' ἀν πᾶντο γιὰ ν' ἀναδειχθῶ, ὠστόσο νά ξε-ρεπε ὅτι δέν κουράσθηκα. Ἡ ἀγάπη τῶν γυναικῶν μου ἀ-νανέωνε πάντα τίς δυνάμεις μου καὶ μοῦ ἔδινε τὸ θάρρος νά νικήσω. Καί, καθὼς ὁλῆετο, τὸ κατάφερα. Σήμερα εἶμαι ἕνας πασίγνωστος «ἀστέρας», μὰ δέν ἐξελθὼ ὅτι αὐτὴ τὴ δόξα μου τὴν σφείλω στίς γυναῖκες ποῦ συνάντησα σὸ δρό-μο μου κ' ἡ ὁποῖες μέ βοήθησαν ν' ἀναδειχθῶ. Ἐγὼ δέκχο ἀντιπὸν νά τίς ἀγαπᾶ καὶ νά τίς σέβωμαι.

ΚΛΑΡΚ ΓΚΕΙΜΠΛ

Η ΑΣΧΗΜΗ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 36)

πιό φλογερές, πιο επιθετικές, σχεδόν αναιδέεις. Δεν τολμούσε, η άτυχη Λουίζα, να κάνει ένα βήμα, δίχως να νοιώσει καρφωμένο πίσω της το βλέμμα του Πάολο Φιόρι. Ήταν μια δολοφονική ματιά που της χτυπούσε την πλάτη και την πηλγώνει σαν ένα έγχειρδιο, που την έκανε να ξαγρυπνάει κάθε νύχτα μπρος στον καθρέφτη της. Και τότε της ήρθε η ιδέα στο πρόσωπο του Πάολο να εκδικηθεί όλους τους άνδρες που την περιφρόνησαν για το ανέκφραστο προσωπό της. Να τον τρελλάνει με την επίδειξη του σώματός της. Έτσι εγκατέλειψε τις σεμνές τουαλέτες κι' άρχισε να ντυνεται τολμηρά κι' όσο ελεύθερα μπορεί να ντυθεί μια γυναίκα.

Ο Πάολο, τώρα, ψηνόταν κυριολεκτικώς από ένα παράδοξο αίσθημα, που έκανε το αίμα του να κοχλάζει και να του θολώνει το μυαλό. Άρχισε μάλιστα να λήη άσυναρτησίες και όταν αντίκριζε τη Λουίζα, κιτρινίζε κι' όλο του το αίμα μαζεύονταν στην καρδιά του. Ναι, ο Πάολο έμοιαζε πια σαν τα παιδιά που αρρωσταίνουν γιατί δεν μπορούν ν' αποχτήσουν κάτι που επεθύμησαν πάρα πολύ.

Η Μαγκρίνι όμως, που κατά θάθος ήταν ένα τίμιο και ήθικο κορίτσι, ήρθε μία ώρα που τον λυπήθηκε και γι' αυτό δεν δίστασε να του ειπεί:

— Σινιόρ Πάολο, μου φαίνεται ότι υποφέρετε πολύ. Δεν θα μπορούσατε, άρα γε, να μου εμπιστευθείτε αυτό το μυστικό σας; Ίσως θα ήταν δυνατόν να σας βοηθήσω και ν' απαφρώσω τον πόνο σας...

Τότε ο Πάολο κατάλαβε ότι είχε έρθει η κατάλληλη στιγμή και της ωμολόγησε:

— Λουίζα, προσπαθώ να σας αγαπήσω. Τόσο καιρό τώρα ζητάω να θρω μία καλή σύζυγο. Νομίζω ότι τη θρώκα στο πρόσωπό σας.

Η Λουίζα άρχισε να γελάει νευρικά.

— Τι σας έπιασε και θέλετε να με κοροϊδεψετε, του είπε μ' ειλικρίνεια. Έτσι πληρώνεται τη φιλία μας; Δεν ξέρω, νομίζετε, ότι είμαι τόσο άσχημη, τόσο άνπισητική, που να μη με θέλη κανείς άνδρας;

— Άκουσε, Λουίζα, συνέχισε ο Πάολο, μπορεί να μην είσαι άγγελος στο πρόσωπο, μα έχεις χρυσή καρδιά. Έπειτα έχεις και ένα υπέροχο σώμα. Κι' αυτά τα δυο τ' αγαπήσω τόσο πολύ, ώστε αδιαφορώ για το πρόσωπό σου.

Και ο Πάολο ζήτησε την Λουίζα από τους γονείς την και την παντρεύτηκε.

Πέρασε ένας χρόνος, κατά τον οποίο η Λουίζα δοκίμασε πράγματι όλες τις χαρές και την ευτυχία της συζυγικής ζωής. Ο Πάολο ήταν αληθινός σκλάβος της και τον κρατούσε διαρκώς κοντά της με το μαστίγωμα των νεύρων του. Ήξερε να του στερή εκείνο που επιθυμούσε και ν' άναενώνη την αγάπη του για το σώμα της, αυτή την αγάπη που είναι πάντα τόσο εφήμερη. Ωστόσο, αυτός ο παράδοξος γάμος της κι' αυτή η τυφλή αφοσίωσις του Πάολο, έκαναν ένα θαύμα: έδωσαν στην Λουίζα την αίσιοδοξία της και την αγάπη της για τη ζωή. Και το αποτέλεσμα ήταν να της χάρισουν και την ωμορφιά. Το πρόσωπό της έπαψε να είναι αντιπαθητικό, ζωήρεψε κι' έγινε χαριτωμένο. Μα ο Πάολο ούτε το προσέξε καθόλου. Εκείνος εξακολουθούσε να την αγαπάει με τον ίδιο παθολογικό έρωτα.

Μα τώρα η Λουίζα δεν φοβόταν πια νά τον χάσει. Άφου είχε γίνει όμορφη, μόλις τη θάρρυναν, θά τον έκανε να ζηλέψει, θά τον έκανε να συρθεί πάλι στα πόδια της. Η Λουίζα είχε την πείρα της ζωής. Κ' ήξερε ότι στον έρωτα κερδίζει πάντα εκείνος που παίζει όταν έχη μάθει τις αδυναμίες του αντιπάλου του. Κ' η Μαγκρίνι ήξερε τόσο καλά τον άνδρα της, ώστε τον είχε υποτάξει στη γοητεία των θεληγέτρων της. Η Λουίζα ήταν ένα δώρο του Διαβόλου στη γη: ένα πάθος!

ΑΛΜ. ΡΟΖΕΤΤΙ

Από της 20ης Σ. Ψεύριου π. έ. ήρχισε λειτουργούσα μοναδική ΣΧΟΛΗ ΚΟΠΤΙΚΗΣ Γυναικείων Φορεμάτων υπό την διεύθυνσιν της διαπρεπούς καλλιτέχνιδος μοδίστας κ. ΧΡΗ-ΣΤΙΝΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ.— Σύνταγμα, Μητροπόλεως 14 Α — ΑΘΗΝΑΙ.

ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΕΚΚΕΝΤΡΙΚΟΤΗΤΕΣ

ΜΑΚΑΒΡΙΑ ΣΤΟΛΙΔΙΑ

(Κολλιέ, βραχιόλια, κομπολόγια από ανθρώπινα δόντια και μάτια)

Υπάρχουν, όπως θά ξέρετε, πολλοί άνθρωποι, οι οποίοι έχουν την εκκεντρικότητα να χρησιμοποιούν ως κοσμήματα τα λείψανα των νεκρών.

Πρό όλγων χρόνων ένας κοσμηματοπώλης των Παρισίων είχε εκθέσει στις βιτρίνες του καταστήματός του προς πώλησιν μερικά κολλιέ και μπρασελέ, ή χάντρες των οποίων ήτανε κατά το ήμισυ... ανθρώπινα δόντια και κατά το άλλο ήμισυ από μαργαριτάρια. Είπε περιττό να προσθέσουμε ότι τα κοσμήματα αυτά έπαλήθησαν άμέσως και σε τιμές μάλιστα υπέρογκες, όσο δεν θα έπαλυναν αν δολόκληρες ή χάντρες ήτανε μαργαριτάρειες.

Ο κοσμηματοπώλης εκείνος ισχυριζότανε ότι τα δόντια, τα οποία είχαν επεξεργασθί και τα είχε μεταβάλει σε χάντρες, του τα είχε δώσει ένας νεκροθάπτης, ο οποίος τα είχε βγάλει από το στόμα δύο ωραίων νεαρών γυναικών που τις είχε θάψει τις τελευταίες μέρες.

Κάτι παρόμοιο συνέβη και στο Σικάγο, σε μία κομική συγκέντρωσι.

Ένας νεαρός χορευτής κριτούσε στο χέρι του ένα κομπολόγι και το έδειχνε μ' ένθουσιασμό σε μιάν ομάδα από άνδρες και γυναίκες. Έκ πρώτης όψεως το κομπολόγι εκείνο φαινότανε ότι άπετελείτο από πολύτιμες πέτρες εντάκτου λαμπρότητος και ωραιότητος. Παραγματικώς όμως ή χάντρες εκείνες δεν ήτανε παρά... ανθρώπινα μάτια κατεργασμένα με θαυμασία τέχνη. Τα μάτια εκείνα ανήκαν στους Ιθαγενείς της Περουβίας, οι οποίοι έχουν ως έθιμο να μην ένταφιάζουν τους νεκρούς των. Γι' αυτό και ή έρρηυλία επί των πτωμάτων είναι όχι μόνον συνήθης αλλά και εύκολη.

Ίδιως τό... βγάλσιμο των ματιών γίνεται χωρίς καμιά διαδικασία. Πολλοί έμποροι κοσμημάτων μεταβαίνουν σ' αυτή τη χώρα όπου προμηθεύονται τα μακάβρια αυτά κοσμήματα και τα φέρνουν στις πολιτισμένες χώρες προς ικανοποίησιν της συγχρόνου ιδιοτροπίας!

Σάκκες και βαλίτσες πάλι, κατασκευασμένες με ανθρώπινο δέρμα, μπορούν να βρεθούν σε πολλά μέρη του κόσμου. Στο Λονδίνο έπουλήθηκε τον περασμένο χρόνο μια παρομοία σάκκα αντί 10.000 φράγκων.

Στην Καλιφόρνια, τέλος, ένας πλούσιος γαιοκτήμιος έχει στην κατοχή του μία σέλλα, ή όποια είναι κατασκευασμένη από το δέρμα ενός μαύρου ο οποίος είχε λιντασαστή.

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΜΙΑ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΣ ΜΗΧΑΝΗ

Στην Αμερική, ο καθηγητής Άλμπετ Χάιμαν έχει επινόησει και κατασκευάσει μία μηχανή, ή όποια διοχετεύει στην καρδιά ήλεκτρικό ρεύμα και την κάμνει να ξαναρχίζει τους παλμούς της όταν σταματήσει.

Με την μέθοδό του αυτή κατόρθωσε ν' άναστήσει για δύο εικοσιτετράωρα έναν έκτοκομυριούχο της Νέας Υόρκης, δυό ώρες μετά τον φυσικό του θάνατο!

Ο πελάτης του αυτός — όπως άφηγείται ο δόκτωρ Χάιμαν — υπέφερε από ένα χρόνιο καρδιακό νόσημα, όταν θέ έννοιωσε να πλησιάζη το τέλος του, παρακάλεσε τον γιατρό του να παρατείνη τη ζωή του έστω και μιά ώρα, γιατί περιμενε τον γυιό του αεροπορικώς από τον Άγιο Φραγκίσκο. Δεν πρόφθασε όμως να συνεχίση κι' έμεινε άναίσθητος. Η καρδιά του έπαψε να χτυπά. Ήταν νεκρός!

Άμέσως τότε ο καθηγητής Χάιμαν χρησιμοποίησε την «καρδιοπαλμική» μηχανή του. Βύθισε την ήλεκτρική δελαν της στην καρδιά του νεκρού, ή όποια σε λίγο άρχισε να λειτουργή.

Σε 15 λεπτά ο νεκρός είχε επανέλθει στη ζωή. Την άλλη μέρα κατέφθασε ο γυιός του και τον έβριχε με την ήλεκτρική δελανά ευθυσιμένη στην καρδιά, ζωντανόν όμως και σε κατάσταση τελείας πνευματικής διαυγείας.

Έτσι ο νεκρoναστήμενος κανόνισε τις δουλειές του και ξαναπέθανε ήσυχος το βράδυ της δευτέρας ημέρας της νεκρoναστάσεώς του.

Φυσική μέλαξα
Νέα καλασκενή

Καθαρή και διαφανής
Κυρίως σκιές και κύκλους
Μελών άραχνοϋφανή
Κρεώδ και μαλ
Είς όλα τα νέα χρώματα
Είς άνοιξεως
Αρ. 125-145-165-190.

Etam

ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΟΥ 8

ΕΡΜΟΥ 30

ΡΙΟΛΟΥ 96

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ . 21

Η τύχη των γυναικών

Πολλαι γυναίκες είναι δυστυχείς διότι ενεκεν άμελούς περιποίησεως του σώματος των είναι άποκρουστικά.

Χρησιμοποιείται διά την καθημερινήν περιποίησιν του σώματος το «Λυζόλ» το όπριον συνιστάται από τους Ιατρούς.

Καθαρισμός του σώματος και πλύσεις με «Λυζόλ» παραμερίζουν όλας τας δυσσαρέστους οσμάς και εξολοθρεύουν τά μικρόβια.

Αποφεύγεται τας εύθυνας απουμήσεις. Η υγεία σας είναι πολύτιμος γιά νά κάμτε πειράματα επ' αυτής. Ζητήσατε επίμονως την έρυθροκρίτρινον γνήσιαν άσκεύασιν.

«Λυζόλ» «Lysol» Σημά κατατεθέν

Κατασκευασταί: Schülke & Mayr Aktiengesellschaft, Hamburg 39.

ΚΥΡΙΑ!
ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ!

Αν θέλετε να βάψετε τα φορέματά σας με αφάνταστον επιτυχία και άπόλυτον στερέωσιν χρωματισμού, πρέπει να μεταχειρίσασθε μόνον τας παγκοσμίου φήμης γερμανικάς βαφάς «ARTI».

Όταν αγοράσετε βαφάς «ARTI» προσέχετε ίνα τά πακετίδιον άναγράφη την λέξιν «ARTI», διότι τότε μόνον θά είσθε βεβαία ότι αγοράζετε γνήσιες γερμανικάς βαφάς «ARTI». Ποτέ να μη δέχεσθε να σας δίδουν βαφάς χύμα με την πρόφασιν ότι αυτά είναι μίμικας «ARTI».

Πολλοί νται στά φαρμακεία και έμπορικά.

Γ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ίατρος - Δερματολόγος

Επί δεκαεξαετίαν Έπιμελητής της Ιδιαίτερας Κλινικής του Καθηγητού κ. Γεωρ. Φωτεινού.

Δέχεται:

Ώρα 9—11 πμ. και 4—5 μμ. Όδός Κεφαλληνίας και Τεγέας 2.

ΣΤΑΦΥΛΟΚΟΚΚΙΑΣΙΣ

Θέλετε να απαλλαγήτε από τή σταφυλοκοκκίασι (σπυρία προσώπου, δερματός, καλογήρους, μολύνσεις, πληγές, δερματός πύον).

Σας συνιστώμεν το αντίδοτο σταφυλοκοκκικόν έμβόλιον εις τήν λείψην.

Τοποθεσίν (τοποβαξίν) όχι μόνον θεραπεύει αλλά και πρόλαμβάνει. Πωλείται εις τά φαρμακεία ΔΡΑΧ. 16

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ:

Ερωτήσις πρώτη: «Απογοητεύομαι διότι έμμενός μου έπλησσε σπυρία. Πόθεν έμμενός μου έπλησσε;» Απάντησις: «Από τήν έλλειψιν των αντισηπτικών υγιεινών μέσων. Καθημερινά καθαρίζετε τήν επιφάνειάν των αντικειμένων με σαπούνι, ειδικά τήν άκρίαν των χερών. Πλύνετε εις τήν σαπουνία και θερμαίνετε τήν ύλην.»

ΕΡΩΤΗΣΙΣ ΔΕΥΤΗ: «Αντισηπτικά είσθε να μου δείξετε.» Απάντησις: «Αντισηπτικά είσθε να μου δείξετε.»

Τα φορέματά σας μόνον εν τώ βάψετε με: ARTI

ARTI

Αι βαφαί ARTI δέν φθείρουν τα φορέματά.

Λησμονήσατε τούς
ΚΑΛΟΥΣ
σέ 3 λεπτά

ΑΦΑΙΡΕΣΑΤΕ ΤΟΥΣ ΤΗΝ ΕΠΟΜΕΝΗ ΗΜΕΡΑ

Όταν οι κάλοι σουβλίζουν και δαγ-
κνώνουν σέ βαθμό που γίνεσθε έξω φρε-
νών από τόν μαρτύριο, βουτήσατε τά
καίοντα, πονεμένα πόδια σέ ζεστό νε-
ρό εις τόν οποίον έχετε προσθήκη Σαλ-
παρά Ροντέλλ, ώστε νά έχη γίνη γαλα-
κτώδες. Όποια θαυμασία ανακούφισις
διά μιαν! Τό εξαπολύμενον δέυγόνον
μεταφέρει τά Ιαματικά άλατα βυθώς
εις τούς πόρους και καταρραύνει και
θεραπεύει τόν δερμα και τούς ιστούς.
Ό πόνος και τόν καύσιμο εξαφανίζον-
ται. Η κ. κλοφορία αποκαθίσταται και
ισοθάνεσθε τελείαν άνεσιν. Οι κάλοι
μαλακώνουν μέχρι τών ριζών των, και
αφαιρούνται τήν επομένην. Οι μώλω-
πες θεραπεύονται και τά πρηξιματα
εξαφανίζονται. Μπορείτε νά φορήτε
παπούτσια κατά ένα ολόκληρο αριθμό
μικρότερα. Τά Σαλπαρά Ροντέλλ είναι
ήγγυημένα παντού υπό τών φαρμακο-
ποιών. Η τιμή των είναι μικρά.

Κακοχτενισμένα μαλλιά

θέλουν και ιδιαίτερη περιποίηση. Θά τό επιτύχε-
τε εάν λούζετε τά μαλλιά σας μία φορά τήν έβδο-
μάδα μέ τόν Σαμπουάν ΤΕΤΕ-ΝΟΙΡΕ (Tet-Noire).
Κάθε φάκελλος περιέχει και τό ειδικόν «ΣΕΒΕΚΛΑ»
πού δίνει στά μαλλιά υγεία, φρεσκάδα και τ' άπαλ-
λάσσει από τήν πιτυρίδα. Δύο ειδών Σαμπουάν ΤΕΤΕ-
ΝΟΥΑΡ υπάρχουν. Για τά ξανθά
τό ΣΑΜΠΟΝΤΟΡ,
για τά σκούρα μαλ-
λιά τό ΣΑΜΠΟΖΑΝ.

**ΣΑΜΠΟΥΑΝ
TÊTE-NOIRE**

ΓΕΝ. ΑΝΤ/ΠΟΙ: ΟΙΚΟΣ Π. Ι. ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ ΝΙΚΗΣ 10 ΑΘΗΝΑΙ

Η γυναίκα πρέπει νά είναι ευραία

ΑΡΟΜΑΤΑ
• ΠΟΥΔΡΑ
ΚΡΕΜΑ •

HUG. GUERLAIN

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
Α.Π.ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΣ
ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ 42-ΑΘΗΝΑΙ

ΚΑΘΑΡΙΣΜΑ ΤΑΠΗΤΩΝ

εύθηνό και καλό γίνεται στό μόνον ειδικόν εργοστάσιον ταπήτων

Θ. ΠΑΠΑΖΟΓΛΟΥ & ΥΙΟΙ

Βιομήχανοι ταπήτων Ανατολής

ΤΗΛ. 24697

ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 27

Ήλεκτρικό ξεσκόνισμα, πλύσιμο, επιδιορθώσεις. Διατήρησις κατά τό
θέρος εις ειδικούς θαλάμους.

Μέ τας βαφάς ARTI ούδέπο-
τε θά αποτύχετε εις τήν βαφήν
των φορεμάτων σας.

ΔΙΑ ΚΑΘΕ ΟΙΚΟΓΕΚΕΙΑΝ

Όλα τά καλοκαιρινά υφάσματα, εις
μεταξωτά έμπριμέ και βαμβακερά εις
πλουσίαν συλλογήν παρέλασε τό Κατά-
στημα «ΑΚΡΟΠΟΛ» και πωλεί μέ τας
πλέον χαμηλάς τιμάς.
Μερικά είδη μέ τας τιμάς των:

ΤΜΗΜΑ ΒΑΜΒΑΚΕΡΩΝ

Φλέρ - Κοτόν αμετάβλητα... Δρχ. 12
Μουσουλινέτ... » 14
Βουαλάξ μοντέρνα διπλόφαρδα » 20
Κρέπ Κλοκέ... » 25
Φλέρ Ιταμίν... » 14
Λινά έμπριμέ διά πλάς Δρχ. 25-30
Λινά ίμιτασιόν μονόχρωμα... Δρχ. 15

ΤΜΗΜΑ ΜΕΤΑΞΕΩΤΩΝ

Κρέπ-ντέ-οιν άσπρορρούγων
και φορεμάτων... Δρχ. 48
Κρέπ Μαροκαίν "Εστρά... »
"Εστρά... » 100
Κρέπ Σατέν "Εστρά-Εστρά... » 100
Κουκουλάρικα από δραχμάς... 50
Σειζιζέ από δραχμάς... 70
Είδη τά έμπριμέ έχομεν τήν πλουσίαν-
τέραν συλλογήν, από δραχ. 75-85-
100 κλπ.

ΤΜΗΜΑ ΚΑΛΤΣΩΝ

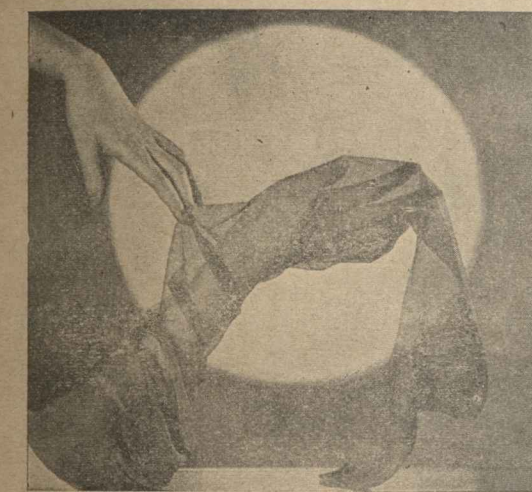
Κάλτσες βαμβακερές από δρχ. 20,
30, 40, 50 κλπ.
Κάλτσες μεταξωτές από δρχ. 55, 65,
75, 85, 100. Και τήν υπέροχον, λε-
πτήν μεταξωτήν «ΑΛΜΑ» μέ δρχ. 135.
ΣΗΜ. — Οικογενειαρχαί, προς τό
συμφέρον σας συνιστάτε εις τας Κυ-
ρίας και Δεσποινίδας εις κάθε άγοράν
νά προτιμούν τό Κατάστημα «ΑΚΡΟ-
ΠΟΛ». Έρμολ 18 α. Προσχή εις τήν
άκριβή διεύθυνσιν μας.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΡΕΥΜΑΤΙΣΜΟΥ

Θεραπεύει τούς ρευματισμούς
ισχυαλγίαν, άσπιναν, νευ-
γίαν, άρθρίτιδα και συνάρ-
θήματα. Η θεραπευτική του
τρόν τής φύσεως. Πωλείται
πιά έγγυησει, δηλ. ή αξία
έκ δρχ. 300.—επιστρέφεται
τό άκέραιον εάν εντός
ό πάσχων δέν θεραπευθή.

Τά φορέματά σας μόνον
άν τά βάψετε μέ:
δέν θά ξεβάφουν ποτέ

ELBEO
Soleumite

Η κάλτσα ELBEO έπεβλήθη εις ολόκληρον
τόν κόσμον διά τήν άφθαστον έφαρμογήν
και στερεότητα της.

Δέν θά μετανοήσετε ποτέ αγοράζοντες
κάλτσες ELBEO. προσέξατε όμως διά νά
είνε γνήσιαι. νά φέρουν πάντα κεντητήν
τήν μάρκαν ELBEO. έπειδή κυκλοφορούν
άπομιμήσεις.

Πωλείται εις τά καλύτερα καταστήματα
εις τιμάς ώρισμένας.

Αποθήκη μόνον χονδρικής πωλήσεως:
Όδός Μητροπόλεως άρίθ. 46

Τηλ. 21-318

ΓΙΑΝΝΟΥΤΣΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΕΤΣΙΑΒΑΣ Α. Ε.

θάλασσα
Ξπόρ
αμμουδιά!

στά 3 νέα θαυμάσια
Κοινοτικά ΜΠΑΙΝ-ΜΙΣΤ
ΑΛΙΜΟΣ
ΓΕΜΕΝΑΚΗ
ΠΙΚΡΟΔΑΦΝΗ (μεταξύ Φάρου & Νεράϊδας)

ΚΑΛΑΜΑΚΙ
ΤΟ ΥΓΙΕΙΝΟΤΕΡΟΝ & ΔΡΟΣΕΡΟΤΕΡΟΝ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΝ.

ΣΠΥΡΟΣ ΛΙΧΔΙΑΚΟΣ
EX-ASSISTANT ΤΩΝ ΚΑ-
ΘΗΓΗΤΩΝ LEMAITRE &
HALPHEN
Χειρουργός — Ωτορ-
ρινολαρυγγολόγος.
Πατησίων 59—Αθήναι
Τηλ. 29-562

VICHY
ΠΗΓΑΙ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ
CELESTINS
ΔΙΑ ΤΑΣ ΠΑΘΗΣΕΙΣ
ΝΕΦΡΩΝ, ΦΑΜΜΙΑΣΕΩΣ, ΔΙΑΒΗΤΟΥ ΑΡΘΡΙΤΙΣΜΟΥ
HOPITAL ΔΙΑ ΤΑΣ ΠΑΘΗΣΕΙΣ
GRANDE GRILLE ΔΙΑ ΤΑΣ ΠΑΘΗΣΕΙΣ
ΗΠΛΑΤΟΣ & ΧΟΛΟΛΙΘΩΝ

ήμιν
ΜΙΑ ΣΥΖΥΓΟΣ
ΠΑΡΑΜΕΛΗΜΕΝΗ

Ό Παύλος μου, πού τόν ά-
γαπούσα τόσον, πατέρας τών
δύο αγαπημένων παιδιών μας
μέ παραμελούσε. Περνούσε
σπάνια τά βράδυα στό σπíti,
και όταν έμενε ήτο μαζί μου
άπότομος και κακόκεφος. Α-
κουσα τότε ένα βράδυ νά όμι-
λούν για μία άλλη γυναίκα.
Ένόμισα ότι ή καρδιά μου θά
έσπαζε και όταν ή άδελφή μου
Λουίζα ήλθε νά μάς έπισκεφθή
τής είπα όλον τόν πόνο μου.
Μου έδωσε μία θαυμασία συμ-
βουλή:

«Η μητρότης και αί οί-
κιακάί έργασίαι έχάλασαν τό
πρόσωπό σου Νίνα, μου είπε.
Σέ κανένα άνδρα δέν άρέσει
νά ξαναβρίσκη στό σπíti μία
γυναίκα ρυτιδωμένη, γηρασμέ-
νη, πού δειχνει κουρασμένη.
Αλλά μήν απέλπίζεσαι, διότι
γνωρίζω ένα μέσον ταχύ και
εύκολον διά νά απαλλαγής
άπ' αυτάς τας ρυτίδας και νά
ενακαήμης τό πρόσωπό σου
καθαρό, φρέσκο και νεανικό.
Όπως ήσουν μία σύζυγος τό-
σον μαγευτική στην άρχή του
γάμου σου».

Μου είπε τό μυστικόν της,
τό οποίον συνιστάται εις τό
νά μεταχειρίζεται κάθε βράδυ
πρωτό κατακλιθή ΚΡΕΜΑ ΤΟ-
ΚΑΛΟΝ. χρώματος ρόζ. Τήν
έδοκίμασα πράγματι και έμει-
να κατάπληκτος από τήν βαλ-
τώσει όπου έπροξένησε εις τήν
έπιδερμίδα μου. Έντός περι-

κών εβδομάδων όλαι αί ρ-
δες εξηλεφθήσαν και ξανα-
κτησα τήν κοιτιστικήν
φρεσκάδα. Τώρα ό Παύ-
μου μου λέγει ότι είνε πιο
λύ έρωτευμένος μαζί μου
άλλοτε. Τό μυστικόν της Κ-
ΜΑΣ ΤΟΚΑΛΟΝ τροφή διά
έπιδερμίδα είνε ότι περι-
έν όλικόν ανανεωτικόν και
σικόν όνομαζόμενον «Βιο-
τό οποίον εύρίσκεται έ-
της έπιδερμίδος. Όταν ή
δερμς χάνη τό φυσικόν
«Bioeel» γίνονται αί ρυτί-
δαν του επαναδίδεται αί
τίδες εξαφανίζονται. Τό «
cel» επιτυγχάνεται τώρα
νέα ζώα κατά τήν μέθοδον
καθηγητού του Πανεπιστη-
της Βιέννης Dr Karl Stei-
και περιέχεται εντός της Κ-
ΜΑΣ ΤΟΚΑΛΟΝ. χρώμα
ρόζ διά τήν έπιδερμίδα.

Μεταχειρίζοντας τήν τό
δυ πρό του ύπνου κάθε γυ-
κα δύναται ν' απαλλαγί
ως από τας ρυτίδας, να ε-
νειώση μία έπιδερμίδα γήρα-
νη και μαρμαμένη και νά φε-
ται 10-15 χρόνια νεώτερα.
λά άποταλέσματα είνε έγ-
μένα άλλως τά χρήματα
στρέφονται.

ΖΗΤΕΙΤΕ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟΝ ΣΤΑΥΡΟΝ
ΣΗΜΑ ΚΑΤΑΤΕΘΕΝ
VICHY-ETAT
ΠΡΟΙΟΝΤΑ
ΒΑΣΕΙ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ ΑΛΑΤΟΣ
ΕΞΑΓΟΜΕΝΟΥ ΕΚ ΤΩΝ ΥΔΑΤΩΝ
PASTILLES ΚΑΙ **SURPASTILLE**
ΑΡΩΜΑΤΙΖΟΝΤΙ ΤΟ ΣΤΟΜΑ. ΔΙΕΥΚΟΛΥΝΟΥΝ ΤΗΝ ΠΕ-
COMPRIMÉS
ΜΕΤΑΤΡΕΠΟΥΝ ΤΟ ΥΔΟΡ ΕΙΣ ΧΟΛΕΥΤΙΚΟΝ ΚΑΙ ΑΦΡΟ-

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Ν θέλετε νὰ κοιμᾶσθε ἡσυχῇ μὲ ἓνα καλοκτε-
μένο κεφαλάκι γιὰ
νες, σὰς προσφέρο-
ΜΙΑ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ
τρικ ΓΑΡΥΦΑΛ-
Υ. Δὲν συγκρίνεται
οἰανδὴποτε ἄλλην

ἔστω καὶ ἂν πληρῶνε-
τε 500 δρ. καὶ, ξεύρετε
διατί ;

ΔΙΑΘΕΤΟΜΕΝ τὰ τε-
λειώτερα εὐρωπαϊκὰ
φάρμακα. ΠΕΙΡΑΝ 20 χι-
λιάδων ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ
ποῦ ἔχομεν ἐκτελέσει
μέχρι σήμερον, τὰς με-

γαλυτέρας μηχανικὰς
ἐγκαταστάσεις τελει-
οποιήσεως 1936. ΚΑ-
ΜΝΟΜΕΝ τριῶν εἰδῶν
ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ.

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

Δι' ἡλεκτρισμοῦ
"Ανεῦ ἡλεκτρισμοῦ
ASSURANCE

ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ

ΠΑΤΗΣΙΩΝ - ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ, 20

ΤΗΛ. 23.341